

AALBORG UNIVERSITET

Informationsvidenskab

DATING I ET DIGITALT RUM

EN POSTFÆNOMENOLOGISK UNDERSØGELSE AF
INITIATIV, SELVFREMSTILLING OG RELATIONEL
KONTAKT PÅ TINDER

VEJLEDER: DAVID JAKOBSEN
ANSLAG: 191.342
DATO: 4. JANUAR 2026

SPECIALE AF JOHANNE HAGELSKJÆR

Abstract

This thesis examines Tinder as a digital dating platform, focusing on how users experience and enact self-presentation, communication, and relational engagement within a technologically mediated environment. Tinder constitutes a widespread and normalized framework for the initiation of early-stage relationships and functions as a meeting space where individual intentions intersect with social norms as well as the platform's technological and commercial structures. Despite this normalization, users' experiences of digital dating are often characterized by ambivalence, hesitation, and relational uncertainty. The thesis therefore investigates how seemingly ordinary dating practices carry analytical significance.

The overall aim is to generate insight into how Tinder shapes users' relational practices within the tension between social norms, digital platform conditions, and personal intentions. Grounded in a postphenomenological perspective, technology is understood as mediating human experience and social action, and Tinder is approached not as a neutral setting but as an active co-constitutor of the conditions through which initiative, self-presentation, and relational contact acquire meaning. Tinder is further conceptualized as a sociotechnical phenomenon through the IDEO model's perspectives of desirability, feasibility, and viability, illuminating how human needs, technological possibilities, and business incentives are embedded in the platform's design. The theoretical framework combines postphenomenology with Erving Goffman's dramaturgical perspective and Iris Marion Young's analyses of gender, embodiment, and situated agency.

Methodologically, the thesis employs a sequential mixed methods design. A quantitative survey ($n = 155$) identifies overarching patterns in users' practices and experiences, which informs a qualitative interview study consisting of six semi-structured interviews. Data analysis is interpretive and iterative, treating both action and non-action as meaningful expressions of relational practice. The analysis is structured around three sub-analyses addressing self-presentation, communication, and relational status.

The thesis demonstrates that Tinder does not operate as a neutral framework for dating, but as a sociotechnical environment that actively shapes how initiative, authenticity, reciprocity, and commitment are experienced and negotiated. Relational practices are marked by provisionality, selective investment, and exposure to affective risk, as users continuously

regulate engagement in response to uncertainty and platform-specific conditions. Relational reality is not established through digital interaction alone but is primarily experienced as meaningful when relations are bodily and situationally anchored, particularly in the transition from digital contact to physical encounter. From a postphenomenological perspective, the thesis contributes insight into how technological mediation and platform design co-constitute relational experience and meaning-making in contemporary digital dating practices.

Keywords: Digital dating; Tinder; Sociotechnical systems; Self-presentation; Relational practices; Postphenomenology; Mixed methods

Forord

Dette speciale er udarbejdet i perioden september 2025 til januar 2026 som afslutningen på kandidatuddannelsen i Informationsvidenskab ved Aalborg Universitet. Specialet undersøger et felt, der i stigende grad præger vores samtid, men som fortsat er underbelyst i forskningsmæssig sammenhæng. Da emnet rummer både tekniske og analytiske kompleksiteter, har jeg tilstræbt at kontekstualisere de centrale elementer og dermed give læseren et klart afsæt for at forstå de problemstillinger, specialet adresserer. Samtidig forudsættes dog en vis forforståelse i forhold til feltets terminologi samt anvendelsen af visse angliciserede begreber.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at rette en stor tak til de personer, der har deltaget i interviews og på denne måde bidraget med indsigtsfulde perspektiver til undersøgelsen. En særlig tak skal rettes til min vejleder, David Jakobsen, for hans faglige indsigt, konstruktive kritik og ikke mindst engagement, som har været uvurderlig for specialets udvikling og gennemførelse.

God læselyst!

Indholdsfortegnelse

1. Introduktion	7
1.1 Indledning	7
1.2 Problemfelt	8
1.3 Problemargumentation	9
1.4 Problemformulering	11
2. Tinder som digitalt fænomen	12
2.1 Tinder i et IDEO-perspektiv	14
2.1.1 Menneske (<i>Desirability</i>)	15
2.1.2 Teknologi (<i>Feasibility</i>)	16
2.1.3 Forretning (<i>Viability</i>)	16
2.1.4 Opsamling: Tinders konceptuelle bæredygtighed	18
3. Metodologi	20
3.1 Videnskabsteoretisk positionering	20
3.1.1 Erfaringsbegrebet i klassisk fænomenologi	21
3.1.2 Postfænomenologisk forskning	22
3.1.3 Postfænomenologiens filosofiske baggrund	23
3.1.4 Postfænomenologi som teknologifilosofi	24
3.1.5 Sammenfatning af den videnskabsteoretiske ramme	26
3.2 Forskningsdesign	26
3.2.1 Udformning af spørgeskema	27
3.2.2 Samplingstrategi	27
3.2.3 Interview	28
3.3 Databehandling	30
3.3.1 Kvantitativ databehandling: Spørgeskemaanalyse	31
3.3.2 Kvalitativ databehandling: Interviewanalyse	44
4. Udforskning af litteratur og relaterede koncepter - Litteraturreview	46
4.1 Metodisk tilgang til litteraturreviewet	46
4.2 Tema 1: Initiativ og passivitet i kønnet kontaktetablering	48
4.3 Tema 2: Autenticitet, strategisk selvfremsstilling og feedback i profiladfærd	49
4.4 Tema 3: Relationel tvetydighed og liminalitet i digital kontakt	50
4.5 Tema 4: Socioteknisk selektion og ulighed i det digitale partner-marked	51
4.6 Tematisk oversigt over litteraturens hovedfund	52
4.7 Tværgående syntese: Fire spændingsfelter i forskningen	53

5. Teori	55
5.1 Erving Goffman	55
5.1.1 <i>Introduktion til Erving Goffman</i>	55
5.1.2 <i>Dramaturgien som analytisk perspektiv</i>	56
5.1.3 <i>Frontstage, backstage og kulisser</i>	57
5.1.4 <i>Indtryksstyring, facade og tegnudstyr</i>	57
5.1.5 <i>Idealisering</i>	58
5.2 Iris Marion Young	58
5.3 Goffman og Young i specialets analytiske logik	60
6. Analyse	62
6.1 Delanalyse 1	62
6.1.1 <i>Profilen som situeret selyfremstilling i et teknologisk rum</i>	62
6.1.2 <i>Autenticitet som normativ og kropsligt erfaret regulering</i>	65
6.1.3 <i>Strategisk udvælgelse, overvalg og hæmmet handlemulighed</i>	67
6.1.4 <i>Delkonklusion</i>	69
6.2 Delanalyse 2	70
6.2.1 <i>Initiativ og tempo som kropsligt og relationelt risikofelt</i>	70
6.2.2 <i>Gensidighed, synlighed og relationel asymmetri</i>	72
6.2.3 <i>Ghosting som relationel afkobling og undgåelsespraksis</i>	74
6.2.4 <i>Delkonklusion</i>	76
6.3 Delanalyse 3	77
6.3.1 <i>Relationens realitet som kropsligt erfaret mulighed</i>	78
6.3.2 <i>Forpligtelse, skrøbelighed og selektiv investering</i>	80
6.3.3 <i>Overgangen fra digital til fysisk relation</i>	82
6.3.4 <i>Delkonklusion</i>	84
7. Diskussion	86
7.1 Videnskabsteoretiske begrænsninger og teoretiske implikationer	86
7.2 Metodiske begrænsninger	88
8. Konklusion	90
9. Litteraturliste	92
10. Bilagsliste	101

Læsevejledning

Referencesystem

Specialet følger retningslinjerne for reference- og citationsformat i henhold til APA 7th edition.

Begrebsmarkering

Centrale teoretiske begreber markeres med *kursiv* første gang, de introduceres i hvert kapitel. I analysen anvendes begreberne herefter integreret i teksten uden typografisk fremhævning.

Respondenter og informanter

I specialet skelnes mellem spørgeskemarespondenter og interviewinformanter.

Figurer

Alle figurer er nummereret fortløbende gennem hele specialet og placeret i teksten umiddelbart efter første henvisning.

Bilagsopsætning

Specialets bilag er samlet i en separat, alfabetisk organiseret bilagsmappe. Mappen indeholder spørgeskemamateriale, samtykkeerklæring, interviewguide, seks interviewtransskriptioner, samt tilhørende lyd- og videooptagelser anvendt som grundlag for transskriptionen.

Der henvises til bilagene i teksten på følgende måde: (Bilag X, p. X [ll. X-X]), hvor *p.* angiver sidetal, og *ll.* henviser til linjenumre.

1. Introduktion

1.1 Indledning

Dette speciale omhandler Tinder som digital datingplatform og undersøger, hvordan brugere oplever og praktiserer selvfremsstilling, kommunikation og relationel kontakt i et teknologisk rum. Platformen fungerer i dag som en udbredt ramme for etablering af tidlige relationer og som et centralt mødested, hvor individuelle intentioner om kontakt møder både sociale datingnormer og platformens teknologiske og kommercielle strukturer. Specialet tager afsæt i en forståelse af Tinder som et socioteknisk fænomen, hvor brugeroplevelser og handlemuligheder ikke alene udspringer af personlige præferencer, men formes i et samspil mellem menneskelige erfaringer, teknologisk design og forretningsmæssige vilkår. Specialets overordnede sigte er at skabe indsigt i, hvordan samspillet mellem menneskelige erfaringer, teknologiske strukturer og sociale normer kommer til udtryk i brugernes praksis på Tinder. Undersøgelsen retter sig mod centrale aspekter af den digitale datingproces, herunder hvordan profiler udformes, hvordan initiativ tages og kommunikation etableres, samt hvordan relationens status og udvikling forhandles i spændingsfeltet mellem digital kontakt og fysisk møde. Fokus er ikke alene rettet mod eksplicit handling, men også mod tøven, tilbageholdenhed og selektiv investering, der forstås som meningsfulde og situerede elementer i den relationelle praksis på platformen. Specialet er struktureret med henblik på gradvist at opbygge indsigt i Tinder som en teknologisk medieret ramme for relationel praksis og i de former for interaktion og meningsdannelse, der udfolder sig heri.

Med dette afsæt organiseres specialet i en række kapitler, der tilsammen belyser problemfeltet gennem forskellige analytiske og teoretiske perspektiver. I kapitel 1 præsenteres specialets problemfelt, problemargumentation og problemformulering, som tilsammen fastlægger rammen for undersøgelsen. Herefter udfolder kapitel 2 Tinder som digitalt fænomen i et IDEO-perspektiv med fokus på menneskelige behov, teknologiske muligheder og forretningsmæssige vilkår. Kapitel 3 redegør for specialets metodologi, herunder den videnskabsteoretiske forankring, forskningsdesign og databehandling, mens kapitel 4 præsenterer et tematisk litteraturreview, der kortlægger centrale forskningspositioner og spændingsfelter inden for digital dating. I kapitel 5 introduceres det teoretiske grundlag med afsæt i Erving Goffman og Iris Marion Young. Specialets analyse

udfoldes i kapitel 6 gennem tre delanalyser, der tilsammen belyser selvfremsstilling, kommunikation og relationens overgang fra digital kontakt til fysisk møde. Afslutningsvis samles specialets centrale indsigter i en diskussion og konklusion.

1.2 Problemfelt

Digitale platforme er i stigende grad blevet en integreret del af menneskers relationelle hverdagsliv. Kommunikation, selvfremsstilling og relationsdannelse finder i dag sted gennem teknologiske infrastrukturer, der ikke blot formidler kontakt, men aktivt strukturerer og rammesætter sociale interaktioner (van Dijck, 2013). I forlængelse af denne platformforståelse kan datingsider som Tinder betragtes som teknologisk medierede rum, hvor intime relationer initieres, vurderes og potentielt afvikles gennem standardiserede grænseflader, visuelle signaler og hurtige beslutninger. Samtidig fremstår brugen af datingsider og datingapps som noget relativt selvfølgeligt. At “være på Tinder” beskrives ofte som en naturlig del af det moderne datinglandskab, særligt blandt yngre voksne. Denne normalisering kan imidlertid have den konsekvens, at platformens rolle i formningen af relationelle erfaringer træder i baggrunden. I forlængelse af Couldry og Hepps (2017) analyse kan digitale medier forstås som infrastrukturer, der integreres så dybt i hverdagslivet, at deres strukturer i stigende grad tages for givet. Tilsvarende viser Boyd (2014), hvordan digitale platforme ofte opleves som naturlige sociale rum, hvor forskydninger i normer, synlighed og deltagelse sjældent artikuleres eksplicit af brugerne selv. Det, der opleves som rutine, bliver dermed vanskeligt at stille spørgsmål ved. Netop her opstår et videnskæssigt tomrum. Selvom Tinder ofte omtales som et redskab til at “møde nye mennesker”, er det uklart, hvordan denne mødeform faktisk opleves af brugerne, når den udfolder sig gennem swipe-logik, profiler og algoritmisk sortering. Samlet set rejser dette spørgsmålet om, hvordan brugerne selv oplever og forhandler relationel kontakt på Tinder, når initiativ, kommunikation og autenticitet formes inden for platformens teknologiske og normative rammer.

Forskning i digitale medier har peget på, at teknologier ikke blot fungerer som neutrale kanaler for handling, men indgår aktivt i sociale og relationelle praksisser, hvori handlinger opleves som mulige, relevante og meningsfulde i en given kontekst (Baym, 2015). I dette lys kan brugeres handlinger, tøven, investeringer og tilbagetrækninger forstås ikke blot som

individuelle valg, men som situerede responser i et teknologisk medieret relationsrum. Samtidig peger sociologisk samtidsdiagnose på, at intime relationer i senmoderniteten i stigende grad er præget af valgfrihed, refleksivitet og usikkerhed. Rosa (2019) beskriver, hvordan sociale relationer i accelererede samfund ofte mister deres stabilitet og forankring, hvilket kan give anledning til oplevelser af skrøbelighed og midlertidighed. I en sådan optik kan digitale datingplatforme forstås som teknologier, der både åbner nye muligheder for kontakt og indgår i de betingelser, hvor relationel usikkerhed aktualiseres. Det er dog fortsat uklart, hvordan sådanne samfundsmæssige dynamikker konkret opleves og håndteres i brugernes hverdagspraksis på Tinder. Der eksisterer i dag en omfattende forskningslitteratur, som analyserer datingapps gennem analytiske linser såsom marked, algoritmer, selektion og adfærdsmønstre. Mindre opmærksomhed har imidlertid været rettet mod, hvordan brugerne selv oplever og fortolker deres relationelle handlinger i mødet med platformen. Som Turkle (2011) peger på i sine analyser af digitale teknologier og relationer, kan teknologisk medieret kommunikation både skabe oplevelser af nærhed og samtidig omforme betingelserne for, hvad relationel tilstedeværelse og engagement kommer til at betyde. Set i dette lys rejser det spørgsmålet om ikke blot, hvad Tinder gør ved dating som fænomen, men hvordan det opleves at være handlende, vurderende og relationelt engageret i et digitalt rum.

Dette speciale tager afsæt i netop denne undren og undersøger Tinder som et socioteknisk rum, hvor initiativ, selvfremsstilling og relationel kontakt kontinuerligt forhandles. Frem for at betragte brugernes praksisser som enten problematiske eller funktionelle åbner problemfeltet for en undersøgelse af det tilsyneladende ordinære i digital dating. Dermed peger problemfeltet på et behov for nærmere at begrunde, hvorfor netop disse hverdagslige og gentagne praksisser bør gøres til genstand for en systematisk analyse.

1.3 Problemargumentation

Digitale datingplatforme som Tinder anvendes i dag rutinemæssigt til at etablere kontakt, præsentere sig selv og afsøge relationelle muligheder og udgør dermed en central del af mange menneskers relationelle hverdagsliv. Netop denne rutinisering indebærer imidlertid, at platformens betydning for relationel praksis sjældent gøres til genstand for fordybet refleksion. *Det, der gøres, bliver usynligt; det, der opleves som normalt, gøres sjældent til genstand for undren.* Samtidig peger både offentlig debat og eksisterende forskning ofte på

konsekvenser og problematikker ved digital dating, herunder ambivalente brugeroplevelser. Oplevelser af autenticitet sameksisterer med strategisk selvfremstilling, ligesom kontaktmuligheder ofte ledsages af tøven, usikkerhed og tilbagetrækning. Disse erfaringer fremstår ikke som afvigelser fra platformens funktion, men som tilbagevendende og genkendelige træk ved den digitale datingpraksis. Det rejser spørgsmålet om, hvordan sådanne mønstre kan forstås, hvis ikke som individuelle særegenheder, men som situerede responser på et teknologisk medieret og normativt struktureret rum. Derfor er det analytisk nødvendigt at standse op ved det, der ellers tages for givet, og undersøge Tinder som et rum, hvor det tilsyneladende ordinære rummer betydning. Ved at rette opmærksomheden mod det velkendte, herunder profilens udformning, initiativets timing, kommunikationen og relationens status, bliver det muligt at udforske, hvordan brugernes praksisser formes i samspillet mellem menneskelige erfaringer, teknologiske vilkår og sociale forventninger. En sådan tilgang søger ikke at forklare eller vurdere brugernes handlinger udefra, men at skabe indsigt i de erfaringer og handlemuligheder, der leves og forhandles i hverdagspraksis på Tinder. Undren over *det normale* fungerer her som et analytisk greb, der muliggør en undersøgelse af relationelle miljøer på digitale datingplatforme, som ofte omtales, men sjældent undersøges indefra. Det er denne bestræbelse på at forstå, snarere end at diagnosticere, der danner afsættet for nærværende speciale.

1.4 Problemformulering

Med afsæt i specialets problemfelt anlægger specialet et postfænomenologisk perspektiv, hvor teknologi forstås som medierende for menneskelige erfaringer og sociale handlinger. I dette perspektiv anskues Tinder ikke som en neutral ramme for interaktion, men som en aktiv medskabende af de betingelser, hvorigennem relationelle handlinger og erfaringer overhovedet bliver mulige og meningsfulde.

På denne baggrund lyder problemformuleringen:

Hvordan former Tinder brugeres oplevelse af initiativ, selvfremsstilling og relationel kontakt i spændingsfeltet mellem sociale normer, digitale platformsvilkår og personlige intentioner?

Problemformuleringen belyses gennem følgende underspørgsmål:

- 1. Hvordan oplever brugerne spændingsfeltet mellem autenticitet og strategisk iscenesættelse i deres selvfremsstilling på Tinder?*
- 2. Hvordan opleves og håndteres initiativ, gensidighed og asymmetri i brugernes kommunikation på Tinder?*
- 3. Hvordan fortolker brugerne relationens status i spændingsfeltet mellem digital kontakt og oplevelsen af reel relation på Tinder?*

2. Tinder som digitalt fænomen

Tinder bærer allerede i sit navn en semantisk fortælling om gnister, begær og forbindelser. På engelsk betyder ordet *tinder* “optænding” eller “brændbart materiale”, hvilket symbolsk peger på det, der antænder flammen og får noget til at opstå. Samtidig rummer begrebet *match* en iboende dobbelthed, idet det både betegner den tekniske proces, hvor to profiler forbindes gennem algoritmisk kobling, og den metaforiske gnist, der kan antænde en potentiel romantisk eller emotionel forbindelse.

Da Tinder blev lanceret i 2012, markerede appen et skifte i online dating-kulturen ved at introducere et mobilt, intuitivt og spil-lignende interface, der adskilte sig markant fra tidligere webbaserede platforme. Appens karakteristiske swipe-funktion kondenserer brugerinteraktionen til et binært valg: et højreswipe udtrykker interesse, mens et venstreswipe signalerer afvisning. Først når begge parter har tilkendegivet gensidig interesse, etableres kontakt gennem beskeden “*It’s a match!*” (David & Cambre, 2016). I modsætning til tidligere datingplatforme som Match.com og OKCupid, der byggede på omfattende tekstprofiler og detaljerede søgekriterier, fremmer Tinder en umiddelbar, visuelt orienteret og algoritmisk styret udvælgelsesproces. Platformen anvender lokationsdata til at præsentere potentielle partnere i geografisk nærhed, hvorved både tid og sted bliver centrale faktorer i udvælgelsesprocessen (Ranzini & Lutz, 2017). Ifølge Courtois og Timmermans (2018) formes brugerens oplevelse på Tinder ikke udelukkende af individuelle valg, men i høj grad af algoritmens kontinuerlige vurdering af profilens relevans, aktivitet og opfattede attraktivitet. Denne algoritmiske struktur indebærer, at brugerens synlighed og matchrate i nogen grad reguleres af systemets beregninger, hvilket etablerer et komplekst samspil mellem teknologisk infrastruktur og social adfærd.

Tinders egen beskrivelse af platformen fremhæver enkelhed, gensidighed og tempo som centrale designprincipper. Den underliggende teknologiske arkitektur baserer sig på lokationsdata og algoritmisk matching, hvor profilvisningen tilpasses brugerens præferencer, tidligere interaktioner og aktivitetsniveau (Tinder, n.d.-b). I de seneste år har Tinder implementeret AI-baserede matchningssystemer, der anvender maskinlæring til at optimere anbefalinger på baggrund af både billedanalyse og adfærdsmønstre (Tinder, n.d.-a). Denne teknologiske udvikling markerer et paradigmatisk skifte, hvor kompatibilitet operationaliseres som statistiske sandsynligheder, og hvor algoritmen træder frem som en aktiv medskabere af romantiske muligheder snarere end som et neutralt teknologisk redskab.

Ifølge Illouz (2007) indskrives Tinder sig i en bredere samfundsmæssig tendens, som hun betegner som *emotional capitalism* - en sammensmeltning af følelsesliv og markedslogik, hvor intimitet og kærlighed underlægges idealer om effektivitet, optimering og økonomisk værdi. Denne logik manifesterer sig tydeligt i Tinders abonnementsstruktur, hvor brugere kan købe sig til øget synlighed, prioriteret matchning og adgang til eksklusive funktioner (Szulc et al., 2024).

Features	Tinder	Tinder Plus®	Tinder Gold™	Tinder Platinum™
Match. Chat. Meet.	•	•	•	•
Unlimited Likes		•	•	•
Unlimited Rewinds		•	•	•
Passport™ to any location		•	•	•
Hide advertisements		•	•	•
Go incognito		•	•	•
Free weekly Super Likes			•	•
*1 free Boost per month			•	•
See who Likes You			•	•
New Top Picks every day			•	•
Message before matching				•
Prioritized Likes				•
See the Likes you've sent in the last 7 days				•

Figur 1

Oversigt over premium-abonnementer på Tinder

Gengivet fra Szulc et al. (2024), *What's app got to do with it? Premium love in times of emotional capitalism*, Media@LSE.

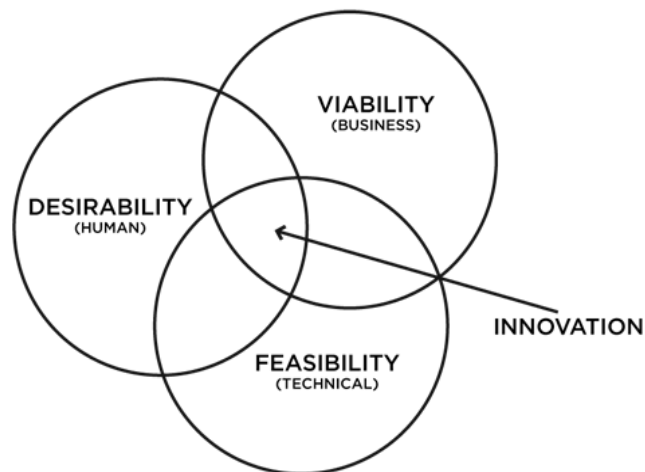
De fire niveauer - Standard, Plus, Gold og Platinum - tilbyder gradueret adgang til funktioner og algoritmisk synlighed (Tinder, n.d.-b), hvilket konstituerer en hierarkisk økonomi for kærlighed. Denne økonomi indebærer, at adgangen til synlighed og potentielle relationer differentieres efter betalingsevne, hvorved intimitet og begær omsættes til markedsvarer i et system, der belønner dem, der investerer mest. Tinder fungerer dermed ikke blot som et teknologisk redskab til at forbinde mennesker, men som en kulturel og økonomisk infrastruktur, hvor sociale relationer og følelser omsættes til målbare og potentielt profitable interaktioner. Appen repræsenterer et markant samtidsfænomen, hvor romantikkens symbolske værdi sameksisterer med markedets logik - et digitalt rum, hvor intimitet både udledes, beregnes og kapitaliseres. Denne forståelse udgør afsættet for den videre analyse af

Tinder gennem IDEO-modellens tre dimensioner.

2.1 Tinder i et IDEO-perspektiv

Med afsæt i IDEO-modellens tre perspektiver – Human (*Desirability*), Technology (*Feasibility*) og Business (*Viability*) – analyseres Tinder som en platform, hvor menneskelige behov, teknologiske strukturer og økonomiske logikker er tæt sammenvævede. IDEO-modellen anvendes her som en analytisk ramme til at forstå, hvordan disse dimensioner gensidigt former platformens funktion og brugernes oplevelse (Fenn & Hobbs, 2017).

Anvendt på Tinder muliggør modellen en analyse af platformen som et socioteknisk system, hvor relationel praksis ikke alene udspringer af individuelle intentioner, men også medieres af teknologiske mekanismer og forretningsmæssige incitamenter. Tinder fungerer samtidig som social arena, teknologisk infrastruktur og kommercielt produkt, hvilket gør IDEO-modellen velegnet til at belyse samspillet mellem ønskværdighed, teknisk realiserbarhed og økonomisk levedygtighed i platformens design og anvendelse.

Figur 2

IDEO's tre linser for human-centered design

Gengivet fra Creativity and Entrepreneurship (2013), *IDEO approach to design thinking*.

2.1.1 Menneske (*Desirability*)

Set gennem IDEO-modellens menneskelige dimension (*Desirability*) kan Tinder forstås som et digitalt miljø, der aktiverer og strukturerer emotionelle og sociale behov for kontakt, anerkendelse og tilhørsforhold gennem synlighed, selektion og gensidig evaluering.

Platformens design former brugerens relationelle praksis ved at gøre selvet til genstand for løbende vurdering, tilpasning og synlighed i et krydsfelt mellem sociale forventninger, teknologiske mekanismer og økonomiske incitament.

Med afsæt i Goffmans (1959) dramaturgiske perspektiv kan selvfremsstilling på Tinder forstås som en form for iscenesættelse, hvor brugeren gennem billeder, profiltekster og interaktioner kuraterer et ønsket indtryk. Denne performance adskiller sig fra klassisk ansigt-til-ansigt-interaktion ved at udfolde sig i et algoritmisk miljø, hvor synlighed og rækkevidde afhænger af både sociale signaler og systemets beregninger. Selvets fremtræden rettes dermed mod både et menneskeligt publikum og en teknologisk instans, hvilket etablerer en dobbeltsidet performativitet.

Denne dynamik kan yderligere forstås i lyset af Illouz' (2007) begreb *emotional capitalism*, hvor følelsesliv og intimitet integreres i markedets logikker om valg, effektivitet og optimering. Som Illouz og Kotliar (2022) påpeger, fungerer digitale platforme som Tinder som emotionelle infrastrukturer, der både fremkalder, måler og kommercialiserer følelser gennem deres design. Begær, anerkendelse og håb omsættes her til data og cirkulerer som *techno-emodities* i et system, hvor romantisk værdi gøres målbar. Tinders design placerer dermed brugeren i en vedvarende forhandling mellem autenticitet og optimering. For at fremstå attraktiv må brugeren balancere et troværdigt selvudtryk med strategisk tilpasning til platformens synlighedskriterier. Den algoritmiske struktur forstærker denne spænding ved kontinuerligt at evaluere aktivitet og engagement, hvorved social kapital og romantisk mulighed flettes sammen.

Set gennem *Desirability*-linsen fremstår Tinder således som en platform, der imødekommer menneskelige behov for kontakt og bekræftelse, men i en form, hvor intimitet designes, måles og optimeres. Brugeren former sine relationelle muligheder gennem teknologien, samtidig med at subjektivitet og følelsesliv formes af platformens algoritmiske og økonomiske logikker.

2.1.2 Teknologi (*Feasibility*)

Set gennem IDEO-modellens teknologiske dimension (*Feasibility*) kan Tinder forstås som en platform, hvor algoritmiske og AI-baserede systemer udgør den infrastrukturelle ramme for social interaktion. Teknologiens rolle rækker her ud over funktionalitet og må forstås som en teknologisk medieret struktur, der organiserer synlighed, prioritering og kontakt gennem processer af beregning, rangordning og sandsynlighedsvurdering. I denne sammenhæng argumenterer Gillespie (2014) for, at algoritmer ikke bør forstås som rent tekniske konstruktioner, men som aktive medskabere af sociale ordener, idet de oversætter sociale praksisser og institutionelle mål til operationelle procedurer. Hans karakteristik af *the algorithmic* som “an ill-defined network of actions upon actions” (p. 173) peger på det komplekse samspil mellem menneskelig adfærd, data, designvalg og kommercielle interesser, der præger digitale platforme som Tinder. Handler som at swipe, like og matche fungerer således ikke blot som personlige udtryk, men som input i en løbende evalueringsproces, hvor brugerens adfærd både former og formes af systemets prioriteringer. Denne algoritmiske logik videreudvikles gennem anvendelsen af AI-drevne systemer, hvor platformen via maskinlæring analyserer brugerinteraktioner og forudsiger sandsynligheden for gensidig interesse. Algoritmen justerer løbende, hvilke profiler brugeren eksponeres for, hvilket etablerer et feedback-loop, hvor præferencer både afspejles i og påvirkes af systemets anbefalinger (Wu & Kelly, 2020). Herved operationaliseres tiltrækning og kompatibilitet som statistiske sandsynligheder indlejret i automatiserede beslutningsprocesser.

Set i et bredere teknologisk perspektiv peger denne udvikling på et skifte fra regelbaserede systemer til adaptive og lærende infrastrukturer, hvor teknologien ikke blot muliggør interaktion, men aktivt former de sociale betingelser for synlighed, relationel mulighed og kontakt. *Feasibility* fremstår dermed som en medskabende dimension i Tinders relationelle økosystem.

2.1.3 Forretning (*Viability*)

Tinders forretningsmæssige bæredygtighed kan forstås gennem Derave et al.’s (2021) karakteristik af digitale platforme som multisidede systemer, hvor værdiskabelsen opstår i de interaktioner, platformen faciliterer mellem brugere. Sådanne platforme er kendetegnet ved en centraliseret matchningslogik og af direkte og indirekte netværkseffekter, hvor

platformens værdi øges i takt med antallet af aktive deltagere. For Tinder indebærer dette, at en voksende brugerbase øger sandsynligheden for relevante matches og dermed platformens samlede attraktivitet. Netværkseffekterne rummer imidlertid også en iboende skrøbelighed. Harvard-casen peger på, hvordan *choice overload*¹ og faldende matchkvalitet kan svække brugerengagementet, når platformens skala overstiger dens evne til at opretholde meningsfulde forbindelser (Harvard Business School Digital Initiative, u.å.). Tinders Viability afhænger således ikke alene af vækst, men af platformens evne til at fastholde en kritisk masse af aktive og relevante brugere, hvor både størrelse og sammensætning af brugerbasen fungerer som strukturelle vilkår for fortsat værdiskabelse. Denne logik er tæt forbundet med Tinders freemium-model, som følger det mønster, Holm og Günzel-Jensen (2017) beskriver, hvor en gratis basisversion anvendes til at opbygge netværkseffekter, mens differentieret adgang til centrale funktioner driver indtægtsgenerering. Gratisbrugernes aktivitet udgør grundlaget for matchlogik og synlighed, mens premium-funktioner tilbyder prioritering og øget eksponering. Platformens økonomi forstærkes yderligere af strukturelle asymmetrier i brugerbasen. Sinokki (2025) viser, at mænd i visse kontekster er markant overrepræsenterede på Tinder, hvilket reducerer deres sandsynlighed for at blive matchet og intensiverer konkurrencen om synlighed. Denne demografiske ubalance kan analytisk forstås som en mekanisme, der understøtter betalingslogikken ved at øge incitamentet til køb af premium-funktioner, der lover algoritmisk prioritet. Ud over brugerbasens sammensætning er Tinders økonomiske bæredygtighed tæt knyttet til platformens designlogik. Berger (2023) beskriver, hvordan Tinders swipe-baserede interaktion skaber et højt aktivitetsniveau gennem hurtige vurderinger og gentagne, afbrudte forløb, mens Nader (2024) peger på *gamification* som en central drivkraft i fastholdelsen af brugerne. Premium-funktioner integreres her som accelererende elementer, der giver mulighed for at intensivere deltagelsen i dette spil-lignende økosystem. Dette vedvarende engagement muliggør samtidig en omfattende dataficering af brugeradfærd. Med afsæt i Gillespies (2014) forståelse af algoritmer som sociotekniske aktører kan Tinders kapitalisering analyseres som afhængig af løbende udvinding og kuratering af brugerdata, der anvendes til rangering, personalisering og udvikling af betalingsincitiver (Berger, 2023). Data fremstår dermed som et centralt råstof i platformens kommercielle infrastruktur.

¹ Choice overload betegner en situation, hvor et stort antal valgmuligheder reducerer beslutningsevne, tilfredshed og oplevet handlekraft frem for at øge den. Begrebet beskriver, hvordan øget valgfrihed kan føre til beslutningslammelse, øget tvivl og efterfølgende fortrydelse snarere end oplevet autonomi (Schwartz, 2004).

Set gennem Viability-linsen fremstår Tinders økonomiske bæredygtighed således som resultatet af et integreret system af netværkseffekter, freemium-konvertering, strukturel konkurrence, gamificeret engagement og datadrevet styring. Platformens økonomi kan dermed ikke forstås som en passiv afspejling af brugeradfærd, men som et aktivt konstrueret økosystem, hvor design, algoritmer og sociale dynamikker gensidigt former de betingelser, brugerne navigerer i.

2.1.4 Opsamling: Tinders konceptuelle bæredygtighed

Anvendelsen af IDEO-modellen viser, at Tinders bæredygtighed ikke kan forstås som et resultat af én dominerende faktor, men som et cirkulært og gensidigt forstærkende samspil mellem menneskelige, teknologiske og økonomiske logikker. Modellens analytiske bidrag består i, at den synliggør, hvordan disse tre dimensioner ikke blot sameksisterer, men kontinuerligt producerer hinandens forudsætninger.

I Desirability-perspektivet fremstår Tinder som en platform, der omsætter brugernes affektive behov for anerkendelse, forbindelse og identitetsarbejde til målbare og cirkulerende værdier. Gennem en dobbeltsidet performativitet – rettet mod både andre brugere og algoritmen – gøres subjektivitet operativ og indlejres i en følelsesøkonomi, der sikrer vedvarende engagement snarere end varig tilfredshed.

Feasibility-perspektivet viser, hvordan disse affektive dynamikker operationaliseres gennem en algoritmisk og AI-drevet infrastruktur, der aktivt former social praksis. Tinders teknologiske arkitektur kan her forstås som et netværk af beregnende og regulerende mekanismer (Gillespie, 2014), hvor rangering, sandsynlighedsvurdering og feedback-loops ikke blot afspejler, men kontinuerligt justerer brugeradfærd. Overgangen til adaptive og lærende systemer styrker platformens evne til at absorbere forandringer i brugerpraksis og dermed opretholde strukturel stabilitet over tid.

I Viability-perspektivet bliver det tydeligt, hvordan Tinders forretningsmodel er kalibreret til netop de sociale og teknologiske dynamikker, platformen selv producerer. Kønsasymmetrier, oplevet knaphed, gamificeret engagement og datadrevet rangering fungerer som integrerede værdidrivere i en økonomi baseret på vedvarende aktivitet frem for relationel afslutning. Netværkseffekter, freemium-konvertering og dataficering gør brugeradfærd til et centralt råstof i den kommercielle infrastruktur.

Samlet bidrager IDEO-modellen dermed med en forståelse af Tinder som et konceptuelt bæredygtigt økosystem, hvor affektive begærsstrukturer, beregnende teknologier og økonomiske incitamenter gensidigt forstærker hinanden. Modellen illustrerer ikke blot, hvordan Tinder fungerer, men hvorfor platformen opretholder en bemærkelsesværdig strukturel overlevelseskraft – selv i mødet med kritik, skiftende brugerpraksisser og en dynamisk digital kultur. Dette analytiske afsæt danner grundlaget for den efterfølgende analyse af, hvordan brugeres oplevelser, handlinger og relationelle investeringer formes og forhandles inden for de betingelser, som platformen tilbyder.

3. Metodologi

Specialets metodologi er tilrettelagt med henblik på at undersøge, hvordan samspillet mellem bruger og teknologi på Tinder former brugernes erfaringer og handlinger. Undersøgelsen tager afsæt i et *postfænomenologisk perspektiv*, hvor menneske-teknologi-relationer forstås som grundlæggende medierende, og hvor hverken individ eller teknologi kan analyseres isoleret. På denne baggrund kombinerer specialet et fænomenologisk orienteret erfaringsperspektiv med et sekventielt mixed *methods-design*. I første fase anvendes et spørgeskema til at identificere overordnede mønstre i brugernes praksisser og erfaringer samt til at lokalisere analytisk relevante spændinger. Disse indsigter danner afsæt for den kvalitative fase, hvor semistrukturerede interviews tilvejebringer empirisk indblik i, hvordan brugerne selv beskriver og fortolker deres møder med platformens grænseflade, algoritmiske logikker og sociale normer. *Hermeneutiske refleksioner* indgår som et metodisk opmærksomhedslag i analysen, idet både spørgeskema og interviews forstås som fortolkningsproducerende praksisser. Forskeren bidrager uundgåeligt med en forforståelse, som påvirker både dataindsamling og analyse, hvorfor refleksivitet fungerer som en gennemgående betingelse i forskningsprocessen. Databehandlingen forstås dermed som iterativ og medskabende, hvor resultaterne ikke udgør endelige sandheder, men analytiske indsigter i, hvordan erfaringer formes i relationen mellem brugere og teknologi.

3.1 Videnskabsteoretisk positionering

Specialet forankres i en postfænomenologisk tradition, da undersøgelsen kræver en forståelse af erfaring som noget, der formes i relationer mellem brugere og digital teknologi. Klassisk fænomenologi bidrager med et fokus på levede erfaringer, men rummer ikke begreber til at forstå teknologi som aktiv medskaber af netop disse erfaringer. Her tilbyder Don Ihde et relationelt erfaringsbegreb, hvor menneske og teknologi altid allerede er sammenvævet i perceptionen. Dette muliggør en analyse af Tinder som en aktør, der medformer, hvad der fremstår muligt og meningsfuldt for brugerne.

Peter-Paul Verbeeks videreudvikling uddyber denne position ved at vise, hvordan teknologier ikke blot medierer oplevelse, men også kanaliserer handling gennem invitationer og begrænsninger indlejret i designet. Hermeneutikken fungerer supplerende som en epistemologisk opmærksomhed på, at erfaringer artikuleres gennem fortolkning i mødet

mellem forsker og informant. Den ændrer ikke den ontologiske ramme, men understreger, at viden er situeret og medskabt. Med dette afsæt kan specialet undersøge, hvordan initiativ, selvfremsættelse og relationel kontakt på Tinder formes gennem teknologisk mediering i et samspil mellem krop, teknologi og sociale normer.

3.1.1 Erfaringsbegrebet i klassisk fænomenologi

Fænomenologi har sit ophav i det græske ord *phainomenon*, der i sin mest grundlæggende betydning betegner “that which shows itself from itself” (Heidegger, 2008, p. 51). Hvor store dele af den videnskabelige og filosofiske tradition har søgt sandhed ved at se bort fra den menneskelige erfaring for at afdække en underliggende, objektivt eksisterende virkelighed, vender fænomenologien blikket mod selve erfaringen – mod, hvordan verden viser sig for mennesket, før den abstraheres, reduceres eller teoretiseres. Som Wrathall (2005, p. 9) påpeger, bliver det ufænomenologisk, når en fysiker hævder, at vi i virkeligheden ser lysbølger, der reflekteres fra fysiske overflader. En sådan forklaring forveksler oplevelsen med dens mekaniske årsag – den levede verden med den naturvidenskabelige.

Neurofysiologisk kan det være korrekt, at lys, der rammer nethinden, aktiverer hjernen, men fænomenologisk sanser vi imidlertid verden direkte, som den fremtræder i vores livsverden. Fænomenologien beskæftiger sig med at udforske den levede erfaring, der konstituerer menneskets væren-i-verden. Dens grundlæggende princip beskrives i Husserls maksime *Zu den Sachen selbst!* - “To the things themselves” (Carman, 2006), som udtrykker et ønske om at vende tilbage til fænomenerne, som de viser sig for bevidstheden, uafhængigt af teoretiske fortolkninger. Fænomenologien søger dermed ikke at producere ny empirisk viden, men at forstå det grundlæggende forhold mellem mennesket og verden, som ofte tages for givet i den daglige erfaring. Fænomenologien har udviklet sig i mange retninger og er i dag et mangfoldigt forskningsfelt, hvor dens filosofiske grundidéer anvendes i empiriske metoder som den deskriptive (Giorgi, 2009) og hermeneutiske fænomenologi (van Manen, 1990). Fælles for disse tilgange er en interesse for, hvordan mennesker erfarer og skaber mening gennem sprog og refleksion.

Et centralt element i den klassiske fænomenologi er søgen efter essens. Ifølge Dahlberg (2006) kan Husserls forståelse af essens beskrives som de grundlæggende betydningsstrukturer, der gør et fænomen genkendeligt som netop det, det er. Essens fremtræder gennem den eidetiske reduktion, hvor forskeren varierer konkrete eksempler – fx forskellige oplevelser af et bord eller en hest – for at undersøge, hvilke træk der kan ændres,

uden at fænomenet ophører med at være genkendeligt. Det invariansmønster, der træder frem på tværs af variationerne, betegner fænomenets essens. Formålet er ikke at fastlægge en universel kerne, men at tilnærme sig de stabile træk, der fremstår på tværs af variationer i erfaring. Den klassiske fænomenologi søger således at beskrive relativt stabile meningsstrukturer, der kan siges at være gyldige på tværs af individuelle erfaringer og situationer (Dahlberg, 2006).

I dette speciale undersøges erfaringer, der er medieret af teknologi – nærmere bestemt, hvordan en digital platform som Tinder kan være med til at influere oplevelsen af selvet, den anden og sociale relationer. Dette formuleres som en åben undersøgelse af, hvordan sådanne erfaringer eventuelt formes i mødet mellem brugere og teknologi. Da klassisk fænomenologi i begrænset omfang adresserer teknologiens aktive rolle i erfaringsdannelsen, inddrages Don Ihdes (2009) postfænomenologi. Ihde videreudvikler traditionen ved at vise, hvordan menneske, teknologi og verden gensidigt konstituerer hinanden, og hvordan teknologier kan medskabe de erfaringer, der udfoldes gennem dem. Denne ramme anvendes derfor som et analytisk afsæt, der gør det muligt empirisk at undersøge, hvilke former for medierende relationer der faktisk træder frem i materialet.

3.1.2 Postfænomenologisk forskning

I 1970'erne formulerede Ihde postfænomenologien som en teknologifilosofi, der videreudvikler fænomenologiens grundtanker og samtidig overskrider den klassiske forståelse af menneskelig erfaring som isoleret fra teknologi. Præfikset "*post*" markerer et skifte mod en forståelse af erfaring som grundlæggende medieret gennem teknologi og antyder dermed et fokus på at undersøge, hvordan teknologier faktisk indgår i menneskers konkrete erfaringspraksisser, hvorfor opmærksomheden rettes mod de kropslige relationer mellem menneske og teknologi. Mennesket forstås som et sansende og handlende væsen, der oplever verden gennem teknologiens tilstedeværelse og brug, snarere end gennem det Husserl kalder en ren og ikke-legemlig bevidsthed (Ihde, 2008, p. 3).

Derudover introducerer Ihde begrebet *multistabilitet*, som erstatter den klassiske fænomenologis søgen efter essens. Begrebet betegner, at teknologier kan få forskellige funktioner og betydninger afhængigt af den kontekst, de anvendes i (Ihde, 2009). En lighter kan eksempelvis både bruges til at tænde et lys og åbne en flaske – dens form og funktion er

ikke entydigt bestemt. Multistabiliteten peger dermed på, at teknologiers betydning ikke kan tages for givet, men må undersøges empirisk i deres konkrete brugssituationer. I digitale teknologier som Tinder kan denne kontekstafhængige fleksibilitet potentielt komme til udtryk, idet designet muliggør flere samtidige funktioner og meningslag. Hvordan sådanne meningslag faktisk udfolder sig for brugerne, er et empirisk spørgsmål for analysearbejdet. Ihde (2009) bevæger sig ud over hermeneutikkens sproglige orientering og placerer den kropslige og perceptuelle erfaring som grundlaget for erkendelse. Postfænomenologien forstår således menneskets forhold til verden som sanseligt, situeret og medieret gennem teknologi, hvor kropsligheden (*embodiment*) udgør en central forankring. Dette fokus viderefører Merleau-Pontys (2002) idé om, at menneskets erfaring altid er forankret i den levede, sansende krop, men anvendes her som et perspektiv, der gør det muligt at undersøge, hvordan digitale teknologier kan indgå i og medforme sådanne erfaringsrelationer.

3.1.3 Postfænomenologiens filosofiske baggrund

Postfænomenologien bygger videre på Maurice Merleau-Pontys (2002) fænomenologi, som betoner, at menneskelig perception altid er kropsligt forankret. Hos Merleau-Ponty er perception ikke et mentalt produkt, men det grundlæggende udgangspunkt for menneskets intentionelle og sanselige væren-i-verden (Carman, 2008). Kroppen udgør det medium, gennem hvilket verden erfares og forstås. Kropslige erfaringer indlejres over tid som vaner, hvor teknologi bliver en integreret del af menneskets handlen og perception. Merleau-Ponty beskriver dette gennem blindestokken, der for den blinde bliver en kropslig forlængelse, hvor redskabet træder i baggrunden, og omgivelserne træder frem. Når menneskelig eksistens forstås som grundlæggende kropslig, må kroppen samtidig anskues som både udvidet gennem og formet af teknologi. Som Ihde (1998) skriver, “the postmodern hermeneutics of things must find ways to give voices to things, to let them speak for themselves” (p. 151), hvorved der markeres et opgør med en antropocentrisk forståelse af erfaring og en tilslutning til et perspektiv, der anerkender teknologier som ontologisk medvirkende i menneskets væren-i-verden.

I specialets kontekst giver dette et afsæt til at undersøge, hvordan en digital platform som Tinder kan påvirke brugerens perception gennem sit visuelle design og de interaktionsformer, den tilbyder – herunder den rytmiske swipe-bevægelse, hvor kropslighed og teknologi kan smelte sammen i en intuitiv gestus. Set i dette perspektiv kan den kropsligt-teknologiske

relation forstås som et muligt sted, hvor erfaringer og meningsdannelser tager form i samspil med grænsefladens logik.

3.1.4 Postfænomenologi som teknologifilosofi

Postfænomenologien blev oprindeligt udviklet til at undersøge teknologiens rolle i videnskabelig praksis. Selvom dens materielle fokus kan synes afgrænsende, påpeger Sørensen (2009), at materialitet er uløseligt forbundet med de fleste praksisser, hvor artefakter indtager en væsentlig, men ofte overset, position. Det er derfor centralt at ‘give artefakterne en stemme’ i sammenhænge, hvor teknologier gennem *blackboxing* – forstået som processer, hvor teknologiers indre virkemåder og betydningsskabende roller gøres usynlige – er blevet gjort tavse og taget for givet (Waltz, 2004). Hvordan dette gøres i praksis, afhænger af, hvordan postfænomenologien forstås som en filosofi om teknologi snarere end blot en metode til at studere teknologisk brug.

Teknologier beskrives ofte som neutrale midler, der blot udfører menneskets vilje. Et kendt eksempel er sloganet fra den amerikanske våbenlobby NRA: “Guns don’t kill people, people kill people” (Office of Justice Programs, 1990), hvor handlekraften placeres entydigt hos mennesket, mens teknologien gøres passiv. Postfænomenologien afviser dette instrumentelle syn og hævder i stedet, at teknologier altid medierer menneskets forhold til verden og dermed former både perception og handling (Ihde, 1990). Denne grundtanke indebærer, at enhver teknologisk relation medfører et bytteforhold, hvor visse dimensioner forstærkes og andre reduceres. Et hverdagsnært eksempel er briller: De forbedrer synet, men ændrer samtidig selve oplevelsen af at se – de kan dugge, glide eller genere kroppen. Teknologi påvirker således ikke blot, *hvad* vi ser, men *hvordan* verden træder frem for os.

Peter-Paul Verbeek (2005) videreudvikler denne forståelse med inspiration fra Latours aktør-netværksteori og betonere, at teknologier ikke blot transformerer oplevelse, men også *oversætter* menneskelig handling. Denne oversættelse udtrykker en dobbelt struktur af invitation og hæmning, hvor teknologier både åbner og lukker bestemte handlemuligheder. Fartbumpet inviterer eksempelvis til at sænke farten, mens engangsbægeret af flamingo inviterer til kassation. Teknologier bærer dermed en normativ orientering, der kanaliserer menneskelig adfærd i bestemte retninger.

Ifølge Verbeek kan teknologier ikke forstås som redskaber, der blot understøtter menneskers intentioner, men som medskabende elementer i relationen mellem menneske og verden. I denne forståelse udgør mediering ikke et mellemlid, men selve den proces, hvorigennem begge parter gensidigt bliver til. Postfænomenologien bryder dermed med det, Verbeek (2009) kalder en 'apartheidmetafysik', der forudsætter en adskillelse mellem menneske og teknologi. I stedet forstås teknologier som aktive mediatorer, der konfigurerer de betingelser, hvorunder menneskelig perception og handling udfolder sig. Postfænomenologien erstatter ligeledes idéen om et autonomt subjekt med et relationelt, heteronomt subjekt, hvis eksistens og handlekraft er sammenvævet med materielle omgivelser (Verbeek, 2011). Teknologier determinerer ikke menneskelig handling, men former et mulighedsrum, hvor visse måder at sanse og handle på fremmes, mens andre hæmmes:

Rather than clinging to a view of human freedom as absolute autonomy and sovereignty from technology, it seems wise to reinterpret freedom as a person's ability to relate to what determines and influences him or her. (Verbeek, 2011, p. 156).

Denne posthumanistiske forståelse, hvor *agency*² anses som distribueret mellem mennesker og teknologier, synliggør en række ofte oversete, men væsentlige aspekter af den menneskelige livsverden. Postfænomenologien søger således ikke tidløse sandheder, men undersøger indgående "hvad ting gør" (Verbeek, 2005). I modsætning til den deskriptive og hermeneutiske fænomenologi deler den slægtskab med de nye materialismer hos Haraway, Latour og Pickering, hvor materialitet forstås som en aktiv og medskabende kraft (Ihde & Selinger, 2003).

Dermed åbner postfænomenologien for analyser af de kropslige og erfaringsnære dimensioner af menneske-teknologi-relationer og muliggør en forståelse af teknologiens virkning indefra – gennem dens rolle i at forme perception, handling og meningsdannelse i den levede verden (Rosenberger & Verbeek, 2015).

² *Agency* anvendes her i postfænomenologisk forstand som betegnelse for den virkningskraft, teknologier har i samspil med menneskelig handling, uden at dette indebærer intention eller autonom handleevne.

3.1.5 Sammenfatning af den videnskabssteoretiske ramme

Postfænomenologien repræsenterer et metodisk fremskridt i den fænomenologiske tradition ved at anlægge et relationelt og materielt perspektiv, hvor teknologi forstås som aktiv medskaber af menneskelig erfaring. I stedet for at søge erfaringens essens rettes fokus mod teknologisk mediering – hvordan teknologier transformerer perception gennem forstærkning og reduktion og handling gennem invitationer og begrænsninger.

Tilgangen forener multistabilitet, refleksivitet og en materialitetssensibilitet og gør det muligt at undersøge menneske-teknologi-relationer ud fra et levet, kropsligt perspektiv. I dette speciale anvendes den til at belyse, hvordan Tinder medierer brugeres erfaringer og handlinger gennem appens grænseflade, algoritmiske strukturer og de sociale normer, platformen trækker på. Dermed etablerer postfænomenologien en analytisk ramme, der ikke spørger, hvad Tinder er, men hvad Tinder gør i de relationer, appen indgår i.

3.2 Forskningsdesign

Undersøgelsen er tilrettelagt som et *sekventielt mixed methods-design*, hvor et indledende spørgeskema anvendes til at identificere overordnede mønstre i brugernes erfaringer med Tinder, som efterfølgende uddybes gennem kvalitative interviews. Spørgeskemaet fungerer dermed som et eksplorativt afsæt, der identificerer analytisk relevante spændinger og temaer, som efterfølgende udfoldes i den kvalitative fase. Designet er inspireret af det, Davison (2014) betegner som et *staged multi-design*, hvor metoderne anvendes i forlængelse af hinanden, således at resultaterne fra den første fase informerer og kvalificerer den næste. I dette speciale danner de kvantitative resultater grundlag for udvælgelse og fokusering i interviewfasen, hvor brugernes egne fortolkninger af deres erfaringer med platformen udfoldes. Selve analysen er fortolkende og forankret i et postfænomenologisk perspektiv, hvor de kvantitative data ikke forstås som endegyldige målinger, men som empiriske pejlemærker for, hvordan erfaringer træder frem gennem teknologisk mediation, i relation til Tinder som teknologisk artefakt.

3.2.1 Udformning af spørgeskema

Spørgeskemaet blev udarbejdet via Google Forms og er opdelt i to hoveddele (Bilag A). Den første del omhandler respondenternes baggrundsoplysninger og brugsmønstre med det formål at etablere et deskriptivt overblik over respondenternes demografiske karakteristika og deres generelle anvendelse af Tinder. Denne del fungerer som et kontekstualiserende fundament, der muliggør en nuanceret forståelse af variationer i oplevelser og praksisser på tværs af faktorer som køn, alder og brugshyppighed. Den anden og mest omfattende del af spørgeskemaet består i overvejende grad af udsagn, som respondenterne skal tage stilling til på en fempunktsskala med svarmulighederne *helt enig*, *delvist enig*, *hverken enig eller uenig*, *delvist uenig* og *helt uenig* samt valgmuligheden *ved ikke*. Spørgsmålene er formuleret som vurderinger af typen “Hvor enig er du i udsagnet: ...” og operationaliseres gennem en Likert-skala. Skalaen er velegnet til at afdække grader af enighed og oplevelser, da den muliggør mere nuancerede svar end dikotome ja/nej-afgørelser (Joshi et al., 2015). Svarkategorien *ved ikke* fungerer som et neutralt fravalg, der ikke indgår i skalaens egentlige måleniveau, men er inkluderet for at reducere risikoen for tvungne eller tilfældige svar. Anvendelsen af Likert-skalaen muliggør en systematisk kvantificering af variationer i brugernes oplevelser, samtidig med at fokus fastholdes på, hvordan disse oplevelser formes gennem teknologisk mediering. I overensstemmelse med det postfænomenologiske afsæt er spørgeskemaets udsagn udformet med henblik på at indfange de adfærdsmæssige og perceptuelle mønstre, gennem hvilke erfaringer og handlinger tager form i samspillet mellem bruger og teknologi. Som Martiny et al. (2021) påpeger, kan kvantitative metoder indgå i fænomenologisk orienteret forskning, når data fortolkes ud fra deres betydning i menneskelig erfaring og mening – hvilket i et staged multi-design kan fungere som et analytisk supplement til kvalitative indsigter (Davison, 2014). De indsamlede spørgeskemadata er efterfølgende behandlet og analyseret i statistikprogrammet SPSS med henblik på at identificere mønstre og tendenser i svarmaterialet. Den konkrete fremgangsmåde for databehandlingen uddybes jf. afsnit 3.3: Databehandling.

3.2.2 Samplingstrategi

Undersøgelsen anvender en non-probability samplingstrategi, der kombinerer elementer af bekvemmeligheds-, formålsbestemt- og sneboldudvælgelse (Mweshi & Sakyi, 2020).

Populationen af Tinder-brugere i Danmark er hverken klart afgrænset eller offentligt tilgængelig, hvilket gør en sandsynlighedsbaseret udvælgelse metodisk urealistisk. En non-probability tilgang er derfor velbegrunderet i denne kontekst. Spørgeskemaet blev distribueret via sociale og digitale platforme med henblik på at opnå variation i respondentgrundlaget. Det blev delt på LinkedIn, i relevante Facebook-grupper, i udvalgte Reddit-fora samt gennem Studienævnet for Kommunikation og Psykologi ved Aalborg Universitet. Strategien havde til formål at nå brugere på tværs af alder, køn og geografisk placering. Da Tinder indgår i et bredere økosystem af sociale digitale platforme, er rekruttering via lignende medier metodisk velbegrunderet, idet det øger sandsynligheden for at nå relevante brugere. En praktisk begrænsning i dataindsamlingen var, at distributionen i visse onlinefora var betinget af moderatorgodkendelse, hvilket i flere tilfælde reducerede undersøgelsens samlede rækkevidde.

Bekvemmelighedsudvælgelsen indebærer, at respondenterne blev rekrutteret blandt personer med let adgang til undersøgelsen gennem eksisterende digitale netværk. Den formålsbestemte dimension består i, at spørgeskemaet målrettet blev distribueret i onlinefora, hvor der med høj sandsynlighed findes aktive Tinder-brugere. Rekrutteringen indeholder endvidere et sneboldelement, idet flere respondenter delte eller interagerede med spørgeskemaet i deres egne netværk, hvilket gennem sociale mediers algoritmiske spredning yderligere udvidede rækkevidden og diversiteten i stikprøven. Da dataindsamlingen bygger på en kombination af bekvemmeligheds-, formålsbestemt- og sneboldudvælgelse, er stikprøven ikke statistisk repræsentativ for populationen af Tinder-brugere i Danmark. Formålet er imidlertid ikke statistisk generalisering, men at generere indsigt i de mønstre, tendenser og erfaringsformer, der opstår i mødet mellem bruger og teknologi. I overensstemmelse med et postfænomenologisk perspektiv anvendes spørgeskemadataene som analytisk udgangspunkt for den efterfølgende kvalitative fortolkning. De 155 respondentes besvarelser behandles jf. afsnit 3.3.1 og fungerer som et analytisk springbræt til en dybere udforskning af fænomenets meningslag.

3.2.3 Interview

Undersøgelsens kvalitative del består af seks semistrukturerede enkeltinterviews med udvalgte respondenter fra spørgeskemaundersøgelsen. Formålet var at uddybe de mønstre, der fremkom af de kvantitative resultater, og at indfange den erfaringsnære dimension af

brugen af Tinder – herunder refleksioner, følelser og sociale strategier, som ikke kan afdækkes gennem et spørgeskema. Med afsæt i en postfænomenologisk tilgang blev interviewene forstået som en mulighed for at undersøge de relationelle øjeblikke, hvor teknologien træder frem i brugerens oplevelse. Inspireret af Adams og Thompsons (2011) begreb *interviewing objects* blev spørgsmålene formuleret med fokus på, hvordan Tinder som artefakt inviterer, påvirker og strukturerer handlinger, eksempelvis gennem swipet, algoritmiske rækkefølger og forventninger om kontakt og synlighed.

De seks interviewpersoner blev udvalgt på baggrund af deres spørgeskemabesvarelser med henblik på variation i alder, køn og brugsmotivation. Informantgruppen bestod af tre mandlige og tre kvindelige brugere i alderen 22–30 år, som alle havde anvendt Tinder i mindst ét år. Da størstedelen af spørgeskemainformanterne identificerede sig som heteroseksuelle (jf. afsnit 3.3.1.1), indebærer Tinders matchinglogik, at brugere primært præsenteres for personer af det modsatte køn. Denne heteronormative struktur skaber to teknologisk medierede brugerpositioner, hvor mænd og kvinder møder platformens funktioner – herunder synlighed, initiativ og respons – på forskellige præmisser. Af denne grund blev kønsmæssig variation sikret i interviewudvalget, uden at formålet var en direkte komparativ analyse. Informanterne blev rekrutteret via e-mail på baggrund af deres tilkendegivelse i spørgeskemaet om at deltage i et opfølgende interview. Interviewene blev gennemført online via Microsoft Teams og tog afsæt i en semistruktureret interviewguide (Bilag C), udviklet på baggrund af spørgeskemaanalysens resultater og specialets postfænomenologiske afsæt. Guiden var organiseret i fem analytiske temaer, hvoraf tre udsprang af spændingsfelter identificeret i den kvantitative analyse (jf. afsnit 3.3.1.6), mens to temaer blev tilføjet for at belyse situerede, kropslige og teknologisk medierede erfaringer, som var direkte forankret i specialets videnskabsteoretiske afsæt. Temaerne svarer samtidig til de fokusområder, der senere anvendes som analytiske linser i litteraturreviewet (jf. afsnit 4), hvilket sikrer metodisk sammenhæng mellem datagenerering og teorisyntese.

Spørgsmålene var formuleret åbent og fleksibelt, og interviewerens kunne afvige fra den planlagte rækkefølge, når samtalen udviklede sig i nye retninger (Brinkmann & Tanggaard, 2020). Interviewguiden fungerede således som en navigationsramme, der understøttede en dialogisk og responsiv interviewform, hvor der blev søgt konkrete beskrivelser af situationer, hvori Tinders funktioner – eksempelvis swipet, algoritmiske profilrækkefølger og match-bekræftelsen – påvirkede informanternes handlinger, vurderinger og følelsesmæssige oplevelser.

Hvert interview varede ca. 30 minutter og blev med informanternes samtykke video- og lydoptaget og efterfølgende transskriberet ved hjælp af det GDPR-kompatible værktøj Good Tape. Transskriptionerne er manuelt kvalitetssikret, og for at øge læsbarheden er fyldord og gentagelser udeladt, mens meningsbærende formuleringer er bevaret. Alle informanter er pseudonymiseret og omtales ved generiske betegnelser. Transskriptionerne fremgår af bilag D–I.

I overensstemmelse med Verbeeks (2005) forståelse af forskeren som situeret deltager indgår refleksivitet som et metodisk princip i undersøgelsen. Forskerens position som bruger af digitale teknologier anerkendes som medierende for både spørgetilgang og fortolkning af data (Rosenberger, 2014).

Interviewene udgør således et centralt empirisk grundlag for analysen, idet de belyser, hvordan brugere oplever og fortolker samspillet mellem teknologi, sociale normer og personlige motiver i brugen af Tinder.

3.3 Databehandling

Databehandlingen af spørgeskemaet udgør specialets første empiriske del og fungerer eksplorativt ved at afdække mønstre, variationer og potentielle spændingsfelter, som efterfølgende blev uddybet i den kvalitative interviewundersøgelse. Ambitionen i denne fase var ikke at foretage dybdegående analyser eller teoretiske fortolkninger, men at etablere et empirisk grundlag for udviklingen af interviewguiden og den efterfølgende analytiske undersøgelse. Spørgeskemaet er behandlet i statistikprogrammet SPSS, og udvalgte tabeller præsenteres løbende i afsnittet for at understøtte centrale pointer og skabe transparens i de empiriske fund. Databehandlingen forstås således som et led i en iterativ forskningsproces, hvor kvantitative tendenser fungerer som pejlemærker for, hvilke temaer og begreber der undersøges nærmere i den kvalitative del af specialet.

Den efterfølgende interviewundersøgelse er analyseret gennem en tematisk orienteret analyse, hvor meningsbærende udsagn er identificeret og kondenseret på tværs af informanternes fortællinger. Denne tematiske sammenstilling udgør specialets kvalitative fortolkningsniveau og sætter de kvantitative tendenser fra spørgeskemaet ind i en mere dybdegående forståelsesramme.

3.3.1 Kvantitativ databehandling: Spørgeskemaanalyse

Den kvantitative databehandling har haft til formål at kortlægge centrale mønstre, forskelle og tendenser i respondenternes interaktion med Tinder. Analysen er primært deskriptiv og baseret på frekvensfordelinger og krydstabeller, hvor variationer på tværs af køn og alder udgør de centrale analytiske skæringer. Formålet er ikke at etablere kausale forklaringer, men at identificere empiriske tendenser i brugsmotivation, kommunikation, relationelle forståelser, selvopfattelse og tilfredshed. Databehandlingen er samtidig tilrettelagt med et analytisk sigte, hvor udvalgte mønstre sprogligt kondenseres i empirisk afledte analytiske betegnelser, som fungerer som pejlemærker på tværs af de efterfølgende delafsnit. Disse betegnelser anvendes som empirisk forankrede fortolkningsgreb til at samle komplekse fordelingsmønstre. De markeres i **fed skrift** for at synliggøre overgangen fra deskriptiv fremstilling til analytisk sammenfatning, mens fed skrift i øvrigt anvendes selektivt til at fremhæve centrale tal og fordelinger i den kvantitative præsentation.

3.3.1.1 Respondentprofil og brugsmønstre på Tinder

Undersøgelsen omfatter **N = 155 respondenter**, hvor størstedelen identificerer sig som single (**87,7 %**). Denne fordeling er stabil på tværs af både alder og køn, idet **90,6 %** af kvinderne og **85,7 %** af mændene angiver at være single.

Kønnet		
	N	%
Kvinde	64	41,3%
Mand	91	58,7%

Figur 3

Viser fordelingen af køn blandt respondenterne og illustrerer en moderat overvægt af mænd i stikprøven (Egen fremstilling)

Respondenterne fordeler sig på fire aldersgrupper, med en klar overvægt i alderen **25–34 år (52,3 %, 81 personer)**. Denne gruppe udgør undersøgelsens primære segment og betegnes i det følgende som **den relationelt orienterede kernebruger**. De øvrige aldersgrupper fordeler sig mellem **35–44 år (21,3 %)**, **18–24 år (16,8 %)** og **45–54 år (9,7 %)**.

Kønsfordelingen viser en moderat overvægt af mænd (**58,7 %**), mens kvinder udgør **41,3 %** af stikprøven.

		Kvinde		Kønnet Mand		Total	
Alderen	18-24 år	12	18,8%	14	15,4%	26	16,8%
	25-34 år	35	54,7%	46	50,5%	81	52,3%
	35-44 år	9	14,1%	24	26,4%	33	21,3%
	45-54 år	8	12,5%	7	7,7%	15	9,7%
Hvordan beskriver du bedst din seksuelle orientering?	Biseksuel	6	9,4%	5	5,5%	11	7,1%
	Heteroseksuel	55	85,9%	84	92,3%	139	89,7%
	Homoseksuel	0	0,0%	1	1,1%	1	0,6%
	Panseksuel	2	3,1%	1	1,1%	3	1,9%
	Ønsker ikke at oplyse	1	1,6%	0	0,0%	1	0,6%
Hvad beskriver bedst din nuværende civilstand?	Enkemand	0	0,0%	1	1,1%	1	0,6%
	Gift / registreret partner	0	0,0%	3	3,3%	3	1,9%
	I et forhold	4	6,3%	8	8,8%	12	7,7%
	I et åbent forhold / polyamorøst forhold	0	0,0%	1	1,1%	1	0,6%
	Single	58	90,6%	78	85,7%	136	87,7%
	Skilt / separeret	2	3,1%	0	0,0%	2	1,3%

Figur 4

Viser en oversigt over respondenternes køn, alder, seksuelle orientering og civilstand og illustrerer, at stikprøven primært består af yngre, heteroseksuelle og single brugere (Egen fremstilling)

Blandt de **155 respondenter** angiver størstedelen (**89 %, 138 personer**), at deres primære motivation for at bruge Tinder er at finde en kæreste eller partner. Da respondenterne kunne vælge flere svarmuligheder, viser dataene samtidig, at brugen ofte er kendetegnet ved **parallelle intentioner**: **39,4 %** søger også uforpligtende relationer, **21,9 %** anvender appen for underholdning, og **5,8 %** for at møde nye venner. Dette peger på, at romantiske og mere uforpligtende formål ikke er gensidigt udelukkende, men sameksisterer som forskellige måder at engagere sig i datingkulturen på.

Langt de fleste respondenter identificerer sig som **heteroseksuelle (89,7 %)**, mens **7,1 %** angiver biseksualitet og **1,9 %** panseksualitet. Seksuel diversitet er særligt repræsenteret

blandt yngre respondenter (**18–34 år**) og blandt kvinder, hvor **12,5 %** betegner sig som bi- eller panseksuelle, sammenlignet med **6,6 %** blandt mænd.

Endelig har et flertal længerevarende erfaring med platformen, idet **over 60 %** har anvendt Tinder i mere end ét år. Brugen er samtidig relativt intensiv, hvor knap halvdelen angiver at bruge appen dagligt eller flere gange dagligt, mens omkring en fjerdedel anvender den nogle gange om ugen.

		Kvinde		Kønnet Mand		Total	
Har du nogensinde betalt for Tinder (fx Plus, Gold eller Platinum)?	Ja, jeg betaler i øjeblikket	4	6,3%	6	6,6%	10	6,5%
	Ja, jeg har tidligere betalt	22	34,4%	52	57,1%	74	47,7%
	Nej, jeg har aldrig betalt	38	59,4%	33	36,3%	71	45,8%

Figur 5

Viser kønsforskelle i respondenternes betalingsadfærd på Tinder og illustrerer, at mænd oftere end kvinder har betalt for appens funktioner, mens kvinder i højere grad angiver aldrig at have betalt (Egen fremstilling)

Betalingsadfærden viser tydelige kønsforskelle. Knap halvdelen af respondenterne (**47,7 %**) har på et tidspunkt betalt for Tinders betalingsfunktioner, mens **45,8 %** aldrig har betalt, og **6,5 %** betaler aktuelt. Betaling er særligt udbredt blandt de ældste respondenter (**45–54 år**), hvor omkring **80 %** har betalt, sammenlignet med **46 %** blandt de yngste (**18–24 år**).

Mænd betaler oftere end kvinder, hvilket peger på en **kønsdifferentieret betalingslogik** i adgangen til platformens funktioner. **57,1 %** af mændene har tidligere betalt for Tinder mod **34,4 %** af kvinderne, mens **59,4 %** af kvinderne angiver aldrig at have betalt, sammenlignet med **36,3 %** af mændene.

Samlet set peger respondentprofilen på en stikprøve bestående af relativt erfarne, primært heteroseksuelle singlebrugere, der overvejende anvender Tinder med et romantisk sigte og i varierende grad benytter platformens betalingsfunktioner.

3.3.1.2 Kommunikationsmønstre og interaktionsdynamikker

Dataene viser markante kønsforskelle i initiativtagning efter et match. På udsagnet “Jeg tager ofte initiativ til at starte en samtale med dem, jeg matcher med” angiver næsten halvdelen af

mændene (**48,4 %**), at de er helt enige, mens dette kun gælder **10,9 %** af kvinderne. Kvindernes svar fordeler sig i højere grad på de mere tilbageholdende svarkategorier, hvor **32,8 %** er delvist enige og **25 %** delvist uenige. Mændenes svar er derimod mere entydigt orienteret mod aktiv initiativtagning, hvilket peger på en **kønsasymmetrisk initiativstruktur** i kontaktetableringen.

		Kvinde		Kønnet Mand		Total	
Hvor enig er du i udsagnet: "Jeg tager ofte initiativ til at starte en samtale med dem, jeg matcher med."	Delvist enig	21	32,8%	28	30,8%	49	31,6%
	Delvist uenig	16	25,0%	4	4,4%	20	12,9%
	Helt enig	7	10,9%	44	48,4%	51	32,9%
	Helt uenig	9	14,1%	4	4,4%	13	8,4%
	Hverken enig eller uenig	10	15,6%	9	9,9%	19	12,3%
	Ved ikke	1	1,6%	2	2,2%	3	1,9%
Hvor enig er du i udsagnet: "Jeg oplever, at mine matches tager initiativ til at starte samtalen."	Delvist enig	26	40,6%	4	4,4%	30	19,4%
	Delvist uenig	17	26,6%	38	41,8%	55	35,5%
	Helt enig	9	14,1%	3	3,3%	12	7,7%
	Helt uenig	5	7,8%	42	46,2%	47	30,3%
	Hverken enig eller uenig	7	10,9%	3	3,3%	10	6,5%
	Ved ikke	0	0,0%	1	1,1%	1	0,6%

Figur 6

Viser kønsforskelle i respondenternes eget initiativ til at starte samtaler efter et match samt deres oplevelse af matches' initiativ og illustrerer en tydelig asymmetri mellem eget og oplevet initiativ (Egen fremstilling)

Når respondenterne vurderer deres matches' initiativ, fremtræder et gennemgående mønster. Blandt kvinder angiver **40,6 %**, at de delvist oplever, at deres matches tager initiativ, mens **26,6 %** er delvist uenige. For mændenes vedkommende er et klart flertal helt eller delvist uenige i, at deres matches tager initiativ. Ser man på totalfordelingerne, er der en relativt jævn spredning i udsagnet om eget initiativ, hvor **32,9 %** er helt enige og **31,6 %** delvist enige. I modsætning hertil viser totalfordelingen for oplevelsen af matches' initiativ, at **65,8 %** er enten delvist eller helt uenige. Samlet peger dette på en markant **asymmetri mellem egen initiativtagning og oplevelsen af, hvorvidt matches gengælder initiativet**, hvilket kan betegnes som en **oplevelse af manglende gensidighed i den tidlige kontakt**.

Dataene viser desuden, at **60 %** af respondenterne er uenige i, at kommunikationen på Tinder føles som en almindelig måde at kommunikere på, mens **33 %** angiver en vis grad af genkendelighed. Aldersmæssigt er forskellene begrænsede, men kvinder er i højere grad end mænd uenige i udsagnet (**68,8 % mod 53,9 %**), hvilket peger på en **oplevelse af kommunikativ fremmedhed** i platformens interaktionsform.

Et tilsvarende mønster ses i vurderingen af, hvorvidt et match opleves som reel social kontakt. Her angiver **51 %** uenighed, mens **44 %** udviser en vis grad af enighed. Kvinder vurderer oftere end mænd, at et match opleves som social kontakt (**54,7 % mod 36,3 %**), hvilket peger på en **usikkerhed om relationens status i den digitale fase**. Dataene viser endvidere, at **69 %** af respondenterne har oplevet, at en person, de havde længerevarende kontakt med, pludselig stoppede kommunikationen uden forklaring, og omtrent halvdelen angiver, at dette er sket flere gange. Kvinder rapporterer denne oplevelse hyppigere end mænd (**78,2 % mod 62,7 %**). Samlet illustrerer dette en tydelig asymmetri i interaktionen, hvor oplevelsen af social kontakt sameksisterer med erfaringer af abrupt og uforklaret afbrydelse.

		Kvinde		Kønnet Mand		Total	
Har du oplevet, at en person, du har haft en længerevarende kontakt med på Tinder (eller har mødt fysisk), pludselig stoppede al kontakt uden forklaring?	Ja, en enkelt gang	17	26,6%	16	17,6%	33	21,3%
	Ja, flere gange	33	51,6%	41	45,1%	74	47,7%
	Nej, aldrig	14	21,9%	30	33,0%	44	28,4%
	Ved ikke	0	0,0%	4	4,4%	4	2,6%
Har du selv nogensinde stoppet kontakten med en person, du har haft en længerevarende kontakt med på Tinder (eller har mødt fysisk), uden at give en forklaring?	Ja, en enkelt gang	15	23,4%	23	25,3%	38	24,5%
	Ja, flere gange	19	29,7%	15	16,5%	34	21,9%
	Nej, aldrig	30	46,9%	48	52,7%	78	50,3%
	Ved ikke	0	0,0%	5	5,5%	5	3,2%

Figur 7

*Viser kønsforskelle i både oplevelsen af og udøvelsen af afbrudt kontakt uden forklaring og illustrerer en tydelig asymmetri mellem disse
(Egen fremstilling)*

Omvendt angiver **46,4 %** af respondenterne, at de selv har afbrudt kontakten til en anden bruger uden yderligere forklaring. Mænd angiver oftere end kvinder, at de **aldrig** selv har gjort dette (**52,7 % mod 46,9 %**).

Samlet viser resultaterne, at både oplevelsen af at blive udsat for **ghosting**³ og det selv at udøve det forekommer relativt hyppigt blandt brugerne og udgør en tilbagevendende del af interaktionen på Tinder. Dette kan forstås som et udtryk for en **relationel skrøbelighed** i platformens kontaktformer.

³ Afslutning af et (romantisk) forhold gennem ophør af al kommunikation uden advarsel og forklaring.

3.3.1.3 Relationelle forståelser og overgangen til fysisk møde

Dataene viser, at **51 %** af respondenterne oplever et match som reel social kontakt, mens en tilsvarende andel ikke gør det. Yngre brugere (**18–24 år**) angiver oftere end ældre, at matches opleves som social kontakt, og kvinder vurderer i lidt højere grad end mænd, at et match føles som kontakt (**52 % mod 43 %**). Dette peger på en **relationel ambivalens** i forståelsen af, hvad et match repræsenterer.

I forhold til romantikkens begyndelse angiver **37 %** af respondenterne, at Tinder har ændret deres forestilling om, hvordan relationer typisk opstår, med den højeste andel blandt de yngste brugere (**46 %**). Ældre brugere angiver i højere grad uændrede forestillinger. Samlet kan dette forstås som en **omforhandling af relationelle forventninger**, særligt blandt yngre brugere.

Endelig angiver en mindre del af respondenterne, at Tinder har gjort dem mere åbne over for typer, de normalt ikke ville bemærke, mens flertallet oplever, at appen primært **bekræfter eksisterende præferencer**. Dette peger på en **præferencebekræftende dynamik** snarere end en grundlæggende udvidelse af partnerhorisonter.

		Kvinde		Kønnet Mand		Total	
Hvor enig er du i udsagnet: "Tinder føles som en helt naturlig måde at møde nye mennesker på."	Delvist enig	16	25,0%	19	20,9%	35	22,6%
	Delvist uenig	20	31,3%	29	31,9%	49	31,6%
	Helt enig	5	7,8%	6	6,6%	11	7,1%
	Helt uenig	10	15,6%	26	28,6%	36	23,2%
	Hverken enig eller uenig	13	20,3%	10	11,0%	23	14,8%
	Ved ikke	0	0,0%	1	1,1%	1	0,6%
Hvor enig er du i udsagnet: "Når jeg matcher og skriver med nogen på Tinder, har jeg som regel en intention om at mødes med vedkommende."	Delvist enig	28	43,8%	31	34,1%	59	38,1%
	Delvist uenig	9	14,1%	2	2,2%	11	7,1%
	Helt enig	13	20,3%	40	44,0%	53	34,2%
	Helt uenig	2	3,1%	1	1,1%	3	1,9%
	Hverken enig eller uenig	12	18,8%	15	16,5%	27	17,4%
	Ved ikke	0	0,0%	2	2,2%	2	1,3%

Figur 8

Viser kønsforskelle i oplevelsen af Tinder som mødeplatform og i intentionen om at mødes med matches (Egen fremstilling)

Dataene viser, at respondenterne er relativt delte i vurderingen af, om Tinder opleves som en naturlig måde at møde nye mennesker på. Den største andel udtrykker uenighed, mens kun en mindre del er helt enige. Mænd angiver oftere end kvinder, at de er helt uenige, mens kvinder

hyppigere placerer sig i midterkategorierne. Aldersforskellene er begrænsede, men yngre brugere er en smule mere positive, mens især ældre mænd oftere udtrykker skepsis. Samlet peger dette på en **normativ usikkerhed omkring Tinder som legitim mødeplatform**.

I vurderingen af intentionen om at mødes med matches fremstår mønstrene tydeligere. Mænd angiver oftere fuld enighed, mens kvinder hyppigere udtrykker delvis enighed, og midterkategorien er relativt jævnt fordelt mellem kønnene. Aldersforskellene ændrer ikke det overordnede billede nævneværdigt. Samlet fremstår tendenserne stabile på tværs af grupper med moderate variationer snarere end markante forskelle, hvilket kan betegnes som en **handlingsmæssig afklaring trods relationel ambivalens**.

Dataene viser desuden, at **84.5%** af respondenterne har mødtes med nogen fra Tinder offline. Andelen er højest blandt yngre brugere, men forskellene mellem aldersgrupperne er små. Kvinder angiver i lidt højere grad end mænd, at de har haft fysiske møder (**90.6%** mod **80.2%**).

		Kvinde		Kønnet Mand		Total	
Har du mødtes med nogen, du har matchet med på Tinder, i virkeligheden?	Ja	58	90,6%	73	80,2%	131	84,5%
	Nej	6	9,4%	18	19,8%	24	15,5%

Figur 9

*Viser fordelingen af respondenter, der har mødt et Tinder-match fysisk, fordelt på køn
(Egen fremstilling)*

Blandt de **15,5 %**, der ikke har mødt nogen fysisk, angiver mænd oftere manglende matches som årsag, mens kvinder hyppigere peger på manglende lyst eller anvendelse af appen som underholdning snarere end mødeplatform. Enkelte henviser desuden til personlige forhold som årsag. Blandt dem, der har mødtes offline, svarer **46,5 %**, at møderne i høj grad levede op til deres forventninger, mens omkring en tredjedel beskriver mere blandede oplevelser. Mænd angiver oftere end kvinder, at møderne svarede til forventningerne, mens kvinder hyppigere rapporterer mere varierede erfaringer.

3.3.1.4 Selvopfattelse og profiladfærd

Dataene viser, at et flertal på tværs af køn og alder oplever, at der eksisterer præsentationsnormer på Tinder, og at profilfærden kræver en balance mellem autenticitet og attraktivitet. Dette peger på en **normativ iscenesættelsesforståelse** i brugernes selvfremsstilling. Enighed er den dominerende tendens i alle grupper, mens uenighed forekommer sjældent.

		Kvinde		Kønnet Mand		Total	
Hvor enig er du i udsagnet: "Jeg oplever at der findes en bestemt 'stil' eller norm for, hvordan man bør præsentere sig på Tinder."	Delvist enig	25	39,1%	34	37,4%	59	38,1%
	Delvist uenig	9	14,1%	4	4,4%	13	8,4%
	Helt enig	13	20,3%	36	39,6%	49	31,6%
	Helt uenig	6	9,4%	4	4,4%	10	6,5%
	Hverken enig eller uenig	7	10,9%	8	8,8%	15	9,7%
	Ved ikke	4	6,3%	5	5,5%	9	5,8%
Hvor enig er du i udsagnet: "Jeg oplever, at det kræver en vis balance at være sig selv og samtidig fremstå attraktiv på Tinder."	Delvist enig	24	37,5%	26	28,6%	50	32,3%
	Delvist uenig	5	7,8%	7	7,7%	12	7,7%
	Helt enig	19	29,7%	44	48,4%	63	40,6%
	Helt uenig	4	6,3%	3	3,3%	7	4,5%
	Hverken enig eller uenig	10	15,6%	8	8,8%	18	11,6%
	Ved ikke	2	3,1%	3	3,3%	5	3,2%

Figur 10

Viser kønsforskelle i oplevelsen af præsentationsnormer på Tinder samt i oplevelsen af balancen mellem autenticitet og attraktivitet i profiladfærden (Egen fremstilling)

Kvinder angiver i lidt højere grad end mænd, at de oplever både præsentationsnormer og et balancekrav, mens mænd oftere placerer sig i neutrale svarkategorier. Aldersforskellene er overordnet små, om end brugere i alderen **25–44 år** i lidt højere grad udtrykker klar enighed.

Samlet peger dataene på en bred fælles oplevelse af, at både normer og balanceringskrav spiller en central rolle i brugernes **profiladfærd** på Tinder.

		Kvinde		Kønnet Mand		Total	
Hvor enig er du i udsagnet: "Jeg tænker ofte over, hvordan jeg fremstår på Tinder – også når jeg ikke har appen åben."	Delvist enig	14	21,9%	16	17,6%	30	19,4%
	Delvist uenig	15	23,4%	22	24,2%	37	23,9%
	Helt enig	9	14,1%	10	11,0%	19	12,3%
	Helt uenig	19	29,7%	23	25,3%	42	27,1%
	Hverken enig eller uenig	7	10,9%	18	19,8%	25	16,1%
	Ved ikke	0	0,0%	2	2,2%	2	1,3%
Hvor enig er du i udsagnet: "Jeg føler mig godt tilpas med den måde, jeg fremstår gennem min Tinder-profil."	Delvist enig	22	34,4%	29	31,9%	51	32,9%
	Delvist uenig	7	10,9%	16	17,6%	23	14,8%
	Helt enig	23	35,9%	19	20,9%	42	27,1%
	Helt uenig	0	0,0%	4	4,4%	4	2,6%
	Hverken enig eller uenig	12	18,8%	17	18,7%	29	18,7%
	Ved ikke	0	0,0%	6	6,6%	6	3,9%
Hvor enig er du i udsagnet: "Jeg oplever, at min profil på Tinder repræsenterer en version af mig, der føles autentisk."	Delvist enig	26	40,6%	33	36,3%	59	38,1%
	Delvist uenig	6	9,4%	7	7,7%	13	8,4%
	Helt enig	18	28,1%	30	33,0%	48	31,0%
	Helt uenig	2	3,1%	3	3,3%	5	3,2%
	Hverken enig eller uenig	10	15,6%	17	18,7%	27	17,4%
	Ved ikke	2	3,1%	1	1,1%	3	1,9%

Figur 11

Viser kønsforskelle i brugernes selvopfattelse, oplevelse af autenticitet og refleksioner over egen fremstilling på Tinder (Egen fremstilling)

Dataene viser variation i, hvor reflektive brugerne er omkring deres selv fremstilling på Tinder. Omkring en tredjedel angiver, at de ofte overvejer, hvordan de fremstår, mens relativt få er direkte uenige. Særligt blandt mænd ses en større spredning i svarene, mens yngre brugere (**18–24 år**) fremstår mest delte, og midaldrende respondenter oftere placerer sig i yderkategorierne. I forhold til komfort med egen profil tegner der sig et mere stabilt mønster. På tværs af køn og alder angiver et flertal, at de føler sig nogenlunde tilpas med den måde, de fremstår på, mens omkring en fjerdedel er enige, og næsten lige så stor en andel placerer sig neutralt. Kun få udtrykker direkte ubehag, hvilket peger på en oplevelse af **kontrol over eget profiludtryk**.

Samlet indikerer resultaterne, at brugernes selvopfattet autenticitet og refleksion over egen fremstilling varierer, men at de fleste oplever en grundlæggende komfort i deres profiladfærd.

Et tilsvarende mønster ses i vurderingen af autenticitet. En stor andel erklærer sig enige i, at deres profil opleves som en autentisk version af dem selv, særligt blandt brugere i alderen **35–44 år**, hvor både mænd og kvinder i høj grad angiver fuld enighed. Yngre brugere er oftere tilbøjelige til at vælge neutrale svar, hvilket kan indikere en mindre fast eller mere situeret forståelse af, hvad autenticitet betyder i Tinder-konteksten.

		Kvinde		Kønnet Mand		Total	
Hvor enig er du i udsagnet: "Antallet af matches – eller manglen på dem – påvirker, hvordan jeg opfatter mig selv og min attraktivitet generelt."	Delvist enig	22	34,4%	32	35,2%	54	34,8%
	Delvist uenig	8	12,5%	7	7,7%	15	9,7%
	Helt enig	9	14,1%	31	34,1%	40	25,8%
	Helt uenig	14	21,9%	6	6,6%	20	12,9%
	Hverken enig eller uenig	11	17,2%	13	14,3%	24	15,5%
	Ved ikke	0	0,0%	2	2,2%	2	1,3%
Hvor enig er du i udsagnet: "Jeg har bevidst udeladt oplysninger, som Tinder opfordrer mig til at besvare på min profil, fordi jeg var bekymret for, at de kunne påvirke mine chancer for matches negativt." (fx datingmål, børn, højde, arbejde, uddannelse, rygning m.m.).	Delvist enig	18	28,1%	20	22,0%	38	24,5%
	Delvist uenig	8	12,5%	19	20,9%	27	17,4%
	Helt enig	6	9,4%	15	16,5%	21	13,5%
	Helt uenig	23	35,9%	31	34,1%	54	34,8%
	Hverken enig eller uenig	8	12,5%	6	6,6%	14	9,0%
	Ved ikke	1	1,6%	0	0,0%	1	0,6%
Hvor enig er du i udsagnet: "Jeg har bevidst fremhævet eller tilføjet træk på min profil, fordi jeg mente, det ville øge mine chancer for matches – selvom det ikke helt stemmer overens med, hvordan jeg ser mig selv." (fx at fremstå mere modebevidst, sporty eller eventyrlysten, end jeg egentlig oplever mig selv).	Delvist enig	11	17,2%	26	28,6%	37	23,9%
	Delvist uenig	14	21,9%	13	14,3%	27	17,4%
	Helt enig	4	6,3%	19	20,9%	23	14,8%
	Helt uenig	27	42,2%	23	25,3%	50	32,3%
	Hverken enig eller uenig	7	10,9%	9	9,9%	16	10,3%
	Ved ikke	1	1,6%	1	1,1%	2	1,3%

Figur 12

Viser kønsforskelle i, hvordan matchrespons relaterer sig til brugernes selvopfattelse, samt i graden af strategisk profiltilpasning, herunder udeladelse og fremhævelse af profiloplysninger på Tinder (Egen fremstilling)

Dataene viser desuden, at matchrespons har betydning for mange brugeres selvopfattelse. Omkring **40 %** erklærer sig enige i, at antallet af matches, påvirker deres oplevelse af egen attraktivitet, hvilket peger på en form for **socialt medieret selvvalidering**. Tendensen er stærkest blandt mænd i alderen **25–34 år**, mens ældre brugere generelt fremstår mere delte. Når det gælder strategisk profiladfærd, viser tallene en mere tilbageholdt praksis. Et flertal angiver, at de hverken bevidst udelader oplysninger af frygt for færre matches eller aktivt fremhæver bestemte træk. Dog skiller yngre kvinder (**18–24 år**) sig ud ved oftere at angive delvis enighed i forhold til udeladelse af oplysninger, hvilket kan pege på en øget opmærksomhed på, hvilke informationer der opleves som risikofyldte i relation til matchpotentiale. En mindre gruppe – særligt blandt de yngste brugere – angiver også i nogen grad at have tilpasset deres profil, men strategisk selv fremstilling fremstår samlet set som tilstedeværende, men ikke dominerende.

3.3.1.5 Tilfredshed og fremtidig brug af Tinder

		18-24 år		25-34 år		Alderen 35-44 år		45-54 år		Total	
Hvor enig er du i udsagnet: "Overordnet set er jeg glad for den tid, jeg tilbringer på Tinder."	Helt uenig	4	2,6%	13	8,4%	6	3,9%	2	1,3%	25	16,1%
	Delvist uenig	8	5,2%	23	14,8%	12	7,7%	1	0,6%	44	28,4%
	Hverken enig eller uenig	2	1,3%	4	2,6%	0	0,0%	0	0,0%	6	3,9%
	Delvist enig	4	2,6%	18	11,6%	11	7,1%	5	3,2%	38	24,5%
	Helt enig	8	5,2%	21	13,5%	4	2,6%	7	4,5%	40	25,8%
	Ved ikke	0	0,0%	2	1,3%	0	0,0%	0	0,0%	2	1,3%
Hvor enig er du i udsagnet: "Jeg forventer at fortsætte med at bruge Tinder i den kommende tid."	Helt uenig	12	7,7%	29	18,7%	9	5,8%	9	5,8%	59	38,1%
	Delvist uenig	2	1,3%	9	5,8%	3	1,9%	1	0,6%	15	9,7%
	Hverken enig eller uenig	5	3,2%	14	9,0%	3	1,9%	0	0,0%	22	14,2%
	Delvist enig	3	1,9%	15	9,7%	10	6,5%	1	0,6%	29	18,7%
	Helt enig	4	2,6%	11	7,1%	6	3,9%	3	1,9%	24	15,5%
	Ved ikke	0	0,0%	3	1,9%	2	1,3%	1	0,6%	6	3,9%

Figur 13

Viser aldersforskelle i respondenternes tilfredshed med tiden brugt på Tinder samt deres forventning om fremtidig brug af appen (Egen fremstilling)

Dataene viser tydelige aldersforskelle i tilfredsheden med tiden brugt på Tinder. De yngste brugere (**18–24 år**) fremstår relativt delte i deres vurderinger, mens gruppen **25–34 år** skiller sig ud som den mest kritiske med den højeste andel delvist uenige. I alderen **35–44 år** er vurderingerne mere polariserede, og de ældste brugere (**45–54 år**) fremstår generelt mest tilfredse, særligt blandt kvinder, som oftere angiver fuld enighed.

Et tilsvarende mønster ses i forventningerne til fremtidig brug. De yngste brugere og især gruppen **25–34 år** udviser størst modvilje mod at fortsætte brugen, mens de ældste brugere er mest positive over for fortsat anvendelse af appen. Køn spiller kun en mindre rolle, men mænd i alderen **25–35 år** markerer sig med en relativt høj andel, der forventer at stoppe med at bruge Tinder.

3.3.1.6 Kvantitativ syntese

Nedenstående syntese sammenfatter de centrale empiriske mønstre, som træder frem på tværs af de fem foregående delafsnit. For at tydeliggøre det empiriske grundlag er syntesen opbygget omkring eksplicitte, datanære fakta, som efterfølgende samles i overordnede analytiske pejlemærker.

Fakta 1: Respondentprofil og brugsmotivation

Stikprøven består overvejende af **heteroseksuelle singlebrugere**, med den største koncentration i aldersgruppen **25–34 år**. Langt de fleste angiver ønsket om at finde en

romantisk partner som primær motivation for at bruge Tinder, samtidig med at en betydelig andel også anvender appen med **parallelle intentioner**, herunder underholdning og uforpligtende relationer. Respondenterne er generelt **erfarne brugere**, hvor mange har anvendt platformen i flere år og med høj brugshyppighed.

Samlet peger disse mønstre på en brugergruppe, der er **relationsorienteret, rutineret og kendetegnet ved en parallel intentionslogik**, hvor romantiske og mindre forpligtende motiver sameksisterer. Dette udgør et centralt fortolkningsgrundlag for de efterfølgende analyser af kommunikation, relationelle dynamikker og selvfremsstilling.

Fakta 2: Initiativ, kommunikation og ghosting

Mænd angiver markant oftere end kvinder, at de tager initiativ til at starte samtaler efter et match, mens begge køn i høj grad oplever, at deres matches sjældent tager initiativ. Et flertal oplever, at kommunikationen på Tinder ikke føles som en almindelig kommunikationsform, og omtrent halvdelen oplever ikke et match som reel social kontakt. Samtidig har en stor del af respondenterne erfaringer med **ghosting**, både som modtagere og som aktører.

Samlet peger disse mønstre på et kommunikationsmiljø præget af **kønsasymmetri, begrænset gensidighed og relationel usikkerhed**, hvor kontakt både etableres og ophæves hurtigt. Kommunikation fremstår dermed som et ustabil og betinget fænomen snarere end som en kontinuerlig relationel proces, hvilket indikerer en grundlæggende **relationel skrøbelighed** i platformens kontaktformer.

Fakta 3: Relationelle forståelser og fysisk møde

Yngre respondenter angiver oftere end ældre, at Tinder har ændret deres forståelse af, hvordan romantiske relationer opstår. Langt de fleste har mødt et Tinder-match fysisk, og kvinder angiver dette lidt oftere end mænd. Blandt dem, der har haft fysiske møder, vurderer et flertal, at møderne i høj grad levede op til deres forventninger.

Samlet peger disse mønstre på, at selv om den digitale kontakt er præget af **ambivalens og fortolkningsusikkerhed**, forløber overgangen til det fysiske møde i de fleste tilfælde relativt uproblematisk. Usikkerheden synes således primært at knytte sig til **den digitale præfase og relationens status**, snarere end til selve det fysiske møde.

Fakta 4: Selvopfattelse, autenticitet og profilstrategi

Et flertal af respondenterne oplever, at der eksisterer **præsentationsnormer** på Tinder, og at profiludformning indebærer en balance mellem autenticitet og attraktivitet. Omkring **40 %** angiver, at matchrespons påvirker deres selvopfattelse, særligt blandt yngre mænd. Kun en

mindre del angiver at have udeladt eller fremhævet profiloplysninger strategisk, hvilket dog forekommer hyppigst blandt yngre kvinder. Samtidig oplever langt de fleste, at deres profil i nogen eller høj grad fremstår **autentisk**.

Samlet peger disse mønstre på, at brugerne navigerer i et spændingsfelt mellem autenticitet og normativ tilpasning, hvor selvfremsstilling hverken er fuldt strategisk eller ureflekteret. Autenticitet fremstår således som et forhandlet og situeret fænomen, formet gennem selektion, justering og **socialt medieret selvvalidering**.

Fakta 5: Tilfredshed og fremtidig brug

Tilfredsheden med Tinder varierer tydeligt på tværs af alder. Respondenter i alderen **25–34 år** fremstår som den mest kritiske gruppe, mens de ældste brugere generelt er mest tilfredse. Forventningerne til fremtidig brug følger overordnet samme aldersmønster.

Samlet peger disse forskelle på, at brugeroplevelsen af Tinder er dynamisk og livsfaseafhængig, idet vurderinger af platformen forandrer sig i takt med erfaring, relationelle behov og forventninger til dens rolle i hverdagslivet.

Samlet empirisk konklusion på spørgeskemaundersøgelsens resultater

På tværs af det kvantitative materiale tegner der sig tre gennemgående spændingsfelter:

- mellem **initiativ og passivitet i kontaktetablering**
- mellem **autenticitet og strategisk iscenesættelse i profiladfærden**
- samt mellem **digital kontakt og oplevelsen af reel relation**

Disse tre spændingsfelter peger tilsammen på, at relationel usikkerhed på Tinder ikke primært knytter sig til manglende intentioner eller engagement, men til uafklarede betingelser for, hvornår og hvordan relationel handling får betydning. Initiativ, selvfremsstilling og oplevelsen af relationel gensidighed fremstår ikke som stabile størrelser, men som kontinuerligt forhandlede praksisser, der formes i mødet mellem brugernes forventninger, sociale normer og platformens strukturelle logikker. Disse spændingsfelter udgør det centrale empiriske afsæt for den kvalitative analyse. Spørgeskemaundersøgelsen fungerer her som en eksplorativ

foranalyse, der peger på, hvilke relationelle betingelser der kalder på en dybere undersøgelse af, hvordan de opleves, fortolkes og håndteres i brugernes konkrete praksis og erfaringshorisonter.

3.3.2 Kvalitativ databehandling: Interviewanalyse

De seks interviews er transskriberet og udgør grundlaget for den kvalitative analyse.

Bearbejdningen er gennemført som en tematisk, meningskondenserende kodningsproces inspireret af Brinkmann og Tanggaard (2020). Analysen har ikke haft til formål at anvende forudfastsatte kategorier. I stedet har den bevæget sig analytisk mellem helhed og dele med henblik på gradvist at fremanalysere de betydninger, spændinger og fortolkningsmønstre, der træder frem i informanternes fortællinger.

Analysen er indledt med gentagne gennemlæsninger af transskriptionerne samt lytning til lydoptagelserne for at opnå et samlet overblik over materialet. Det visuelle i videooptagelserne er ikke inddraget, idet fokus udelukkende har været rettet mod det verbale datamateriale. Herefter er materialet opdelt i mindre meningsenheder, hvor udsagn, erfaringer og refleksioner er kondenseret til kortere analytiske segmenter. Denne meningskondensering har muliggjort et skifte fra udsagnsniveau til analytisk niveau, hvor mønstre og variationer på tværs af interviewene er identificeret.

Kodningsarbejdet er gennemført som en kombination af datadrevne og begrebsdrevne koder. De datadrevne koder er udviklet induktivt på baggrund af gentagelser, brud, ambivalenser og markante formuleringer i materialet, mens de begrebsdrevne koder er informeret af specialets teoretiske afsæt samt de tre empiriske spændingsfelter identificeret i den kvantitative syntese. Kodningen er således hverken rent åben eller rigide teoristyret, men forankret i et fortolkende samspil mellem empiri og teori. Der er løbende bevæget sig frem og tilbage mellem enkelttytringer, tematisk kodning og det samlede empiriske materiale, hvilket har muliggjort en analyse, hvor ligheder, forskelle, modsætninger og spændinger på tværs af interviewene er blevet synlige. Kodningen har dermed fungeret som et analytisk redskab til at strukturere materialet og skabe overblik over de centrale problematikker.

I tråd med Tanggaard og Brinkmanns (2020) pointe om at "læse teoretisk" er materialet ikke alene analyseret beskrivende, men også fortolket i lyset af specialets videnskabsteoretiske perspektiver. Analysen har således ikke beroet på mekanisk anvendelse af kodningsteknikker,

men på en fortolkende tilgang, hvor dømmekraft, teoretisk sensitivitet og analytisk refleksion har været centrale.

De endelige koder er i den videre analyse samlet i et mindre antal overordnede analytiske temaer, som hver især samler centrale mønstre, spændinger og fortolkningslogikker i informanternes erfaringer. Temaerne fungerer ikke som faste eller gensidigt udelukkende kategorier, men som analytiske samlingspunkter, der gør det muligt at undersøge, hvordan bestemte problematikker træder frem, overlapper og forskydes på tværs af interviewene. Temaerne udgør dermed den strukturelle ramme for analysekapitlet og danner afsæt for den fortolkende undersøgelse af, hvordan brugerne erfarer og navigerer initiativ, selvfremsstilling og relationel kontakt på Tinder.

4. Udforskning af litteratur og relaterede koncepter - Litteraturreview

Dette litteraturreview etablerer det teoretisk-analytiske afsæt for specialets undersøgelse af, hvordan brugeres initiativ, selvfremstilling og relationelle kontakt på Tinder formes i samspillet mellem platformsvilkår, sociale normer og personlige intentioner. Reviewet fungerer som en syntetiserende kortlægning af eksisterende forskning om digitale datingplatforme og identificerer de centrale begreber og forskningsmæssige spændingsfelter, der strukturerer feltet. Reviewet er organiseret tematisk og tager afsæt i fem analytiske fokusområder: (1) *motivation og app-engagement*, (2) *kontakt- og kommunikationspraksisser*, (3) *relationelle forståelser*, (4) *identitets- og selvfremstillingsstrategier* samt (5) *teknologiens medierende rolle*. I reviewets afsluttende syntese samles disse fokusområder i fire tværgående analytiske temaer, idet motivation og engagement forstås som en gennemgående dimension snarere end et selvstændigt tema. Herved tydeliggøres de begrebslige sammenhænge og forskningsmæssige spændinger, der er særligt relevante for specialets videre analyse. Litteraturreviewet fungerer samtidig som et analytisk bindeled mellem specialets kvantitative og kvalitative datagrundlag, idet mønstre identificeret i spørgeskemaundersøgelsen – herunder initiativasymmetri, strategisk profilarbejde og relationel tvetydighed – genfindes og perspektiveres i forskningslitteraturen.

4.1 Metodisk tilgang til litteraturreviewet

Litteraturreviewet tager afsæt i Ridleys (2012) forståelse af reviewet som en kritisk, evaluerende og argumenterende tilgang, hvor formålet ikke er udtømmende kortlægning, men en analytisk sammenstilling af centrale forskningsbidrag. Reviewet er organiseret tematisk frem for kronologisk, hvilket muliggør, at studier kan læses på tværs af teorier, metoder og empiriske kontekster og indgå i en sammenhængende analytisk helhed. Denne tilgang er særligt relevant i et felt som online dating, hvor både empiriske praksisser og teknologiske vilkår er foranderlige. Litteraturen er udvalgt strategisk ud fra tre kriterier: relevans i forhold til digitale datingplatforme og relaterede temaer, faglig kvalitet samt analytisk anvendelighed i relation til reviewets centrale spændingsfelter. Udvælgelsen er primært foretaget inden for nordiske og bredere vestlige forskningskontekster. Litteratursøgningen er gennemført

systematisk i relevante databaser og suppleret med kædesøgning. Alle studier er screenet ud fra de inklusionskriterier, der fremgår af nedenstående figur.

Inklusionskriterier	Studierne skal:
Forskningsfokus	- Undersøge datingapps eller digitale platforme anvendt til romantisk eller social matching. -Omhandle temaer relateret til autenticitet, selvfremsstilling, identitetsarbejde, performativitet, kommunikationsmønstre eller relationelle dynamikker. -Behandle teknologiske aspekter såsom platformdesign, affordances, algoritmisk synlighed, filtrering eller bias, særligt i relation til brugeroplevelse og digital interaktion.
Brugere/Population	-Involvere brugere af datingapps direkte (eksempelvis gennem interviews, surveys, etnografi) -Fokusere på voksne brugere (18+), i overensstemmelse med specialets empiriske målgruppe.
Metodologi	-Anvende kvalitative, kvantitative eller mixed methods. -Inkludere konceptuelle eller teoretiske studier, hvis de har direkte relevans for de sociotekniske temaer i specialet.
Publikationstype	-Være fagfællebedømte tidsskriftartikler, conferencepapirer eller akademiske bogkapitler. -Grey literature og ikke-peer-reviewede kilder er udeladt, medmindre de udgør væsentlige teoretiske hovedværker.
Tidsperiode	-Hovedsageligt være publiceret i perioden 2014–2025, som afspejler den fase, hvor datingapps – særligt Tinder – har haft væsentlig udbredelse og præget digitale datingpraksisser. Tidligere publikationer er inkluderet, når de udgør centrale teoretiske eller empiriske bidrag til feltet.
Sprog	-Være publiceret på engelsk, dansk, svensk eller norsk med henblik på at afspejle relevant nordisk og international forskning.

Figur 14

Inklusionskriterier for litteraturreviewet (Egen fremstilling)

Udvælgelsen af litteratur er således styret af eksplicitte inklusionskriterier og forstås som strategisk selektiv snarere end udtømmende. Formålet er ikke at kortlægge forskningsfeltet fuldstændigt, men at udvælge de studier, der mest præcist belyser reviewets centrale

spændingsfelter og dermed etablerer en klar kobling mellem litteraturgrundlag, problemformulering og analyse.

4.2 Tema 1: Initiativ og passivitet i kønnet kontaktetablering

Forskningen viser, at kontaktetablering på Tinder formes af et samspil mellem kønnede normer og platformens interaktionslogik. Initiativ kan forstås som et krydsfelt mellem sociale forventninger og teknologiske affordances, hvilket skaber markante asymmetrier i, hvem der tager kontakt, og hvordan kommunikationen opleves og afsluttes i de tidligste faser af digitale interaktioner. Disse asymmetrier præger brugernes oplevelse af agenthed og gensidighed.

På tværs af studier fremstår kontaktmønstret tydeligt kønnet. Tyson et al. (2016) viser, at mænd i gennemsnit liker og kontakter markant flere profiler end kvinder, mens Ward (2017) peger på, at brugerne orienterer sig efter implicite kulturelle *courting rules*, der strukturerer forventninger til, hvem der med rimelighed kan tage initiativ, og hvordan interesse bør udtrykkes. Disse fortolkningsrammer bidrager til, at Tinder viderefører velkendte heteronormative kontaktmønstre i en accelereret og digitaliseret form. Platformens design intensiverer denne dynamik. David og Cambre (2016) beskriver Tinders swipe-format som en accelereret interaktionsform præget af binære valg, visuel skimming og lav refleksion, hvor forbindelser fremstår flygtige og let opløselige. I forlængelse heraf viser Šiša (2024), at *ghosting* fungerer som en normaliseret disconnection-strategi i et hyperforbundet og lav-friktionsmiljø, hvor relationer kan afbrydes ensidigt og uden eksplicit afklaring.

Sammenkoblingen af kønnede forventninger og teknologiske affordances skaber dermed en relationel usikkerhed, hvor stilhed og fravær bliver åbne for fortolkning.

Specialets spørgeskemadata peger i samme retning: Et flertal angiver, at “ingen skriver først”, og ghosting beskrives som en gensidig og forventelig praksis (jf. afsnit 3.3.1.2). Dette underbygger Wards (2017) pointe om, at kontaktetablering ofte balancerer mellem ønsket om gensidighed og frygten for ensidig investering – en balance, som Tinders interaktionslogik yderligere intensiverer.

Sammenfattende udgør initiativ og passivitet et centralt spændingsfelt, hvor Tinder reproducerer kønnede scripts, accelererer kontaktens rytmer og normaliserer brud uden forklaring. Dette spændingsfelt danner et væsentligt afsæt for den videre analyse af autenticitet og relationel meningsdannelse.

4.3 Tema 2: Autenticitet, strategisk selvfremstilling og feedback i profiladfærd

Forskningen om Tinder kredser om spændingen mellem autenticitet og strategisk iscenesættelse. Autenticitet forstås her ikke som et stabilt udtryk for et “sand” selv, men som en performativ og situeret praksis, hvor brugere forhandler, hvad det vil sige at fremstå ægte i et digitalt miljø præget af visualitet, algoritmiske strukturer og sociale normer. Ranzini og Lutz (2017) viser, at brugere balancerer attraktivitet og autenticitet gennem selektion af billeder og korte selvbeskrivelser, mens Duguay (2017) beskriver autenticitet som et *claim to authenticity*, hvor profilens elementer fungerer som strategiske signaler om troværdighed snarere end som afspejlinger af en iboende identitet. Tinders billedcentrerede interface intensiverer denne forhandling. David og Cambre (2016) viser, hvordan swipe-logikken reducerer selvfremstilling til hurtigt aflæselige visuelle symboler og understøtter en accelereret og binær vurderingspraksis. I dette miljø formes selvfremstilling gennem løbende kuratering og justering i respons på synlighed og feedback, hvilket gør autenticitet til en stiliseret og kontekstafhængig praksis snarere end et alternativ til strategi.

Den strategiske selvscenesættelse har samtidig affektive konsekvenser. Specialets spørgeskemadata viser, at omkring 40 % af respondenterne oplever, at matchrespons påvirker deres følelse af egen attraktivitet, særligt blandt yngre mænd (jf. afsnit 3.3.1.4). Dette understøttes af nyere forskning, som dokumenterer, at variation i antallet af matches, kan påvirke selvvurdering og psykologisk velbefindende (Thomas et al., 2023), og at brug af swipe-baserede datingapps er forbundet med øget psykologisk belastning og lavere selvværd (Holtzhausen et al., 2020). Feedback fungerer dermed ikke blot som evaluering af profilen, men som en affektiv vurdering af selvet.

Samlet set fremstår autenticitet på Tinder som en situeret og strategisk forhandlet praksis, hvor ønsket om at fremstå ægte er tæt forbundet med synlighed, evaluering og affektiv respons. Autenticitet konstrueres ikke uden om strategiske hensyn, men netop gennem dem – i spillet mellem selvfremstilling, platformens design og den feedback, brugeren modtager. Dette peger frem mod næste tema om relationel tvetydighed og følelsesmæssig navigation i digital kontakt.

4.4 Tema 3: Relationel tvetydighed og liminalitet i digital kontakt

Et tredje centralt tema i forskningen om Tinder vedrører, hvordan brugere forstår og navigerer relationer, der opstår gennem digitale kontaktformer. I modsætning til traditionelle romantiske interaktioner, hvor sociale normer tilbyder relativt stabile rammer for, hvad kontakt betyder, etablerer Tinder et rum præget af relationel liminalitet – forbindelser, der hverken er klart etablerede eller tydeligt afgrænsede. Denne tvetydighed udspringer af et samspil mellem platformdesign, kulturelle scripts og brugernes forventninger.

Illouz (2012) viser, hvordan romantiske relationer i senmoderniteten i stigende grad organiseres gennem markedslignende logikker, hvor valg, udskiftelighed og permanente alternativer udgør strukturelle vilkår. I det, hun betegner som “seksuelle felter”, reguleres relationer gennem udbud, efterspørgsel og vurderinger af attraktivitet, hvilket bidrager til ustabilitet, forpligtelsesambivalens og svækkede normative rammer for relationel mening. Disse vilkår genfindes på mikroniveau i brugernes konkrete interaktioner på Tinder.

Zytko et al. (2014) beskriver, at brugere ofte oplever frustration og usikkerhed i den tidlige kontaktfase, særligt når samtaler ophører uden forklaring. Manglen på feedback skaber tvivl om intention, gensidighed og egen fremtoning og gør relationerne fortolkningsåbne og sårbare. Kvantitative studier peger samtidig på, at relationer indledt gennem online dating i gennemsnit er forbundet med lavere tilfredshed end relationer dannet offline (Kowal et al., 2025), hvilket kan tolkes som en konsekvens af denne vedvarende tvetydighed.

I forlængelse heraf viser Ellison et al. (2011), hvordan online dating-profiler fungerer som et løfte om en potentiel fysisk relation, hvor relationens status først afklares i mødet ansigt til ansigt. Indtil da forbliver forbindelsen foreløbig. Specialets spørgeskemadata spejler denne dynamik, idet respondenterne er næsten ligeligt delte i vurderingen af, hvorvidt et match repræsenterer reel kontakt, mens flertallet samtidig angiver, at fysiske møder typisk lever op til forventningerne.

Samlet peger forskningen på, at relationer på Tinder er grundlæggende præget af relationel tvetydighed og midlertidighed. Kontaktens betydning må forhandles løbende gennem respons, stilhed og eventuel overgang til offline møder. Relationer etableres dermed som processuelle forbindelser snarere end stabile størrelser – et vilkår, der danner et centralt afsæt for det næste tema om socioteknisk selektion og oplevelsen af ulighed.

4.5 Tema 4: Socioteknisk selektion og ulighed i det digitale partner-marked

Et fjerde centralt tema i forskningen om Tinder vedrører platformens rolle som socioteknisk markedsstruktur, hvor algoritmer, synlighed og sociale præferencer tilsammen former, hvem der fremstår som potentielle partnere. Perspektivet tydeliggør, hvordan Tinder både kan reproducere eksisterende uligheder og i visse tilfælde åbne for relationer, der udfordrer traditionelle mønstre for social homogami.

En gennemgående debat i litteraturen omhandler hypergami blandt heteroseksuelle kvinder. Neyt et al. (2019) viser i et felteksperiment, at kvinder signifikant oftere matcher med profiler, der signalerer højere uddannelse end deres eget, mens mænds præferencer fremstår mere fleksible. Whyte og Torgler (2017) identificerer tilsvarende mønstre i store datasæt og dokumenterer, at partnerselektion i høj grad er struktureret af uddannelsesniveau og status, hvilket peger på både uddannelseshomogami og kvindelig hypergami i digitale miljøer. I denne sammenhæng anvendes Buss og Schmitts (1993) *Sexual Strategies Theory* som forklaringsramme for kønnede mønstre i partnervalg. Teorien peger på, at kvinder historisk har været mere selektive og orienteret mod ressourcer og stabilitet, mens mænd i gennemsnit har haft bredere strategiske repertoarer. Selvom sådanne evolutionære forklaringer ikke kan stå alene i en moderne digital kontekst, tilbyder teorien fortsat et analytisk greb til at forstå, hvorfor hypergamiske mønstre kan manifestere sig og medieres gennem digitale platforme. Nyere forskning viser, at assortative mønstre også gør sig gældende i app-baseret dating. Ranzini et al. (2022) dokumenterer, at højere uddannede brugere i højere grad udviser uddannelsesmæssig assortativitet, selv i et reduceret cue-miljø, og at visuelle signaler vægtes højere end navne og tekst i vurderingen af potentielle partnere. Samtidig peger demografiske studier på, at datingsider i visse tilfælde forskyder homogame mønstre. Potarca viser i flere studier, at datingsider kan forskyde traditionelle mønstre for partnerselektion. I et studie finder Potarca, at par dannet gennem datingsider ofte er mere geografisk og uddannelsesmæssigt heterogene end par dannet gennem traditionelle netværk (2020), mens hun i et efterfølgende studie påviser, at online dating har differentierede effekter på ægteskabsdannelse afhængigt af køn og uddannelse (2021). Räsänen (2025) tilbyder en kritisk analyse af Tinder som et teknologisk organiseret datingmarked, hvor opmærksomhed, synlighed og seksuel kapital fordeles ulige. Platformens

design bidrager til at forstærke uligheder i adgang til relationelle muligheder, idet nogle brugere konsekvent opnår større eksponering end andre.

Samlet viser litteraturen, at Tinder ikke blot faciliterer partnerselektion, men aktivt strukturerer den gennem sociotekniske sorteringsmekanismer. Algoritmisk synlighed, kønnede præferencer og kulturelle hierarkier samvirker og skaber ulige adgang til relationelle muligheder, hvilket former brugernes oplevelse af synlighed, handlekraft og begrænsning i det digitale partner-marked.

4.6 Tematisk oversigt over litteraturens hovedfund

Tema	Centrale forskningsfund
1. Initiativ og passivitet i kønnet kontaktetablering	Kontaktmønstre er markant kønnede, hvor mænd i gennemsnit tager mere initiativ end kvinder (Tyson et al., 2016). Brugere orienterer sig efter implicite kulturelle “courting rules”, som strukturerer forventninger til initiativ og selektivitet (Ward, 2017). Tinders swipe-baserede og lav-friktions-interaktionslogik accelererer kontakt og normaliserer flygtige forbindelser (David & Cambre, 2016). Ghosting fremstår som en udbredt og normaliseret disconnection-strategi i det hyperforbundne datingmiljø (Šiša, 2024), hvilket bidrager til vedvarende relationel usikkerhed.
2. Autenticitet og strategisk iscenesættelse i profiladfærd	Autenticitet fremstår som performativ og situeret praksis, hvor brugere balancerer mellem ægthed og attraktivitet i deres selvfremstilling (Duguay, 2017; Ranzini & Lutz, 2017). Det billedcentrerede interface reducerer identitet til hurtigt aflæselige visuelle symboler (David & Cambre, 2016). Selvpræsentationen formes gennem løbende kuratering og feedback. Variation i matches påvirker brugernes selvvurdering (Thomas et al., 2023), og brug af swipe-datingapps er forbundet med øget psykologisk belastning og lavere selvværd (Holtzhausen et al., 2020).
	Relationer på Tinder er præget af relationel liminalitet og tvetydighed, hvor kontaktens betydning løbende må forhandles (Illouz, 2012). Manglende feedback og kommunikativ gensidighed skaber usikkerhed i den tidlige

3. Relationel tvetydighed og liminalitet i digital kontakt	kontaktfase (Zytka et al., 2014). Relationer indledt gennem online-dating er i gennemsnit forbundet med lavere tilfredshed end relationer dannet offline (Kowal et al., 2025). Overgangen fra digital kontakt til fysisk møde fungerer som et centralt omdrejningspunkt, hvor relationens status enten stabiliseres eller udfordres (Ellison et al., 2011).
4. Socioteknisk selektion og ulighed i det digitale partnermarked	Partnerselektion struktureres af sociale hierarkier og algoritmisk synlighed. Hypergamiske og assortative mønstre reproducere i digitale miljøer (Neyt et al., 2019; Whyte & Torgler, 2017; Ranzini et al., 2022) og kan delvist forklares gennem evolutionære præferencer (Buss & Schmitt, 1993). Samtidig kan datingsider både udfordre og forskyde social homogami (Potarca, 2020; 2021). Opmærksomhed og seksuel kapital fordeles ulige gennem platformens design, hvilket skaber asymmetrier i synlighed og relationelle muligheder (Räsänen, 2025).

Figur 15

*Centrale forskningsfund udviklet på baggrund af den tematiske syntese
(Egen fremstilling)*

Figur 15 giver et samlet overblik over litteraturens mest centrale fund og viser, hvordan forskningen om Tinder kan organiseres i fire sammenhængende temaer. Temaerne afspejler sociale, teknologiske og relationelle dynamikker og illustrerer, hvordan kontaktmønstre, selvfremsstilling, relationel tvetydighed og algoritmisk selektion tilsammen strukturerer brugeroplevelser på digitale datingplatforme. Tabellen fungerer dermed som en syntetisk ramme og tydeliggør de forskningsmæssige spændingsfelter, som specialet tager afsæt i.

4.7 Tværgående syntese: Fire spændingsfelter i forskningen

På tværs af forskningslitteraturen fremstår onlinedating som et felt, hvor kontakt, selvfremsstilling, relationer og partnerselektion formes gennem samtidige og ofte modstridende dynamikker. De fire temaer i reviewet fungerer ikke som adskilte forklaringsområder, men som indbyrdes forbundne spændingsfelter, der tilsammen strukturerer brugerens orientering og meningsdannelse på platformen.

Et centralt tværgående fund er, at Tinders accelererede kontaktlogik og lav-friktionsinteraktion producerer en grundlæggende relationel usikkerhed, som præger både kontaktetablering og relationel udvikling. Kønnede scripts strukturerer forventninger til initiativ, mens ghosting og stilhed fungerer som normaliserede afslutningsformer, hvilket forstærker relationers midlertidige og fortolkningsåbne karakter. Samtidig gør platformens billedcentrerede interface og feedbackmekanismer autenticitet til et strategisk anliggende. Ønsket om at fremstå ægte sameksisterer med nødvendigheden af at optimere synlighed og attraktivitet i en visuel og vurderingsbaseret interaktionslogik, hvor matches og fravær af respons fungerer som affektive feedbackloops, der former både selvfremsstilling og selvopfattelse.

Disse mikrodynamikker er indlejret i et bredere digitalt organiseret partner-marked, hvor synlighed, opmærksomhed og seksuel kapital fordeles ulige gennem sociale hierarkier og algoritmisk sortering. Hypergami, assortativitet og ulige adgang til eksponering betyder, at nogle brugere systematisk har større relationelle muligheder end andre. Platformen fremstår dermed overfladisk som et åbent marked, men er i praksis struktureret af både kulturelle forestillinger om status og teknologiske prioriteringslogikker.

På trods af omfattende forskning i Tinders kønnede kontaktmønstre, selvfremsstillingsstrategier og platformsbaserede selektionsmekanismer er forskningsfeltet fortsat præget af analyser, der enten fokuserer på adfærd, psykologiske effekter eller teknologiske affordances hver for sig. Der findes relativt få studier, som systematisk undersøger, hvordan disse dynamikker opleves, sammenflettes og gives mening i brugernes konkrete praksis, når initiativ, selvfremsstilling og relationel kontakt samtidig er under forhandling.

Dette speciale placerer sig i netop dette krydsfelt. De identificerede spændingsfelter er ikke alene teoretisk deducerede, men fremkommet empirisk gennem samspillet mellem spørgeskemaundersøgelsens mønstre og interviewenes erfaringsnære fortællinger. Med et postfænomenologisk udgangspunkt undersøger specialet ikke blot, hvad Tinder gør ved brugernes handlinger, men hvordan teknologiens mediering konkret træder frem i oplevelsen af initiativ, selvfremsstilling og relationel betydning. Herved bidrager specialet med viden om, hvordan teknologisk strukturerede spændinger former levet erfaring, fortolkning og meningsdannelse i digitale datingpraksisser.

5. Teori

Specialet er teoretisk forankret i et postfænomenologisk perspektiv, hvor teknologi forstås som en medierende instans, der former menneskelig erfaring, handlemuligheder og relationel orientering. Dette perspektiv danner rammen for forståelsen af Tinder som et teknologisk medieret rum, hvor brugeres interaktioner struktureres gennem platformens design og funktionelle logikker. Inden for denne ramme anvendes Erving Goffmans dramaturgiske interaktionsperspektiv og Iris Marion Youngs fænomenologiske analyse af køn som kropsligt erfaret og situeret praksis som analytiske optikker. Goffman bidrager med begreber til at analysere selvfremstilling, indtryksstyring og gensidig interaktion, mens Young anvendes til at belyse, hvordan kønnede normer former oplevet handlemulighed, sårbarhed og orientering mod synlighed. Samlet muliggør teorikombinationen en analyse af, hvordan sociale normer, teknologiske betingelser og kropsligt erfarede forventninger gensidigt former brugernes oplevelse af initiativ, selvfremstilling og relationel kontakt på Tinder.

5.1 Erving Goffman

I dette afsnit præsenteres Goffmans teoretiske perspektiv med særligt fokus på hans dramaturgiske forståelse af social interaktion. Perspektivet anvendes som et analytisk stillads i specialet og danner grundlag for at undersøge, hvordan Tinder-brugere iscenesætter sig selv, navigerer i risikoen for afvisning og forhandler deres identitet i et digitalt medieret interaktionsrum.

5.1.1 Introduktion til Erving Goffman

Erving Goffman (1922–1982) er en central skikkelse inden for interaktionssociologien og er særligt kendt for sine analyser af hverdagslivets mikrosociale samhandlingsformer og sociale ritualer (Jacobsen, 2017). Hans arbejde er kendetegnet ved ikke at være forankret i én samlet teoretisk tradition, men ved en tæt sammenkobling af empiriske observationer af dagligdags interaktion og udviklingen af analytiske begreber. Denne arbejdsform er ofte blevet beskrevet som en metodisk og teoretisk hybrid (Jacobsen & Kristiansen, 2006). Goffmans tænkning er blandt andet inspireret af Durkheims fokus på hverdagslivets sociale og moralske ritualer,

hvilket danner et centralt afsæt for hovedværket *The Presentation of Self in Everyday Life* (1959). Her udvikler Goffman den dramaturgiske metafor, hvori socialt liv analyseres gennem teatrets begrebsverden – herunder scene, roller, kulisser og optræden – som analytiske redskaber til at forklare social orden på mikroniveau. Metodisk beskrives Goffmans tilgang ofte som abduktiv, idet han arbejder i et vekselspil mellem empiriske iagttagelser og teoretisk begrebsudvikling uden at følge en strengt induktiv eller deduktiv logik (Jacobsen & Kristiansen, 2015). Den dramaturgiske tilgang er imidlertid også blevet kritiseret for at implicere et kynisk syn på social interaktion, hvor samhandling fremstår som strategisk manipulation og kalkuleret indtryksstyring (Jacobsen et al., 2002). Goffman imødegår selv denne kritik ved at understrege, at dramaturgien skal forstås som et analytisk stillads: et midlertidigt perspektiv, der synliggør mønstre og normer i samhandling, uden at postulere, at socialt liv i sig selv er teater eller rollespil i bogstavelig forstand (Jacobsen & Kristiansen, 2006).

5.1.2 Dramaturgien som analytisk perspektiv

Goffmans dramaturgiske perspektiv tager udgangspunkt i en teatermetafor, hvor social interaktion forstås som optræden, og hvor individer indtager roller i bestemte kulisser og anvender rekvisitter til at formidle ønskede selvfremstillinger (Jacobsen et al., 2002). Dramaturgien fungerer dermed som et analytisk sprog til at undersøge, hvordan individer både søger at opretholde et bestemt selvbillede og orienterer sig mod de forventninger, der knytter sig til den konkrete situation (Jacobsen & Kristiansen, 2006). Det centrale hos Goffman er imidlertid ikke bevidst rollespil, men de ureflekterede rutiner og uskrevne regler, der regulerer hverdagslivets samhandling og først træder tydeligt frem, når de brydes (Laustsen et al., 2016). Dramaturgien skal derfor forstås som et analytisk stillads snarere end en bogstavelig eller varig teoretisk konstruktion, idet perspektivet gør det muligt at synliggøre mønstre, normer og forventninger i sociale situationer (Jacobsen & Kristiansen, 2006).

Som analytisk greb muliggør dramaturgien en begrebsliggørelse af de konkrete mekanismer, hvormed selviscenesættelse organiseres i interaktion, hvilket danner grundlag for de mere specifikke dramaturgiske begreber, der udfoldes i det følgende.

5.1.3 *Frontstage, backstage og kulisser*

Et centralt skel hos Goffman er forskellen mellem *frontstage* og *backstage*. *Frontstage* betegner den del af “scenen”, hvor individet er synligt for andre og søger at kontrollere det indtryk, der gives. Her trækker aktøren på sin personlige front, herunder påklædning, sprogbrug, kropssprog og statussymboler, for at fremstå på bestemte måder over for et publikum. *Backstage* henviser derimod til de områder, hvor publikum ikke har adgang, og hvor individet midlertidigt kan trække sig tilbage, slække på rollen og forberede sin optræden. *Frontstage*-optræden er altid indlejret i *kulisser*, forstået som de fysiske og materielle rammer, der sætter betingelserne for, hvilke former for optræden der kan finde sted. Kulisserne udgør dermed den kontekst, inden for hvilken sociale handlinger bliver mulige, forståelige og meningsfulde for et publikum (Goffman, 2014). I digitale kontekster kan sådanne kulisser forstås som teknologisk medierede rammer, der strukturerer både synlighed og handlemuligheder. I dette speciale betragtes Tinders interface, swipelogik og profilformat som digitale kulisser, der former, hvilke former for selvscenesættelse der fremstår mulige, genkendelige og socialt legitime.

5.1.4 *Indtryksstyring, facade og tegnudstyr*

Ifølge Goffman anvender individer *indtryksstyring* for at fastholde en bestemt definition af situationen og deres egen rolle i den. Roller er knyttet til sociale forventninger, og aktører tilpasser derfor deres optræden for at fremstå i overensstemmelse med disse forventninger. Optræden kan i denne forstand ikke reduceres til falskhed, men må forstås som situeret og socialt formet (Jacobsen et al., 2002).

I denne sammenhæng introducerer Goffman begrebet *facade*, der betegner de standardiserede og ofte ubevidste udtryk, som aktører trækker på i deres optræden over for andre. Netop fordi facader bygger på allerede etablerede sociale former, fremstår den præsenterede optræden typisk som autentisk for både den optrædende og publikum. Facaden består blandt andet af ydre, manerer og tegnudstyr. Ydre omfatter synlige markører som fremtoning og statussymboler, mens manerer signalerer forventninger til, hvordan individet indgår i samhandlingen. *Tegnudstyr* dækker over ressourcer og statussymboler, der kan højne optrædenens sociale værdi (Goffman, 2014). Dette kan både omfatte materielle markører og

former for kulturel kapital, der knytter sig til bredere sociale og klassespecifikke betydningsystemer (Goffman, 1992).

Goffman understreger, at facader sjældent er nye, men knytter sig til allerede etablerede roller og forventninger (Goffman, 2014). Et centralt analytisk greb er sondringen mellem de udtryk, individer bevidst giver, og de udtryk, de ubevidst afgiver, som kan tolkes af publikum som indikatorer på optrædenens troværdighed eller mangel herpå (Jacobsen et al., 2002). Små afvigelser mellem disse udtryk kan føre til, at publikum betvivler den definition af situationen, som aktøren søger at etablere (Goffman, 2014).

5.1.5 Idealisering

Idealisering udgør en central dimension af optræden hos Goffman. Når individer præsenterer sig for andre, søger de ofte at leve op til samfundets “officielt anerkendte værdier”, forstået som normative forestillinger om, hvordan man bør fremstå i en given kontekst. Optræden bliver dermed socialiseret og formet, så den tilpasses de dominerende normer, der regulerer situationen. Idealisering indebærer både en fremhævelse af ønskværdige egenskaber og en nedtoning af træk, der ikke harmonerer med idealrollerne. Optræden bliver således ofte poleret eller maskeret, så det billede, der vises, ligger tættere på idealet end på den mere komplekse sociale virkelighed (Goffman, 2014).

5.2 Iris Marion Young

Iris Marion Young (1949–2006) er en central feministisk filosof og samfundsteoretiker, hvis arbejde forener fænomenologiske indsigter med politisk teori og feministisk analyse. Med afsæt i blandt andre Merleau-Ponty og de Beauvoir udvikler Young en forståelse af køn, hvor den levede krop udgør det analytiske omdrejningspunkt. Køn forstås her hverken som en fast essens eller som udelukkende diskursivt konstitueret, men som noget, der praktiseres og erfares gennem kroppen i konkrete sociale og materielle sammenhænge. Køn fremtræder således som en situeret kropslig eksistens, formet af historiske, kulturelle og sociale betingelser snarere end som en universel eller naturgiven egenskab.

I værket *Throwing Like a Girl: A Phenomenology of Feminine Body Comportment, Motility, and Spatiality* (1980) analyserer Young, hvordan feminine kroppe i vestlige samfund ofte er præget af former for kropslig tilbageholdenhed og begrænset bevægelsesfrihed i måden, der handles og orienteres i rum. Disse mønstre forstås ikke som biologisk betingede forskelle i handlekraft, men som resultatet af sociale normer, forventninger og socialiseringsprocesser, der former, hvordan kroppen leves og erfares.

Young peger her på, hvordan feminine kroppe lærer at forholde sig til sig selv som mere sårbare, synlige og potentielt vurderede i sociale situationer. Dette kommer blandt andet til udtryk gennem det, hun betegner som *inhibited intentionality*, hvor kroppens rettethed mod handling ledsages af former for selv begrænsning og tilbageholdenhed. Handlingen er således ikke fraværende, men udføres med en indbygget tøven, idet kroppen både orienterer sig mod verden og samtidig regulerer sin egen udfoldelse. Resultatet er handlinger præget af forsigtighed, selektivitet og kontinuerlig selvkontrol.

Centralt i Youngs analyse står erfaringen af kroppen som dobbeltsitueret. Kroppen er på én gang det medium, gennem hvilket individet handler i verden, og samtidig noget, der kan gøres til genstand for andres blik, vurdering og sociale sanktioner. Denne dobbelte position indebærer en vedvarende kropslig opmærksomhed, hvor kroppen ikke blot fungerer som redskab for handling, men også må forvaltes i relation til potentielle vurderinger udefra. En sådan kropsbevidsthed kan påvirke, hvordan individet bevæger sig, tager initiativ og regulerer graden af synlighed og eksponering i sociale situationer.

Young beskriver endvidere denne orientering som præget af *ambiguous transcendence*. Kroppen er rettet mod verden og mod handling, men denne rettethed er samtidig betinget af en vedvarende opmærksomhed på sårbarhed, risiko og mulige konsekvenser. Handlekraften er således ikke fraværende, men fremstår ambivalent og situationsafhængig, hvilket kan give anledning til selvkontrol og selektiv tilbageholdenhed. I forlængelse heraf introducerer Young begrebet *discontinuous unity* til at beskrive, hvordan handlinger ikke altid udføres med fuld kropslig integration, men præges af spændinger mellem intention og udførelse. Handlingen fragmenteres eller modereres snarere end udfoldes ubetinget, hvilket understreger, hvordan kønnede normer kan forme kroppens måde at være handlende i verden på.

Et centralt aspekt i Youngs analyse er, at disse kropslige mønstre ikke forstås som universelle eller naturgivne, men som historisk og kulturelt situerede. Køn fremtræder dermed som en relationel praksis, der formes i konkrete sociale sammenhænge og under bestemte normative betingelser. I dette perspektiv bliver køn ikke noget, individet *har*, men noget, der kontinuerligt leves og forhandles gennem kroppens orientering mod verden – herunder i relation til rum, teknologier og sociale forventninger. Young tilbyder således et analytisk greb, hvor køn forstås som en levet kropslig erfaring, der hverken kan reduceres til biologiske forskelle eller udelukkende forklares som diskursive positioner, men må analyseres i spændingsfeltet mellem normer, krop og situation.

5.3 Goffman og Young i specialets analytiske logik

I dette speciale kombineres Goffmans dramaturgiske interaktionsperspektiv med Youngs fænomenologiske analyse af køn som kropsligt erfaret og situeret praksis for at undersøge, hvordan brugeres oplevelse af initiativ, selvfremsstilling og relationel kontakt formes i samspillet mellem sociale normer, teknologiske rammer og personlige intentioner. Kombinationen muliggør en analyse af brugernes praksisser som både interaktionelt organiserede og kropsligt erfarede, hvor handling, tøven og tilbageholdenhed forstås som meningsfulde responser på konkrete situationer. Goffmans dramaturgiske perspektiv bidrager med begreber til at analysere, hvordan sociale situationer struktureres gennem roller, forventninger og uskrevne regler for passende adfærd. Perspektivet anvendes i specialet til at undersøge, hvordan Tinder fungerer som en ramme for interaktion, hvor profiler, kommunikation og platformens design udgør kulisser, der regulerer synlighed, kontaktetablering og relationel forhandling. Goffman muliggør dermed en analyse af, hvordan initiativ, gensidighed og stilhed fungerer som sociale handlinger, der både kan etablere, opretholde og afslutte relationel kontakt, samt hvordan risikoen for afvisning, manglende respons eller tab af ansigt former brugernes kommunikative praksisser. Goffmans fokus er imidlertid primært rettet mod den interaktion, der faktisk finder sted, og forudsætter i vid udstrækning, at aktører kan træde frem og handle inden for de givne rammer. Her supplerer Youngs teori analysen ved at synliggøre de kropslige og normative forudsætninger for handling. Young bidrager med en forståelse af køn som en situeret praksis, der former individers oplevelse af, hvad der overhovedet fremstår muligt, risikabelt

eller passende at gøre i en given situation, før handling initieres.

Youngs begreber om inhibited intentionality, ambiguous transcendence og kroppens dobbeltsituerede position muliggør en analyse af tøven, selektiv investering og tilbageholdenhed som kropsligt erfarede orienteringer snarere end som udtryk for manglende vilje eller engagement. I denne optik bliver initiativ ikke alene et strategisk valg, men også et spørgsmål om oplevet sårbarhed, eksponering og risiko. Youngs perspektiv bidrager således til at forstå, hvordan kønnede normer og kropslig erfaring kan præge brugernes orientering mod synlighed, kommunikation og relationel involvering.

Sammen muliggør Goffman og Young en analyse, hvor selvfremsstilling, initiativ og relationel kontakt forstås som forbundne, men analytisk adskillelige dimensioner af brugernes praksis på Tinder. Goffman belyser, hvordan disse praksisser udfolder sig i konkrete interaktioner og struktureres af sociale forventninger og teknologiske rammer, mens Young synliggør de kropslige og normative betingelser, der former, hvordan handling overhovedet erfares og iværksættes. I samspil med et postfænomenologisk perspektiv danner teorierne et analytisk stillads for at undersøge, hvordan teknologi, normer og køn gensidigt former brugernes oplevelse af handlemulighed, relationel kontakt og meningsdannelse i digitale datingpraksisser som Tinder.

6. Analyse

Analysen har til formål at belyse, hvordan Tinder former brugeres oplevelser af initiativ, selvfremsstilling og relationel kontakt i digitale datingkontekster. Med afsæt i specialets problemformulering og teoretiske ramme undersøges brugernes relationelle praksisser som situerede og teknologisk medierede, formet i spændingsfeltet mellem sociale normer, platformens vilkår og personlige intentioner. Analysen er struktureret i tre delanalyser, der hver især besvarer et underspørgsmål og tilsammen muliggør en samlet besvarelse af specialets problemformulering. De tre delanalyser adresserer centrale aspekter af den digitale datingproces og bidrager samlet til en nuanceret forståelse af, hvordan relationelle praksisser etableres, reguleres og forhandles på tværs af platform og fysisk samvær.

6.1 Delanalyse 1

Denne delanalyse besvarer underspørgsmål 1 ved at undersøge, *hvordan brugerne oplever selvfremsstilling på Tinder i spændingsfeltet mellem autenticitet og strategisk iscenesættelse*. Med afsæt i informanternes beskrivelser af profiludarbejdelse, synlighed og vurdering analyseres, hvordan selvfremsstilling udfolder sig i et teknologisk medieret relationsrum præget af normative forventninger og platformens vurderingslogik. Analysen bevæger sig fra profilen som indgang til relationel kontakt til en undersøgelse af, hvordan autenticitet og strategisk tilpasning fungerer som centrale orienteringspunkter i brugernes praksis. På tværs af delanalysen belyses, hvordan selvfremsstilling formes som en situeret praksis, hvor brugerne løbende regulerer synlighed, eksponering og relationel risiko.

6.1.1 Profilen som situeret selvfremsstilling i et teknologisk rum

Informanternes beskrivelser viser, at selvfremsstilling på Tinder ikke opleves som en neutral eller spontan praksis, men som en situeret optræden i et teknologisk rum, hvor synlighed, tempo og vurdering er strukturelt indlejret. Profilen fungerer som en scene, hvor selvet fremstilles under både teknologiske og normative betingelser, og hvor eksponering kan opleves som risikofyldt eller distanceret afhængigt af brugerens erfaringshorisont. For nogle informanter reguleres denne risiko gennem en affektiv og social omramning af Tinder som

underholdning. En kvinde på 22 år understreger: “*Vi tager altså ikke Tinder særlig seriøst*” (Bilag F, p. 2 [l. 33]). Selvfremstilling fremstår her ikke som et identitetsprojekt, men som en lavt forpligtende praksis, hvor synlighed afkobles fra en direkte personlig investering. Omramningen fungerer således som en måde at nedtone vurderingsrisikoen på, idet eksponeringen placeres i et register, hvor afvisning ikke nødvendigvis opleves som personligt miskrediterende.

Denne regulering genfindes i spørgeskemamaterialet. Selvom langt størstedelen angiver et romantisk hovedformål med brugen af Tinder, angiver 21,9 % samtidig, at de anvender appen for sjov eller underholdning (jf. afsnit 3.3.1.1). Dette peger på en parallel intentionslogik, hvor lavt forpligtende brug sameksisterer med mere relationsorienterede sigter. Tinder fremstår dermed som et fleksibelt socialt rum, hvor brugerne aktivt kan justere graden af affektiv investering og eksponering i mødet med platformens vurderingslogik.

Denne distancering forstærkes af platformens teknologiske tempo. En informant beskriver swipe-processen som stærkt accelereret: “*Det går meget hurtigt nogle gange. Det går virkelig hurtigt*” (Bilag F, p. 3 [l. 77]). Den hastighed, hvormed profiler præsenteres og vurderes, fremmer en fragmenteret opmærksomhed, hvor både egen og andres selvfremstilling reduceres til flygtige indtryk. I et postfænomenologisk perspektiv kan dette forstås som en teknologisk mediation, der favoriserer reaktiv vurdering frem for reflektiv meningsdannelse. Under disse betingelser bliver reduktion af kompleksitet ikke et individuelt præferencevalg, men et strukturelt vilkår for deltagelse.

En konsekvens heraf er, at selvfremstilling på Tinder i høj grad organiseres omkring visuelle signaler frem for sproglig udfoldelse. En mand på 28 år formulerer dette således: “*Man sælger sig selv mere på billederne, end man sælger sig på det, man skriver*” (Bilag H, p. 3 [ll. 60–61]). Profilen fungerer dermed som et visuelt interface, hvor billedmateriale bliver den primære bærer af social og relationel værdi. Flere informanter beskriver i forlængelse heraf selvfremstilling som en strategisk præstation snarere end et spontant udtryk. Samme informant udtrykker det direkte: “*Meget af det handler jo om at sælge sig selv på en måde, der gør, at man får likes eller opmærksomhed*” (Bilag H, p. 1 [ll. 25–26]). Profilen fremstår således som en normativt reguleret frontstage i Goffmans forstand, hvor indtryksstyring ikke er et individuelt valg, men et strukturelt vilkår for synlighed og deltagelse.

Samtidig viser materialet, at regulering af eksponering ofte sker gennem selektiv tavshed. En

kvinde på 22 år forklarer: “*Biografien er helt blank... der er jeg faktisk lidt privat. Det holder jeg mig lidt igen med*” (Bilag F, p. 6 [ll. 143–146]). Her fungerer ikke-handling som en aktiv strategi, hvor fraværet af information reducerer eksponeringsrisiko uden at opleves som problematisk. Selvfremstilling bliver dermed ikke alene et spørgsmål om, hvad der vises, men også om, hvad der bevidst undlades for at bevare kontrol over synlighed.

For andre informanter er eksponering mere direkte knyttet til oplevelsen af social sårbarhed. En mand på 26 år beskriver profilen som en handling snarere end et identitetsudtryk: “*Det er meget mere noget, jeg gør. Det er ikke noget, hvor jeg tænker: ‘Det her... det er bare mig’*” (Bilag I, p. 8 [ll. 190–191]). Denne distancering muliggør en form for selvbeskyttelse, men sameksisterer med en oplevelse af grænseoverskridende synlighed. Han tilføjer: “*Jeg kunne ikke forestille mig nogen, jeg kender, se min profil. Det vil jeg virkelig gerne være fri for*” (Bilag I, p. 8 [ll. 193–194]). Eksponeringen opleves her som problematisk, ikke på grund af indholdets intimitet, men fordi publikum er ukontrollerbart, og fordi selvet risikerer at blive vurderet uden for den tilsigtede kontekst.

Endelig peger flere informanter på, at profilen ikke opleves som et fuldt relationelt rum, men som en foreløbig teknologisk tærskel. En mand på 28 år formulerer det således: “*Tinder giver os bare den første kontakt — en be- eller afkræftelse*” (Bilag H, p. 7 [ll. 192–193]). Profilen fungerer her ikke som et sted for relationel etablering, men som en indledende sorteringsmekanisme, hvor kontakt kan initieres uden at blive tillagt fuld social betydning. Denne forståelse genfindes i spørgeskemamaterialet, hvor 60 % af respondenterne angiver, at kommunikationen på Tinder ikke føles som en almindelig måde at kommunikere på, og hvor respondenterne er næsten ligeligt delte i vurderingen af, om et match opleves som reel social kontakt (jf. afsnit 3.3.1.2–3.3.1.3). Samlet peger disse mønstre på, at Tinder ofte forstås som et præ-relationelt rum, hvor interaktion er mulig, men hvor relationen endnu ikke er socialt eller kropsligt forankret.

Således viser analysen, at profilen på Tinder fungerer som en teknologisk medieret frontstage, hvor selvfremstilling struktureres af visuel reduktion, accelereret tempo og selektiv synlighed. Indtryksstyring fremstår ikke som et individuelt valg, men som et situeret vilkår, der følger af platformens design og de normative forventninger til vurdering og attraktivitet. Brugerne forhandler løbende mellem eksponering og distance, hvor både handling og ikke-handling fungerer som meningsfulde strategier til regulering af synlighed og sårbarhed. Profilen etablerer dermed ikke et fuldt relationelt rum, men et præ-relationelt

optrædelsesrum, hvor kontakt kan initieres uden social eller kropslig forpligtelse. Med Young kan denne regulering forstås som tidlige udtryk for hæmmet intentionalitet, hvor handleorienteringen allerede på sceneniveau modereres af opmærksomhed på vurdering, potentiel afvisning og teknologisk medieret offentlighed.

6.1.2 Autenticitet som normativ og kropsligt erfaret regulering

På tværs af interviewene fremstår autenticitet som et centralt ideal i brugernes forståelse af, hvordan man bør præsentere sig selv på Tinder. At “være sig selv” beskrives imidlertid ikke som en fri eller uproblematisk mulighed, men som en normativ fordring, der opleves som både kropsligt krævende og situationsafhængig. Autenticitet fungerer dermed ikke som et fravær af strategi, men som et regulerende princip, der afgrænser, hvilke former for selvfremsstilling der opleves som legitime, og hvilke der overskrider brugerens egne grænser. Ønsket om at fremstå ægte sameksisterer med en vedvarende opmærksomhed på vurdering og social respons, hvilket peger på hæmmet intentionalitet, hvor handling kontinuerligt må afvejes i forhold til potentiel eksponering. Denne regulering genfindes i spørgeskemamaterialet, hvor et klart flertal på tværs af køn og alder angiver, at der eksisterer præsentationsnormer på Tinder, og at autenticitet må balanceres med attraktivitet for at fremstå legitim (jf. figur 10). Autenticitet fremstår dermed ikke som et individuelt valg, men som en social og teknologisk betinget norm, der allerede på profilniveau strukturerer brugernes oplevede handlemuligheder.

Den regulerende funktion træder tydeligt frem hos en mand på 30 år, der eksplicit afviser bestemte former for indtryksstyring: “*Jeg kan ikke... jeg kan ikke på Tinder lave sådan et glansbillede. Det kan jeg ikke finde på at gøre*” (Bilag E, p. 7 [ll. 191–193]). Autenticitet fungerer her som en normativ grænse, der sætter en klar ramme for, hvor langt strategisk iscenesættelse kan strækkes. Det afgørende er ikke at vise alt, men at kunne genkende sig selv i det fremstillede. Dette understreges yderligere, når han tilføjer: “*Men det vil stadig være noget, som jeg kan stå inde for*” (Bilag E, p. 7 [l. 196]). Autenticitet fremstår dermed ikke som transparens, men som et spørgsmål om moralsk og kropslig konsistens.

Hos andre informanter antager autenticitet karakter af en scene-forskydning. En mand på 26 år beskriver, hvordan selvfremsstilling på Tinder adskiller sig markant fra andre sociale sammenhænge: “*Man stiller sig ud på en måde, der ikke føles som den måde, man ville stille sig ud foran sine venner og familie*” (Bilag I, p. 8 [ll. 197–198]). Selvet opleves her ikke som

uægte, men som situeret i en scene med andre normer for synlighed og vurdering, hvilket skaber kropslig friktion og usikkerhed omkring, hvordan man legitimt kan fremstå som sig selv.

Denne friktion kommer også til udtryk gennem selektiv filtrering af interesser og personlighedstræk. Samme informant beskriver eksempelvis, hvordan han undlader at fremhæve gaming, selvom det fylder i hans hverdag: *“Jeg bruger en del tid på gaming... og det synes jeg er svært at fremhæve... fordi... man har en idé om, at det ikke er så attraktivt”* (Bilag I, p. 8 [ll. 204–206]). I et goffmansk perspektiv kan denne filtrering forstås som en form for idealisering, der ikke sigter mod at fremstå bedre end man er, men mod at undgå at fremstå forkert i forhold til platformens normative forventninger. Autenticitet ophæves dermed ikke, men produceres gennem situeret tilpasning.

Materialet viser samtidig, at autenticitet kan opleves som handlebegrænsende. En kvinde på 29 år reflekterer over konsekvenserne af at være tydelig omkring egne intentioner: *“Der er en eller anden frygt for at være ærlig omkring det, tror jeg...”* (Bilag G, p. 9 [ll. 233–235]), og uddyber: *“...der er måske nogen, der står af”* (Bilag G, pp. 9–10 [ll. 241–244]).

Tilbageholdenhed fremstår her som en selvbeskyttende praksis, hvor tydelighed forbindes med risiko for frasortering. Selvfremstillingen formes dermed ikke alene af ønsket om ærlighed, men af en løbende vurdering af, hvad der kan mindske den andens interesse eller afbryde kontakten. I forlængelse heraf kan Youngs begreb om situeret handlemulighed bidrage til at forstå, hvordan denne regulering ikke blot er strategisk, men kropsligt og erfaringsmæssigt indlejret. Frygten for at “stå for tydeligt frem” indsnævrer oplevelsen af, hvad der overhovedet fremstår muligt eller passende at gøre i situationen. Autenticitet bliver dermed en risikofyldt praksis, hvor ikke-handling eller strategisk uklarhed ofte opleves som mere trygge valg end eksplicit selvafløring.

Endelig peger flere informanter på, at autenticitet først kan realiseres relationelt og tidsligt forskudt. En mand på 28 år understreger, at profilen ikke giver adgang til det fulde menneske: *“Du vil aldrig kunne kende personen godt nok, hvis ikke du taler med vedkommende bagefter”* (Bilag H, p. 7 [ll. 188–189]). Autenticitet forstås her som noget, der forudsætter dialog og gensidighed, og som ikke kan udfoldes fuldt ud inden for profilens teknologisk reducerede ramme. Profilen fungerer dermed som en normreguleret forflade snarere end et rum for egentlig relationel udfoldelse.

Samlet set viser analysen, at autenticitet på Tinder ikke kan forstås som et individuelt ideal om “at være sig selv”, men som et normativt og kropsligt erfaret reguleringsprincip. Autenticitet sætter grænser for strategisk iscenesættelse, filtrerer hvilke sider af selvet der kan bringes i spil, og kan samtidig indsnævre oplevelsen af handlemulighed. Med Young kan disse erfaringer forstås som udtryk for hæmmet intentionalitet, hvor handling ikke opleves som frigørende, men som noget, der kontinuerligt må afvejes i forhold til risikoen for social vurdering og frasortering.

6.1.3 Strategisk udvælgelse, overvalg og hæmmet handlemulighed

Strategisk selvfremstilling fremstår i materialet ikke som et frit valg, men som en nødvendig tilpasning i et felt, hvor synlighed er knap, og udfaldet grundlæggende uforudsigeligt. Informanterne beskriver ikke optimering som et middel til kontrol, men som noget, man må gøre for overhovedet at blive set. Med Illouz (2007) kan Tinder forstås som et relationsmarked, hvor opmærksomhed fungerer som social valuta, og hvor selvet kontinuerligt vurderes uden garanti for respons. Strategi bliver dermed ikke et udtryk for handlekraft, men et vilkår for deltagelse i et system præget af strukturel usikkerhed.

Denne usikkerhed træder tydeligt frem i beskrivelser af gentagen optimering uden effekt. En mand på 30 år fortæller: *“Jeg har prøvet alle tricks i bogen i forhold til ens Tinder-profil... og der er ikke noget af det, der sådan har rykket på min succesrate”* (Bilag E, p. 7 [ll. 187–190]). Strategisk selvfremstilling fremstår her som en praksis, hvor øget investering ikke omsættes til øget respons, og hvor handling dermed løsriver sig fra sin forventede relationelle virkning.

Den affektive vægt, som respons tillægges, genfindes tydeligt i spørgeskemamaterialet. Omkring 40 % af respondenterne angiver, at antallet af matches påvirker deres selvopfattelse og oplevelse af egen attraktivitet. Dette gælder særligt mænd i alderen 25–34 år, hvor næsten 75 % erklærer sig helt eller delvist enige (jf. figur 12). Resultatet understøtter Illouz’ (2007) pointe om, at respons i digitale datingkontekster ikke blot fungerer som en vurdering af profilen, men som en indirekte værdifastsættelse af selvet. Når responsen udebliver, rammer det derfor ikke alene strategien, men også den affektive forståelse af egen relationelle værdi.

I et goffmansk perspektiv kan denne erfaring forstås som et sammenbrud i optrædenens gensidighed. Selvom aktøren investerer i rollen og orienterer sig mod de normative spilleregler for legitim selvfremstilling, udebliver publikums bekræftelse. Dermed brydes den implicitte sociale kontrakt, som optrædenen forudsætter, og investeringen mister sin symbolske og affektive belønning. Indtryksstyring fremstår således ikke blot som ineffektiv, men som en praksis, der gradvist kan underminere motivationen for fortsat handling.

Denne bevægelse fra engageret optimering til affektiv tilbagetrækning artikuleres eksplicit i samme informants udsagn: “...så kan jeg lige så godt bare skrive hvad som helst på profilen” (Bilag E, pp. 7–8 [ll. 203–204]). Reduceret investering eller ikke-handling fremstår her ikke som ligegyldighed, men som en meningsfuld respons på gentagen manglende effekt. Med Young kan dette forstås som hæmmet intentionalitet, hvor orienteringen mod handling fortsat er til stede, men hvor gentagne erfaringer med udeblivende respons gør handling kropsligt og affektivt belastende. Handlingen ophører ikke, men reguleres gennem nedskalering.

Denne belastning forstærkes yderligere af, at strategisk aktivitet ofte intensiveres netop i perioder med størst behov for kontakt. Den samme informant beskriver: “...i perioder, hvor jeg har mest behov... er også de perioder, hvor man swiper mest — og dermed bliver afvist mest...” (Bilag E, pp. 6–7 [ll. 173–176]). Forholdet mellem intention og udfald bliver her særligt paradoksalt: Jo stærkere ønsket om relationel kontakt, desto større eksponering for afvisning. I stedet for at øge oplevelsen af kontrol fører strategisk intensivering til en eskalering af risiko, hvilket kan udløse resignation og selektiv tilbagetrækning. Strategisk udvælgelse fungerer dermed ikke som en garanti for handlekraft, men som en praksis, der snarere kan forstærke oplevelsen af sårbarhed.

Oplevelsen af begrænset handlemulighed knytter sig også til platformens overflod af potentielle matches. En kvinde på 25 år formulerer dette direkte: “*Mulighederne er uendelige, så kan det sgu være lige meget*” (Bilag D, p. 13 [ll. 346–347]). Med Schwartz’ (2004) begreb om overvalg kan dette forstås som en situation, hvor mængden af valgmuligheder ikke øger oplevelsen af frihed, men underminerer beslutningens betydning og reducerer incitamentet til forpligtende investering. Overfloden producerer dermed ikke engagement, men udskiftelighed, hvor hvert valg fremstår midlertidigt og let kan erstattes. I forlængelse af Illouz (2007) kan dette læses som en relationel markedsgørelse, hvor ikke blot relationer, men også individets egen relationelle værdi – forstået som oplevelsen af egen attraktivitet og

udskiftelighed i relationsfeltet – gøres til genstand for konstant vurdering. Resultatet er en svækkelse af relationel investering og en forstærket oplevelse af handlemæssig skrøbelighed.

Samlet set viser analysen, at strategisk udvælgelse på Tinder ikke kan reduceres til rationel kalkulation eller individuel optimering. Konkurrence og overflod etablerer et relationsfelt, hvor selvet kontinuerligt stilles til vurdering, men hvor responsen er usikker og ofte fraværende. Med Illouz kan dette forstås som en markedsgørelse af intimitet, hvor relationel værdi er betinget, flygtig og afhængig af vedvarende synlighed. Young bidrager med en forståelse af, hvordan denne konstante evaluering kropsligt erfares som hæmmende, idet handling gradvist reguleres for at beskytte mod yderligere affektiv belastning. Strategi bliver dermed ikke et middel til øget handlekraft, men en praksis, der ofte fører til reduceret investering, resignation og demotivering – ikke som udtryk for manglende vilje, men fordi handlemuligheden opleves som strukturelt begrænset i et felt præget af overflod, konkurrence og usikker gensidighed.

6.1.4 Delkonklusion

Delanalysen viser, at brugernes selvfremsstilling på Tinder foregår i et vedvarende spændingsfelt mellem autenticitet og strategisk iscenesættelse. Dette spændingsfelt opleves ikke som et valg mellem to modsætninger, men som en løbende forhandling af, hvad man kan vise, hvordan man bør vise det, og hvor grænsen for eksponering går. Profilen fungerer som en teknologisk medieret scene, hvor synlighed formes af platformens visuelle fokus, høje tempo og vurderingslogik. At iscenesætte sig selv fremstår derfor ikke som et personligt valg, men som en grundlæggende betingelse for overhovedet at kunne deltage. Autenticitet fremstår i denne sammenhæng ikke som fravær af strategi, men som et regulerende ideal, der sætter grænser for, hvor langt iscenesættelsen kan gå. At “være sig selv” handler for informanterne ikke om at vise alt, men om at kunne genkende sig selv i den fremsstilling, der præsenteres for andre. Samtidig opleves autenticitet som noget, der kan begrænse handlemulighederne, fordi tydelighed omkring interesser, intentioner eller behov kan føre til færre matches og øget risiko for frasortering. Strategisk iscenesættelse fremstår derfor heller ikke som en sikker vej til større handlekraft. Når gentagen optimering ikke fører til respons, og når konkurrencen opleves som stor, kan motivationen svækkes. I sådanne situationer bliver reduceret investering eller ikke-handling meningsfulde måder at beskytte sig selv på.

Både handling og tilbageholdenhed fungerer dermed som strategier til at regulere synlighed, sårbarhed og risiko i et relationsfelt, hvor gensidighed opleves som usikker.

Samlet set viser delanalysen, at spændingsfeltet mellem autenticitet og strategisk iscenesættelse udgør et strukturelt vilkår for brugernes handlemuligheder allerede på profilniveau. Med Young kan disse erfaringer forstås som udtryk for hæmmet intentionalitet: ønsket om kontakt og relation er til stede, men handling reguleres løbende i mødet med vurdering, sårbarhed og affektiv usikkerhed i den teknologisk medierede datingkontekst. Denne forståelse danner udgangspunkt for den næste delanalyse, hvor fokus flyttes fra selvfremstilling til initiativ, gensidighed og relationel bevægelse i den digitale kontakt.

6.2 Delanalyse 2

Denne delanalyse besvarer underspørgsmål 2 ved analytisk at undersøge, *hvordan initiativ, gensidighed og asymmetri opleves og håndteres i brugernes kommunikation på Tinder*.

Analysen tager udgangspunkt i brugernes erfaringer med kontaktetablering, respons og stilhed i den tidlige digitale kontaktfase. Analysen retter opmærksomheden mod, hvordan initiativ og tempo organiseres i interaktionen, samt hvordan gensidighed forhandles og udfordres i et teknologisk medieret rum. Afslutningsvis undersøges, hvordan fravær af respons og afbrudt kontakt indgår som en del af kommunikationens struktur. På tværs af delanalysen belyses, hvordan handling, tøven og tilbagetrækning fungerer som situerede måder at orientere sig i relationel usikkerhed og ansvar i den digitale kontakt.

6.2.1 Initiativ og tempo som kropsligt og relationelt risikofelt

På tværs af interviewene fremstår initiativ på Tinder ikke som en neutral kommunikativ handling, men som en kropsligt og relationelt risikofyldt praksis. At skrive først, svare hurtigt eller fastholde en samtale indebærer løbende vurderinger af, hvorvidt handlingen kan udløse afvisning, tab af ansigt eller oplevet værdinedskrivning. Initiativ er således sjældent fraværende, men reguleres gennem tøven, timing og reduceret investering. Ikke-handling kan derfor ikke forstås som passivitet, men må begribes som en meningsfuld og situeret respons på oplevet eksponering og relationel risiko.

Denne risiko er imidlertid ikke jævnt fordelt, men strukturelt asymmetrisk. En mand på 30 år beskriver initiativ som en kønnet forventning, hvor ansvaret for at aktivere relationen entydigt placeres hos ham: *“Det er 100 % mig, der skal skrive... og af de gange, jeg skriver, der er det jo så igen, at så er vi nede på en brøkdelen af folk, der svarer”* (Bilag E, p. 3 [ll. 62–64]). Initiativ fremstår her ikke som et individuelt valg, men som en strukturel fordring ledsaget af gentagne erfaringer med manglende gensvar. Dette mønster understøttes af spørgeskemaundersøgelsen, hvor næsten halvdelen af mændene angiver, at de ofte tager initiativ til at starte en samtale efter et match, mens kun en mindre andel af kvinderne angiver det samme. Samtidig angiver et tydeligt flertal – særligt blandt mænd – at deres matches sjældent tager initiativ (jf. figur 6). Kontaktetablering på Tinder fremstår dermed som et ensidigt relationsarbejde, hvor risikoen for afvisning systematisk koncentrerer hos den samme part.

Med Young kan de gentagne erfaringer med manglende gensvar forstås som hæmmet intentionelitet, hvor orienteringen mod handling er intakt, men hvor handlingen gradvist bliver kropsligt og affektivt belastende. Denne hæmning genfindes hos en mand på 26 år, der beskriver, hvordan initiativ reguleres af selvtillid og følelsesmæssigt overskud: *“Der er perioder, hvor jeg tænker: ‘Det kan også være lige meget. Det fører ikke til noget’”* (Bilag I, p. 3 [ll. 65–66]). Samtidig fremhæver han, at selve handlingen at skrive forudsætter kreativ og emotionel energi: *“Hvis man ikke lige føler sig selv den uge, så er det svært at tænke: ‘Nu skriver jeg bare lige et eller andet fedt her’”* (Bilag I, p. 3 [l. 69]). Initiativ fremstår dermed ikke som en lavpraktisk handling, men som et affektivt relationsarbejde, der forudsætter overskud og villighed til eksponering.

Også blandt kvindelige informanter fremtræder et spændingsfelt mellem intention og handling. En kvinde på 25 år formulerer denne ambivalens eksplicit: *“Jeg vil jo gerne et eller andet sted... men åbenbart ikke nok til, at jeg opsøger det”* (Bilag D, p. 13 [ll. 328–329]). Med Young kan denne ambivalens ligeledes begribes som hæmmet intentionelitet, hvor ønsket om relation er til stede, men sameksisterer med en selvbeskyttende tilbageholdenhed over for synlighed, vurdering og potentiel afvisning.

I denne regulering af handling spiller tempo en central rolle. En mand på 26 år beskriver oplevelsen af et dobbelt pres: *“Man føler, at man skal svare inden for en vis tidshorisont, og det skal samtidig være noget, der fører samtalen videre”* (Bilag I, p. 4 [ll. 84–85]). Tempo fremstår dermed som et normativt signal, hvor både for hurtig og for langsom respons kan få

relationelle konsekvenser. Det fungerer ikke blot som en teknisk ramme for kommunikation, men som et kropsligt erfaret pres, hvor forsinkelse kan tolkes som afvisning, og hurtighed som øget eksponering. Denne sårbarhed konkretiseres hos en kvinde på 29 år, der beskriver, hvordan selv kortvarig stilhed kan udløse relationelt brud: *“Hvis jeg er den, der ikke svarer i 5 timer... så har jeg prøvet at komme tilbage og se, at han havde slettet vores match”* (Bilag G, p. 4 [ll. 81–83]). Tempo fremstår her som et relationelt ritual, der kontinuerligt må vedligeholdes for at undgå afkobling.

Samtidig viser materialet, at initiativ i praksis ofte nedskaleres gennem lav investering og udsat respons. En kvinde på 22 år beskriver dette direkte: *“Jeg skriver aldrig selv først”* og *“jeg svarer faktisk næsten aldrig”* (Bilag F, p. 2 [ll. 39–44]). Initiativ fremstår dermed som en handling med høj eksponeringsgrad og betydelig relationel risiko. Reguleringen sker ikke gennem fravær af vilje, men gennem strategisk tøven, timing og reduceret investering. Med Young kan denne regulering samlende begribes som hæmmet intentionalitet, hvor orienteringen mod kontakt består, men kontinuerligt modereres i mødet med vurdering, sårbarhed og asymmetrisk ansvar i et teknologisk medieret relationsrum.

6.2.2 Gensidighed, synlighed og relationel asymmetri

På tværs af interviewene fremstår gensidighed på Tinder ikke som en stabil eller selvindlysende relationel tilstand, men som en skrøbelig og ofte uforløst mulighed. Selvom et match formelt signalerer gensidig interesse, viser informanternes erfaringer, at denne gensidighed sjældent aktualiseres i praksis. I stedet beskrives kommunikationen som præget af stilhed, ulige investering og vedvarende usikkerhed om, hvem der faktisk er relationelt tilgængelig. Gensidighed fremstår dermed ikke som en automatisk konsekvens af matchet, men som noget, der må etableres gennem yderligere handling – og som ofte forbliver uforløst.

Denne forskel mellem formel og faktisk gensidighed artikuleres tydeligt af en kvindelig informant på 25 år, der beskriver, hvad der typisk følger efter et match: *“Der er ofte bare stilhed”* (Bilag D, p. 6 [l. 146]). Her fungerer matchet ikke som begyndelsen på relationel kontakt, men som en potentiel åbning uden efterfølgende interaktion. En mand på 30 år formulerer samme pointe endnu mere eksplicit: *“Det med at have fået et match betyder ikke,*

at det er en person, der gider at snakke eller gider noget som helst faktisk” (Bilag E, p. 5 [ll. 119–120]). Gensidighed reduceres her til en teknisk markør uden relationel forpligtelse.

Denne uafklarede status genfindes i spørgeskemadataene, hvor omkring halvdelen af respondenterne angiver, at et match ikke opleves som reel social kontakt, samtidig med at et flertal er uenige i, at kommunikationen på Tinder føles som en almindelig måde at kommunikere på. Kvinder angiver her oftere end mænd, at kommunikationen opleves som fremmed, hvilket peger på, at gensidighed ikke alene handler om respons, men om hvorvidt interaktionen overhovedet tillægges social betydning. Med Goffman kan dette forstås som et brud på det gensidighedsritual, som match-funktionen implicit etablerer. Den symbolske gensidighed – at begge parter har tilkendegivet interesse – medfører ikke nødvendigvis en interaktionel forpligtelse, men fungerer snarere som en teknisk bekræftelse end som en social kontrakt. Dermed opstår et relationelt tomrum, hvor ansvar for handling, respons og videre engagement forbliver uafklaret.

Når gensidighed trods alt forsøges realiseret, opleves den ofte som ulige fordelt relationsarbejde. En mand på 26 år beskriver, hvordan han oplever sig ansvarlig for både tempo og progression i samtalen: *“Man føler, at man skal svare inden for en vis tidshorisont, og det skal samtidig være noget, der fører samtalen videre”* (Bilag I, p. 4 [ll. 84–85]). Gensidighed fremstår her ikke som et fælles projekt, men som et individualiseret ansvar, hvor manglende respons hurtigt producerer en oplevelse af relationel ubalance. Når engagement ikke mødes, opløses samtalen ofte gennem udmattelse snarere end gennem et eksplicit fravalg. I forlængelse af Young kan denne erfaring begribes som hæmmet intentionalitet, hvor viljen til relation er til stede, men kontinuerligt modereres af gentagne erfaringer med manglende gensvar. Gensidighed fremstår dermed ikke som et spørgsmål om motivation alene, men om oplevet mulighed for at træde frem relationelt uden risiko for at blive mødt af stilhed.

Asymmetrien i gensidighed fremtræder også i kvindelige informanternes beskrivelser, om end fra en anden position. En kvinde på 22 år beskriver, hvordan gensidighed let opløses i et interaktionsrum præget af mange samtidige alternativer: *“Der skal jo næsten ingenting til, før man siger ja eller nej”* (Bilag F, p. 11 [ll. 269–270]). Her muliggør platformens overflod en selektiv og lavt forpligtende responspraksis, hvor relationel investering kan udskydes eller helt undlades. Med Schwartz (2004) kan dette begribes som en overvalgsstruktur, hvor

mængden af muligheder reducerer oplevelsen af forpligtelse over for den enkelte relation og dermed svækker gensidighedens stabilitet.

Gensidighedens skrøbelighed forstærkes yderligere af dens tidslige karakter. En kvinde på 29 år beskriver, hvordan selv kortvarig stilhed kan få relationelle konsekvenser: *“Hvis jeg ikke lige svarer i 5 timer ... så har jeg prøvet at komme tilbage og se, at han havde slettet vores match”* (Bilag G, p. 4 [ll. 82–83]). Gensidighed fremstår her som en tilstand, der kontinuerligt må vedligeholdes gennem rettidig respons, og hvor selv mindre tidslige brud kan udløse relationel opløsning. Samtidig viser materialet, at manglende gensidighed gradvist normaliseres som en forventelig del af platformens kommunikationslogik. En mand på 26 år beskriver, hvordan samtaler ofte “bare dør”, uden at dette nødvendigvis tolkes som et aktivt fravalg (Bilag I, p. 4 [ll. 111–114]). Fraværet af afslutning eller forklaring fremstår dermed ikke som et normbrud, men som en gentagen og indarbejdet praksis, som brugerne lærer at orientere sig i.

Samlet set viser analysen, at gensidighed på Tinder er præget af både strukturel og oplevet asymmetri. Match-funktionen etablerer en formel gensidighed, som ofte ikke omsættes til relationel praksis, fordi initiativ, respons og synlighed er ulige fordelt og teknologisk filtreret. Med Goffman kan dette forstås som gentagne brud på gensidighedens interaktionsritualer, mens Young bidrager med en forståelse af, hvordan denne skrøbelighed kropsligt og affektivt begrænser brugernes mulighed for at træde frem relationelt. Gensidighed fremstår dermed som en betinget og ustabil praksis, hvilket danner et direkte analytisk afsæt for den efterfølgende analyse af ghosting som en normaliseret form for relationel afkobling.

6.2.3 Ghosting som relationel afkobling og undgåelsespraksis

I interviewmaterialet fremstår ghosting som en gennemgående og i vid udstrækning normaliseret praksis i brugernes kommunikation på Tinder. Ghosting beskrives sjældent som et eksplicit eller konfronterende brud, men snarere som en tavs og ofte gradvis afkobling, hvor relationen opløses uden forklaring. Frem for at fungere som en afvigelse fra gældende normer fremstår ghosting som en forventelig måde at afslutte – eller undlade at videreføre – relationer på i et teknologisk medieret datingmiljø, hvor gensidighed er skrøbelig, og relationelt ansvar forbliver uafklaret.

Flere informanter beskriver ghosting som en glidende og næsten umærkelig proces, hvor samtaler ebber ud uden egentlig konflikt. En mand på 26 år forklarer: *“Der er helt klart dem, hvor samtalen er i gang, men der måske ikke er så meget kemi, og hvor man egentlig tænker: ‘Den døde bare lidt’”* (Bilag I, p. 5 [ll. 112–113]). Ghosting fremstår her ikke som et aktivt fravalg, men som en stiltiende afkobling, hvor fraværet af respons gradvist overtager funktionen som afslutning. Denne oplevelse understøttes af spørgeskemaundersøgelsen, hvor et flertal angiver, at samtaler ofte ophører uden forklaring – også efter en periode med gensidig kommunikation (jf. figur 7). Med Goffman kan ghosting forstås som et sammenbrud i interaktionens afslutningsritual. Hvor relationer traditionelt fordrer en form for gensidig afklaring ved ophør, muliggør Tinder en praksis, hvor relationer kan opløses uden forklaring og uden krav om ansigtsarbejde. Fraværet af en eksplicit afslutning bliver særligt belastende, når ghosting finder sted efter øget relationel investering. En mand på 26 år beskriver en situation, hvor kontakten ophører efter en fysisk date: *“Så svarede hun ikke på en besked, der faktisk havde et spørgsmål. Og så hørte jeg aldrig fra hende igen”* (Bilag I, p. 5 [ll. 116–117]). Den manglende respons efterlader relationens status uafklaret og forskyder fortolkningsarbejdet til den ghostede, som må forsøge at rekonstruere afslutningen uden gensidige markører: *“Man føler jo lidt, at hvis hun havde haft lyst til noget, så havde hun nok...”* (Bilag I, p. 5 [ll. 122–123]).

Ghosting fremstår samtidig som en teknologisk faciliteret praksis med lave relationelle omkostninger. En mand på 30 år beskriver det direkte: *“Man stopper bare med at svare. 100 %. Det er super nemt, når det er bag en skærm”* (Bilag E, p. 4 [ll. 101–102]). Ghosting muliggøres her af fraværet af fysisk tilstedeværelse og den begrænsede gensidige forpligtelse, der kendetegner den digitale kontakt. Over tid fører gentagne erfaringer med stilhed og manglende gensvar til resignation og reduceret investering. Med Young kan denne udvikling begribes som hæmmet intentionaltitet, hvor tilbagetrækning og nedskalering af engagement fungerer som selvbeskyttende responser på gentagen affektiv belastning. Samtidig peger materialet på, at ghosting ikke udelukkende kan forstås som ligegyldighed, men snarere som en aktiv undgåelsesstrategi. En kvinde på 29 år reflekterer over, hvorfor mange undlader at være eksplicite omkring deres intentioner: *“Der er en eller anden frygt for at være ærlig omkring det, tror jeg”* (Bilag G, p. 9 [ll. 233–234]). I dette perspektiv fungerer ghosting som en måde at undgå den eksponering og potentielle frasortering, der kan følge af tydelig relationel positionering. Afkobling fremstår dermed som et alternativ til konfrontation og selvafløsning. Denne undgåelseslogik hænger tæt sammen med informanternes generelle

oplevelse af synlighed som belastende. En kvinde på 25 år beskriver en mere grundlæggende tilbageholdenhed i relation til selvfremsættelse: *“Jeg har heller ikke lyst til at dele en masse om mig selv på en datingapp”* (Bilag D, p. 7 [ll. 161–162]). Når denne tilbageholdenhed videreføres i den løbende kommunikation, fremstår ghosting som en forlængelse af en mere generel regulering af relationel eksponering. Med Young kan dette begribes som en kropsligt erfaret grænse for engagement, hvor ønsket om relation sameksisterer med behovet for beskyttelse. Også blandt yngre informanter fremstår ghosting som en relativt uddramatisk del af platformens kommunikationsflow. En kvinde på 22 år beskriver relationers flygtighed således: *“Der skal jo næsten ingenting til, før man siger ja eller nej”* (Bilag F, p. 3 [ll. 69–70]). I dette perspektiv fungerer ghosting ikke som et markant brud, men som en forventelig konsekvens af et hurtigt og udskifteligt interaktionsmiljø, hvor relationer sjældent når et niveau, der opleves som forpligtende. Denne lavdramatiske håndtering af relationel afkobling understøttes yderligere af platformens teknologiske design, som gør afslutning lavtærsklet og friktionsløs. En mand på 26 år peger på dette, når han beskriver, hvor enkelt det er at afbryde kontakten: *“Det er jo forholdsvis nemt at unmatche folk”* (Bilag I, p. 6 [ll. 148–149]). Med Goffman kan dette forstås som et strukturelt sammenbrud i gensidighedens afslutningsritual, hvor forklaring, gensidig afklaring og ansigtsarbejde ikke længere fungerer som normative krav i interaktionen, men kan omgås gennem teknologisk faciliteret afkobling.

Samlet set viser analysen, at ghosting på Tinder ikke kan reduceres til individuel uhøflighed eller manglende empati, men må forstås som en normativt og teknologisk understøttet undgåelsespraksis, der muliggør relationel afkobling uden konfrontation. For den ghostede fungerer praksissen som en ordløs afvisning, der efterlader relationens status uafklaret og forskyder fortolkningsarbejdet til individet, mens ghosting for den, der ghoster, fungerer som en måde at regulere relationel og kropslig eksponering. Ghosting synliggør dermed, hvordan gensidighed i den digitale datingkontekst er skrøbelig, betinget og let opløselig, og fremstår som en logisk forlængelse af de initiativ- og gensidighedsdynamikker, der er analyseret i de foregående afsnit.

6.2.4 Delkonklusion

Delanalyse 2 har vist, at kommunikation på Tinder udfolder sig som et relationelt skrøbeligt felt, hvor initiativ, gensidighed og afslutning ikke fungerer som stabile eller selvindlysende praksisser, men som løbende forhandlede og risikofyldte handlinger. Initiativ fremstår ikke

som et neutralt første skridt, men som et eksponerende relationsarbejde, der kræver affektivt overskud, timing og villighed til at risikere afvisning. Denne risiko er samtidig strukturelt asymmetrisk fordelt, idet visse brugere i højere grad oplever et vedvarende ansvar for at aktivere og opretholde kontakten uden sikkerhed for gensvar. Med Young kan denne regulering forstås som hæmmet intentionalitet, hvor orienteringen mod relation er til stede, men løbende modereres for at beskytte mod yderligere eksponering og affektiv belastning. Analysen har videre vist, at match-funktionen ikke i sig selv etablerer gensidighed i praksis. Match'et fungerer primært som en formel og symbolsk markør for potentiel relation, mens egentlig gensidighed først opstår, hvis den produceres gennem handling, respons og synlighed. Dette skaber ofte ulige relationsarbejde og oplevet ubalance. Når gensidighed ikke realiseres, opløses relationen typisk ikke gennem eksplicit afklaring, men gennem stilhed og gradvis afkobling.

Afslutningsvis viser analysen, at ghosting ikke fremstår som et isoleret eller afvigende fænomen, men som en konsekvent forlængelse af de vilkår, der allerede præger initiativ og gensidighed. Ghosting muliggør relationel afkobling uden konfrontation i et teknologisk medieret interaktionsrum, hvor ansvar, forpligtelse og synlighed er svagt regulerede. Samlet peger delanalysen på, at både handling og ikke-handling på Tinder må forstås som meningsfulde og situerede responser på relationel usikkerhed, asymmetrisk ansvar og lav relationel forpligtelse i den tidlige digitale kontaktfase.

6.3 Delanalyse 3

Denne delanalyse besvarer underspørgsmål 3 ved analytisk at undersøge, *hvordan brugerne fortolker relationens status i spændingsfeltet mellem digital kontakt og fysisk møde*. ed afsæt i brugernes beskrivelser af nærhed, forpligtelse og overgang analyseres, hvordan relationel "realitet" forstås og erfares på tværs af digitale og fysiske interaktionsformer.

Analysen bevæger sig fra relationen som en foreløbig og potentiel forbindelse i den digitale kontaktfase til en undersøgelse af, hvordan forpligtelse reguleres i et interaktionsrum præget af skrøbelighed, udskiftelighed og usikkerhed. Afslutningsvis rettes fokus mod overgangen til fysisk møde som et centralt punkt i relationens udvikling. På tværs af delanalysen belyses, hvordan relationens status fremstår som situeret og kontingent, formet i samspillet mellem kropslig erfaring, normative forventninger og teknologiens mediering.

6.3.1 Relationens realitet som kropsligt erfaret mulighed

På tværs af interviewmaterialet fremstår relationens “realitet” ikke som noget, der automatisk etableres gennem match, beskeder eller vedvarende digital kontakt. Informanterne beskriver derimod, hvordan en relation først opleves som virkelig, når der opstår en kropsligt erfaret fornemmelse af nærhed, genkendelighed og situationsforankret samvær. Digital kommunikation kan muliggøre kontakt og skabe en indledende orientering mod den anden, men opleves ofte som utilstrækkelig i forhold til at etablere egentlig relationel forankring.

Relationens status bliver dermed ikke et spørgsmål om kommunikationens varighed eller intensitet, men om hvorvidt kroppen får mulighed for at orientere sig mod den anden som et konkret og nærværende menneske. Den digitale kontaktfase fremstår i denne forstand som en foreløbig og potentiel relationel tilstand, hvis realitet først kan afklares gennem kropslig tilstedeværelse. Denne ambivalens genfindes i spørgeskemamaterialet, hvor respondenterne fremstår relativt delte i vurderingen af Tinder som en naturlig måde at møde nye mennesker på (jf. figur 8).

Flere informanter knytter eksplicit relationens manglende realitet til fraværet af kropslig erfaring. En kvinde på 25 år beskriver den digitale kontakt som grundlæggende flad og uforløst: *“Det eneste, jeg kan se, er et billede — og det billede taler ikke til mig”* (Bilag D, p. 5 [ll. 129–131]). Hun uddyber, at relationen forbliver uvirkelig, fordi den ikke kan mærkes kropsligt: *“For jeg mærker ham ikke, og jeg mærker ikke energien. Det er meget vigtigt for mig – udstrålingen, tilstedeværelsen”* (Bilag D, p. 12 [ll. 299–300]). Med Young kan denne erfaring forstås som en situation, hvor kroppen ikke gives mulighed for at orientere sig mod den anden som et sanseligt og situationsforankret menneske. Relationens abstrakte karakter hænger her sammen med fraværet af kropslig tilstedeværelse, hvilket betyder, at den anden forbliver en forestillet figur snarere end et erfaret relationelt nærvær.

Denne forskel mellem digital kontakt og fysisk samvær artikuleres tydeligt hos en mand på 30 år, der fremhæver den forpligtelse, som opstår, når kroppe deler samme situation: *“Det er ikke det samme som at være på en blind date... der er du ansigt til ansigt med en, og du er trods alt på en eller anden måde fanget i at skulle sige ordentligt farvel eller føre en samtale”* (Bilag E, p. 4 [ll. 103–105]). Med Goffman kan dette forstås som et skift i definitionen af situationen. Hvor den fysiske situation etablerer en fælles social scene med gensidige forventninger, normer og forpligtelser, forbliver den digitale kontakt præget af mulighed for

tilbagetrækning og uforpligtende deltagelse. Relationel realitet opstår her ikke gennem kommunikation i sig selv, men gennem den sociale og kropslige forankring, der følger af at være til stede sammen i samme situation.

For flere informanter placeres relationens realitet derfor bevidst i det fysiske møde. En kvinde på 29 år beskriver, hvordan personlighed og nærhed først forventes at kunne træde frem i en kropslig situation: *“Så tror jeg, de får min personlighed, når de møder mig — for der kan de se, hvem jeg er”* (Bilag G, p. 7 [l. 166]). I forlængelse heraf foretrækker hun at minimere den digitale kontakt: *“Jeg skriver ikke så meget frem og tilbage. Så vil jeg hellere mødes end at skrive frem og tilbage”* (Bilag G, p. 1 [ll. 22–23]).

Digital kommunikation forstås her ikke som relation i sig selv, men som en forberedende fase, der skal føre frem mod et fysisk møde, hvor relationen kan afklares. Dette kan læses i forlængelse af Illouz' (2007) analyser af senmoderne intimitet, hvor autenticitet og relationel sandhed normativt knyttes til kropslig og emotionel tilstedeværelse frem for til vedvarende kommunikativ udveksling.

Andre informanter beskriver imidlertid, hvordan relationens realitet slet ikke når at aktualiseres. En kvinde på 22 år peger på platformens tempo og udskiftelighed som afgørende: *“Jeg tror bare, at nogle gange kommer jeg ikke rigtig til at tænke så meget over den enkelte person. Det er meget hurtigt bare videre til den næste”* (Bilag F, p. 3 [ll. 70–72]). Her forbliver den anden et flygtigt potentiale, som aldrig træder frem som relationelt nærvær. Med Young kan dette forstås som et fravær af kropslig og opmærksom orientering mod den anden, hvor relationel realitet ikke blot udskydes, men helt suspenderes.

Denne foreløbighed forstærkes yderligere af platformens teknologiske filtrering. En mand på 26 år beskriver profilen som en fragmenteret og kontrolleret repræsentation: *“Tinder er jo begrænset til det, man selv vælger at vise fremmede”* (Bilag I, p. 7 [ll. 178–179]). Kontakten er samtidig personlig og anonym, hvilket gør relationen let opløselig og vanskelig at forankre kropsligt. Tinder fremstår dermed som et teknologisk mellemrum, hvor relationer kan initieres, men hvor betingelserne for at erfare dem som relationelt virkelige endnu ikke er til stede.

Samlet set viser analysen, at relationens realitet i brugernes forståelse ikke etableres gennem digital kommunikation alene, men betinges af muligheden for kropslig erfaring og situationsforankret samvær. Den digitale kontaktfase fungerer primært som en foreløbig og

potentiel relationel tilstand, der enten afklares i det fysiske møde eller forbliver uaktualiseret i et interaktionsrum præget af tempo, udskiftelighed og teknologisk filtrering. Relationens status fremstår dermed som kontingent og situeret: for nogle bevidst udsat til mødet, for andre suspenderet allerede i den digitale fase. Samlet peger materialet på, at relationel realitet ikke er et spørgsmål om mængden af kommunikation, men om hvorvidt kroppen gives mulighed for at orientere sig mod den anden som et konkret og nærværende menneske.

6.3.2 Forpligtelse, skrøbelighed og selektiv investering

I interviewmaterialet fremstår forpligtelse på Tinder ikke som et fraværende ideal, men som en selektiv og reguleret praksis. Informanterne beskriver, hvordan relationel investering kontinuerligt afvejes mod erfaringer med usikkerhed, udskiftelighed og risiko for afvisning. At engagere sig dybere i en relation opleves sjældent som et naturligt næste skridt, men snarere som en handling, der kan øge sårbarheden i et interaktionsfelt, hvor forbindelser let kan afbrydes uden forklaring. Forpligtelse fremstår dermed ikke som et stabilt eller lineært mål, men som en midlertidig disposition, der kan justeres, suspenderes eller trækkes tilbage i takt med relationens udvikling og den oplevede risiko.

Med Goffman kan denne justerbarhed forstås som et resultat af en svagt defineret social situation, hvor relationel ansvarlighed samt gensidige ritualer for afslutning og afklaring i mindre grad håndhæves end i fysisk samvær. Denne strukturelle skrøbelighed afspejles også i spørgeskemamaterialet, hvor særligt aldersgruppen 25–34 år markerer sig som kritisk i vurderingen af tiden brugt på Tinder og i forventningerne til fremtidig brug (jf. figur 13). Disse mønstre udgør et empirisk bagtæppe for de erfaringer med relationel træthed og nedjusteret investering, der træder tydeligt frem i interviewmaterialet.

Flere informanter beskriver, hvordan gentagne erfaringer med manglende respons, afbrudte samtaler og kortlivede forbindelser gradvist udhuler villigheden til at engagere sig dybere relationelt. En mand på 30 år fortæller, hvordan vedvarende forsøg på at optimere sin profil og investere mere i relationen ikke opleves at føre til øget udbytte: *“Jeg har prøvet alle tricks i bogen... og der er ikke noget af det, der sådan har rykket på min succesrate”* (Bilag E, p. 7 [ll. 187–190]). Over tid fører dette til en bevidst nedjustering af forventninger: *“Så at sætte sine forhåbninger op, når jeg har fået et match — det gør jeg ikke længere”* (Bilag E, p. 5 [ll. 125–126]).

Forpligtelse fremstår her ikke som et aktivt fravalg, men som et resultat af gentagen affektiv udmattelse. I forlængelse af Baumans forståelse af senmoderne relationer som flydende og skrøbelige kan denne erfaring begribes som en tilpasning til et relationsmarked, hvor forbindelser opleves som midlertidige og let opløselige. Best (2019) peger tilsvarende på, at sådanne betingelser fremmer strategier, hvor engagement doseres selektivt for at minimere sårbarhed og følelsesmæssigt tab. Også blandt kvindelige informanter fremstår selektiv investering som en gennemgående praksis, om end den artikuleres fra andre positioner. En kvinde på 25 år beskriver perioder, hvor hendes brug af Tinder ikke er båret af et ønske om relationel forpligtelse, men snarere fungerer som en lavintensiv tilstedeværelse: *“Jeg var på Tinder i en lang periode uden overhovedet at have lyst til at date nogen”* (Bilag D, p. 1 [ll. 16–17]). Denne reducerede investering knyttes samtidig til oplevelsen af overflod og udskiftelighed: *“Du swiper bare videre til den næste. Mulighederne er uendelige, så kan det sgu være lige meget”* (Bilag D, p. 13 [ll. 346–347]). Relationel forpligtelse mister her sin tyngde, idet forbindelser konstant kan erstattes, før de når at stabilisere sig.

Denne selektive investering fremstår særligt tydeligt hos en kvinde på 22 år, der beskriver, hvordan matches ofte ikke besvares – ikke som et bevidst fravalg, men som noget, der gradvist glider ud af opmærksomheden: *“Jeg ved ikke, om jeg har et behov for at svare... så har jeg fået et match — og så glemmer jeg det, og så kommer jeg lidt videre”* (Bilag F, p. 2 [ll. 46–48]). Den manglende respons knyttes til en mere grundlæggende usikkerhed omkring egne relationelle prioriteringer: *“Jeg tror ikke rigtig, jeg ved, hvad jeg vil sådan kærligheds-mæssigt”* (Bilag F, p. 2 [ll. 48–49]). Forpligtelse fremstår her som betinget og udskudt snarere end direkte afvist.

Hos en kvinde på 29 år reguleres forpligtelse mere aktivt for at undgå følelsesmæssig eksponering. Hun beskriver, hvordan længerevarende digital kontakt kan intensivere nervøsiteten forud for et fysisk møde: *“Det der med at skrive meget frem og tilbage kan nogle gange gøre mig mere nervøs for at mødes med dem”* (Bilag G, p. 2 [ll. 41–42]). Relationel investering forbindes her direkte med øget risiko: *“Der er lidt mere på spil, føler jeg”* (Bilag G, p. 2 [ll. 45–46]). Med Young kan denne dosering forstås som hæmmet intentionalitet, hvor orienteringen mod relation er til stede, men kontinuerligt modereres for at begrænse sårbarhed.

En mere refleksiv form for tilbageholdenhed fremtræder hos en mand på 28 år, hvor lav investering ikke udspringer af affektiv udmattelse, men af en vurdering af platformens

strukturelle begrænsninger. Han beskriver, hvordan han bevidst undlader at engagere sig med fulde forventninger: “*Det er også derfor, jeg ikke kan tage det 100 % seriøst...*” (Bilag H, p. 1 [ll. 26–27]). Denne principielle tilbageholdenhed understøttes af hans begrænsede erfaring med matches: “*Jeg har matchet tre, fire, fem gange...*” (Bilag H, p. 2 [ll. 30–36]).

Endelig beskriver en mand på 26 år, hvordan forpligtelse trækkes tilbage situeret som reaktion på gentagen usikkerhed og oplevet relationel skrøbelighed: “*Der er perioder, hvor jeg tænker: ‘Det kan også være lige meget. Det fører ikke til noget’*” (Bilag I, p. 3 [ll. 66–67]). Denne regulering har en tydelig affektiv dimension, idet engagement knyttes direkte til selvforståelsen: “*Min selvtillid går op og ned*” (Bilag I, p. 3 [ll. 65–66]). Forpligtelse fremstår her som en kropsligt og følelsesmæssigt forankret respons på gentagen ustabilitet og manglende gensvar.

Samlet set viser analysen, at forpligtelse på Tinder ikke er fraværende, men fremtræder som en selektiv og situeret praksis. Relationel investering afvejes løbende i forhold til oplevet usikkerhed, udskiftelighed og risiko for affektiv belastning. Forpligtelse etableres dermed ikke som et stabilt mål, men doseres, udskydes eller trækkes tilbage afhængigt af både strukturelle vilkår og individuelle erfaringer. Reduceret engagement udtrykker sjældent manglende ønske om relation, men fungerer som en beskyttende respons i et relationsrum præget af skrøbelighed og lav forudsigelighed. Forpligtelse fremstår således som betinget og reversibel, hvilket bidrager til at forklare, hvorfor relationer på Tinder ofte forbliver foreløbige og vanskelige at stabilisere.

6.3.3 Overgangen fra digital til fysisk relation

I interviewmaterialet fremstår overgangen fra digital kontakt til fysisk møde som et afgørende og risikofyldt knudepunkt i relationens udvikling. Hvor den digitale kontakt muliggør selektiv synlighed, kontrolleret tempo og filtreret selvfremstilling, indebærer det fysiske møde en markant øget eksponering, idet kroppen træder frem uden teknologiens mellemkomst. Overgangen markerer således ikke blot et næste trin i relationen, men en genforhandling af relationens betingelser, hvor usikkerhed, forventninger og sårbarhed intensiveres. Samtidig viser spørgeskemaundersøgelsen, at overgangen er udbredt, idet 84,5 % angiver at have mødt nogen fra Tinder fysisk (jf. figur 9). Det fysiske møde fremstår

dermed som et centralt vendepunkt, hvor den digitale forbindelse enten forankres kropsligt eller opløses med større affektiv konsekvens.

For flere informanter er overgangen forbundet med utryghed, netop fordi den anden endnu ikke er kropsligt erfaret. En kvinde på 25 år beskriver mødet som grænseoverskridende, når relationen primært bygger på begrænset digital viden: *“Jeg synes, der er noget super grænseoverskridende ved det der med at mødes med folk — især hvis jeg ingenting ved om dem, ud over det vi lige har skrevet sammen”* (Bilag D, p. 4 [ll. 103–104]). Usikkerheden knytter sig til en mulig diskrepans mellem digital repræsentation og fysisk tilstedeværelse: *“Man ser kun billedet, og der kan stå en helt anden person i virkeligheden”* (Bilag D, p. 12 [ll. 297–298]). Med Young kan denne erfaring forstås som en kropslig oplevelse af øget eksponering, hvor relationen først i mødet situeres i en fælles sanselig virkelighed, og hvor risikoen dermed bliver mere konkret og uomgængelig.

For andre informanter realiseres overgangen sjældent eller slet ikke – ikke som et principielt fravalg, men fordi relationen opløses forud for mødet. En mand på 30 år beskriver en markant diskrepans mellem antal matches og faktiske møder: *“Jeg tror, jeg har haft to dates på de 12 år og de 100 matches”* (Bilag E, p. 3 [ll. 65–66]). Den digitale kontakt muliggør her en konsekvensløs afkobling: *“Hvis du lader være med at svare, hvad skal den anden person så gøre? ... ikke rigtig noget”* (Bilag E, p. 4 [ll. 106–107]). Overgangen fungerer således som et selektivt filter, hvor mange relationer opløses, før de når at blive kropsligt og socialt forankrede.

Hos andre informanter fremstår det fysiske møde som lavrisiko og uforpligtende. En kvinde på 22 år beskriver en planlagt dobbeltdato uden forventning om relationel realisering: *“Vi har faktisk aftalt, at vi skal på en dobbelt-date... og vi flækker af grin over det”* (Bilag F, p. 2 [ll. 50–52]). Samtidig fremhæves platformens høje tempo: *“Det går virkelig hurtigt”* (Bilag F, p. 3 [l. 77]). Overgangen fungerer her som en legende afprøvning snarere end et eksistentielt vendepunkt, hvor relationens status forbliver foreløbig og let reversibel.

En anden reguleringsstrategi ses hos en kvinde på 29 år, der bevidst minimerer den digitale investering for at reducere risikoen ved mødet. Hun forklarer: *“Det er lettere for mig bare at kaste mig ud i det, når jeg ikke ved noget om dem”* (Bilag G, p. 2 [ll. 46–47]). Langvarig digital kontakt opleves som mere risikofyldt end selve mødet i et interaktionsmiljø præget af udskiftelighed: *“Man mister interessen så hurtigt, for så kan du bare sidde og swipe videre”*

(Bilag G, p. 4 [ll. 98–99]). Overgangen til fysisk møde fungerer her som en måde at afklare relationen, før den opløses digitalt. Hos en mand på 28 år bliver det tydeligt, at overgangen slet ikke nødvendigvis aktualiseres. Han konstaterer, at han aldrig har mødt nogen fra appen (Bilag H, p. 2 [l. 30]) og beskriver Tinder som et redskab til foreløbig afklaring snarere end relationel realisering: *“Tinder giver os bare den første kontakt — en be- eller afkræftelse”* (Bilag H, p. 7 [ll. 192–193]). Relationen forbliver dermed på et mulighedsniveau og forankres aldrig kropsligt.

Når overgangen derimod gennemføres, kan relationens skrøbelighed få markant større affektiv konsekvens. En mand på 26 år beskriver et møde, hvor en efterfølgende aftale opløses uden forklaring: *“Vi havde aftalt, at vi skulle ses igen... og så hørte jeg aldrig fra hende igen”* (Bilag I, p. 5 [ll. 115–117]). I modsætning til ghosting i den digitale fase opleves dette brud som følelsesmæssigt belastende: *“Det var da hårdt... det var da ikke rart”* (Bilag I, p. 5 [l. 127]). Her ophører teknologiens affjedrende funktion, og relationens opløsning får en tydelig kropslig og affektiv tyngde.

Samlet set viser analysen, at overgangen fra digital kontakt til fysisk møde udgør et afgørende og skrøbeligt vendepunkt i Tinder-relationers udvikling. Overgangen intensiverer relationel risiko, idet teknologiens filtrerende og affjedrende funktion ophører, og relationen forankres kropsligt og socialt. For nogle fungerer mødet som en nødvendig afklaring, hvor relationen enten realiseres eller opløses, mens overgangen for andre aldrig aktualiseres, fordi relationen forbliver på et foreløbigt mulighedsniveau. Analysen viser endvidere, at brugerne regulerer denne overgang gennem strategier som udskydelse, lav investering eller uforpligtende afprøvning for at begrænse sårbarhed og affektiv belastning. Overgangen fremstår dermed ikke som et naturligt næste skridt, men som et selektivt og risikofyldt punkt, hvor relationens skrøbelighed bliver særlig tydelig.

6.3.4 Delkonklusion

Samlet set viser delanalyse 3, at relationens status på Tinder ikke kan forstås som fast eller entydig, men som situeret og kontingent, formet i spændingsfeltet mellem digital kontakt og fysisk møde. Analysen peger på, at relationel realitet ikke etableres gennem digital kommunikation alene, men først aktualiseres, når relationen forankres kropsligt i en fælles situation præget af nærvær, gensidig synlighed og social forpligtelse. Den digitale

kontaktfase fungerer dermed primært som et foreløbigt og potentielt relationsrum, hvor forbindelser kan initieres, men også forblive uforløste eller opløses uden større konsekvens.

Forpligtelse fremstår i denne sammenhæng ikke som fraværende, men som selektivt og situationsbestemt reguleret. Informanterne doserer deres relationelle investering i forhold til oplevet usikkerhed, udskiftelighed og risiko for affektiv belastning. Reduceret engagement kan derfor ikke forstås som ligegyldighed, men som en beskyttende praksis i et interaktionsrum præget af skrøbelige forbindelser og lav forudsigelighed. Forpligtelse etableres ikke som et stabilt mål, men som en midlertidig disposition, der løbende kan justeres eller trækkes tilbage.

Overgangen fra digital kontakt til fysisk møde fremstår som delanalysens centrale knudepunkt. Her ophører teknologiens filtrerende og affjedrende funktion, og relationen udsættes for øget kropslig og emotionel eksponering. For nogle fungerer mødet som en nødvendig afklaring, hvor relationen enten forankres eller opløses, mens overgangen for andre aldrig aktualiseres, og relationen forbliver på et mulighedsniveau. Samlet viser analysen, at relationer på Tinder udvikler sig i et skrøbeligt felt, hvor realitet, forpligtelse og overgang er tæt forbundne, og hvor relationel stabilitet ikke kan tages for givet, men kontinuerligt må produceres og risikeres.

7. Diskussion

Dette kapitel diskuterer specialets centrale indsigter gennem en kritisk refleksion over samspillet mellem problemformulering, teori, metode og analyse. Formålet er at nuancere analysens resultater og tydeliggøre, hvordan specialets videnskabsteoretiske og metodiske valg har formet undersøgelsens rækkevidde og fortolkninger.

7.1 Videnskabsteoretiske begrænsninger og teoretiske implikationer

Den postfænomenologiske tilgang har udgjort udgangspunktet for analysen af, hvordan Tinder-brugere oplever deres interaktioner med platformen, men tilgangen er ikke uden begrænsninger. To videnskabsteoretiske udfordringer er særligt centrale for specialets rækkevidde og har samtidig klare teoretiske implikationer for analysens fortolkningshorisont: dens begrænsede blik for de strukturelle og økonomiske rammer, som teknologiske erfaringer er indlejret i, samt dens svage opmærksomhed på sprogets og diskursens rolle i erfaringsdannelsen.

Postfænomenologien er blevet kritiseret for ofte at forstå teknologisk mediering som et primært individuelt anliggende, hvilket har givet anledning til at betegne tilgangen som overvejende “apolitisk” (Kaplan, 2009). Kritikken peger imidlertid ikke på et egentligt fravær af politisk relevans, men snarere på, at det gennemgående fokus på konkrete bruger–teknologi-relationer begrænser muligheden for at analysere de bredere systemiske sammenhænge, som disse relationer indgår i. Når fænomener som finansielle strukturer, industrielle logikker og politiske økonomier træder i baggrunden, opstår der samtidig en risiko for, at eksisterende uligheder videreføres frem for udfordres. Denne problematik hænger sammen med en længere feministisk kritik, hvor det at bruge erfaring som udgangspunkt for analyse er blevet kritiseret for nogle gange at kunne fastholde de ideer og magtstrukturer, der allerede findes i samfundet, i stedet for at forandre dem (Scott, 1991). Inden for feministisk fænomenologi er denne kritik dog blevet nuanceret. Ferguson (2009) peger på, at når mennesker reflekterer over deres egne hverdagsoplevelser, kan det skabe politisk bevidsthed. Young (1980) viser, hvordan kønnede kropslige praksisser kan synliggøre begrænsninger, vi er blevet opdraget ind i, mens Oksala (2014) fremhæver, at bevidsthed om sådanne erfaringer kan gøre det muligt at udfordre det, der ellers opleves som naturligt eller selvfølgeligt.

For at imødekomme denne begrænsning har specialet suppleret den postfænomenologiske analyse med en kontekstualiserende ramme gennem IDEO-modellen (jf. afsnit 2.1). Hvor postfænomenologien primært fokuserer på de nære relationer mellem bruger og teknologi, synliggør IDEO-modellen de sociotekniske, organisatoriske og kommercielle betingelser, som Tinders design og funktionalitet er indlejret i. Modellen bidrager dermed med et analytisk overblik over de markeds-mæssige og strukturelle forhold, der former brugernes erfaringer, men som ikke adresseres af postfænomenologien selv. Denne rammesætning erstatter ikke det erfaringsnære blik, men udvider det ved at indlejre brugernes oplevelser i de større systemer, der samtidig påvirker og begrænser dem.

For det andet vedrører kritikken af postfænomenologien dens begrænsede opmærksomhed på sprog og diskurs. Den materielle vending, som blandt andet Verbeek (2005) har bidraget til, har medført et øget fokus på artefakter og deres betydning for menneskelig erfaring. Dette skifte indebærer imidlertid en risiko for, at sprogets rolle træder i baggrunden, selvom de ord og begreber, vi anvender, er med til at forme, hvordan teknologiske objekter forstås og tillægges betydning. Coeckelbergh (2015) peger i forlængelse heraf på, at sproget i postfænomenologien til tider bliver så underbetonet, at det næsten forsvinder, hvilket er problematisk, fordi ordvalg ikke blot beskriver oplevelser, men også former normative vurderinger. Denne udfordring er særligt relevant i en Tinder-kontekst, hvor både platformens egne betegnelser – såsom “swipe”, “match” og “like/synes godt om” – og brugernes egne beskrivelser spiller en central rolle i konstruktionen af relationel betydning. De sproglige kategorier påvirker således ikke blot, hvad brugerne gør, men også hvordan de tolker deres handlinger og relationer.

Specialet imødekommer denne diskursive blindhed metodisk gennem interviewene, hvor informanternes egne formuleringer, metaforer og distinktioner analyseres som en integreret del af erfaringsdannelsen. Interviewmetoden fungerer dermed som et sprogligt og semiotisk korrektiv til postfænomenologiens materielle fokus, idet den eksplicit inddrager de diskursive dimensioner, som Coeckelbergh (2015) fremhæver som oversete. Dette muliggør en analyse af, hvordan erfaring sprogligt konstrueres, og fungerer som et metodisk modtræk til postfænomenologiens begrænsede opmærksomhed på diskurs. Interviewmetoden integrerer dermed de sproglige og fortolkende dimensioner som en central del af de erfaringsnære analyser. Endelig bidrager Illouz' (2007) begreb om *emotional capitalism* med et teoretisk perspektiv, der supplerer postfænomenologiens begrænsede blik for de kulturelle lag, som former digitale intimitetspraksisser. Illouz viser, hvordan relationer og tiltrækning ikke kun opstår i mødet mellem bruger og teknologi, men også præges af kulturelle forestillinger,

følelsesmæssige normer og markedslogikker, som kendetegner moderne kærlighedskultur. Teorien gør det dermed muligt at analysere, hvordan sådanne betydningsrammer påvirker, hvordan brugere forstår og taler om deres oplevelser på Tinder – et niveau, som ligger ud over postfænomenologiens primært materielle fokus.

Samlet set ophæver specialet ikke de politiske og diskursive begrænsninger, der knytter sig til postfænomenologien, men arbejder systematisk på at afbøde dem. Gennem den kontekstualiserende ramme i IDEO-modellen synliggøres de strukturelle og markeds-mæssige vilkår, som postfænomenologien normalt overser; gennem Illouz' teori tilføjes et analytisk blik for de kulturelle scripts og følelsesmæssige normer, der præger digitale intimitetspraksisser; og gennem interviewmetoden inddrages sprogets meningsskabende funktion direkte i analysen. Tilsammen udvider disse greb den postfænomenologiske tilgængeligheds rækkevidde og muliggør en mere nuanceret forståelse af Tinder som et socioteknisk, kulturelt og diskursivt fænomen, samtidig med at det erfaringsnære fokus fastholdes inden for en bredere socioteknisk og teoretisk ramme.

7.2 Metodiske begrænsninger

Undersøgelsens metodiske design har skabt et solidt grundlag for at indfange brugernes erfaringer med Tinder, men rummer samtidig begrænsninger, der har betydning for både validiteten og fortolkningen af resultaterne. En central udfordring vedrører anvendelsen af Likert-skalaen. Selvom skalaen er en udbredt og veldokumenteret metode til måling af holdninger, er den forbundet med velkendte svagheder, herunder risikoen for mekaniske svarmønstre og polarisering i besvarelsene. Respondenter kan have en tendens til enten at vælge yderpunkter eller svare rutinemæssigt uden egentlig refleksion. En udbredt strategi til at reducere denne type svarmønstre er anvendelsen af såkaldte *reverse items* – udsagn, hvor skalaens retning vendes, således at en automatisk ensretning i svarene vanskeliggøres (Aarhus Universitet, n.d.). Ved at skifte formuleringen fra eksempelvis “*Overordnet set er jeg glad for den tid, jeg tilbringer på Tinder*” til det modsatte “*Overordnet set er jeg utilfreds med den tid, jeg tilbringer på Tinder*”, tvinges respondenterne til aktivt at forholde sig til hvert enkelt udsagn. Reverse items fungerer dermed som et indbygget kvalitetstjek, der kan bidrage til at afdække overfladiske eller mekaniske svarmønstre. For at imødegå denne metodiske udfordring er Likert-data i denne undersøgelse ikke anvendt som selvstændige

målinger, men som indledende pejlemærker, der først fortolkes i lyset af de kvalitative interviews. Likert-besvarelsene fungerer således ikke som endelige udtryk for brugernes holdninger, men som indikatorer, der har bidraget til at identificere centrale spændinger i materialet og dermed har guidet den efterfølgende kvalitative analyse. For at reducere den metodiske usikkerhed forbundet med mekaniske eller overfladiske svar behandles Likert-resultaterne derfor ikke som selvstændige mål i dette speciale; deres analytiske værdi opstår i kraft af den fortolkning, der finder sted gennem interviewmaterialet. Denne tilgang harmonerer med syntesens fokus på at identificere mønstre i brugernes erfaringer frem for at etablere statistiske sammenhænge.

En mere substantiel metodisk udfordring relaterer sig til spørgsmålenes indbyggede forudsætninger. Analysen viste, at omkring 11 % af de mandlige respondenter aldrig havde opnået et match – en erfaring, som ikke var taget højde for i udformningen af alle spørgeskemaets spørgsmål. Spørgsmål som *“Jeg tager ofte initiativ til at starte en samtale med dem, jeg matcher med”* forudsætter, at respondenteren rent faktisk har haft mulighed for at matche, og denne forudsætning var ikke gældende for hele respondentgruppen. Dermed opstår et metodisk problem, idet disse respondenter ikke kan besvare spørgsmålet på baggrund af faktisk erfaring, mens “ved ikke”-kategorien heller ikke nødvendigvis afspejler deres intentioner eller potentielle handlingsberedskab.

Dette peger samtidig på en bredere metodisk problematik i forskning om digitale datingplatforme: Brugere bevæger sig ikke nødvendigvis gennem platformens interaktionsflow på samme måde eller når de samme stadier. Surveys risikerer derfor at stille spørgsmål, som kun en del af respondenterne har faktisk erfaring med. Spørgeskemaer på dette område bør således designes med eksplicit opmærksomhed på, at brugere kan have vidt forskellige adgangspunkter, deltagelsesniveauer og erfaringsforløb, og at ikke alle udsagn vil være meningsfulde for alle grupper. Endvidere udgør rekrutteringsprocessen en metodisk begrænsning. Den endelige stikprøve rummer en overvægt af mænd (58,7 %), selvom der blev gjort en aktiv indsats for at udligne kønsfordelingen gennem målrettet distribution i kvindeorienterede onlinefora. At denne skævhed alligevel består, kan have flere årsager, herunder kønsforskelle i deltagelsesvillighed samt de digitale miljøer, hvor spørgeskemaet blev distribueret. Den tilsvarende lavere svarvillighed blandt kvinder i interviewrekrutteringen peger i samme retning. Selvom skævheden blev forsøgt reduceret gennem en diversificering af rekrutteringskanaler, kunne den ikke elimineres fuldstændigt og må derfor indgå eksplicit i fortolkningen af undersøgelsens resultater.

8. Konklusion

Dette speciale har undersøgt, hvordan Tinder former brugeres oplevelse af initiativ, selvfremsstilling og relationel kontakt i spændingsfeltet mellem sociale normer, digitale platformsvilkår og personlige intentioner. Med afsæt i et postfænomenologisk perspektiv er Tinder ikke blevet forstået som en neutral ramme for interaktion, men som en aktiv medskaber af de betingelser, hvorunder relationel mening opstår, reguleres og opløses. Specialets centrale bidrag består således i at vise, hvordan brugernes erfaringer ikke alene kan forklares ud fra individuelle valg eller præferencer, men må forstås som situerede responser på et socioteknisk miljø, der både inviterer til bestemte handlinger og samtidig begrænser andre.

Analysen viser for det første, at selvfremsstilling på Tinder opleves som et grundlæggende spændingsfelt mellem autenticitet og strategisk iscenesættelse. Brugerne orienterer sig mod ønsket om at fremstå autentiske, men autenticitet forstås ikke som ufiltreret transparens. Snarere fungerer autenticitet som et normativt reguleringsprincip, der sætter grænser for, hvor langt strategisk tilpasning kan strækkes, uden at selvet opleves som fremmedgjort. Tinder medierer denne proces gennem sit billedcentrerede design, sin reducerede informationsform og sin kontinuerlige evaluering, hvor synlighed og relationel værdi måles gennem matches og fravær heraf. Iscenesættelse bliver dermed ikke et individuelt valg, men et strukturelt vilkår for deltagelse, hvor både justering, tilbageholdenhed og ikke-handling fremstår som meningsfulde strategier til at regulere synlighed og sårbarhed.

For det andet viser specialet, at initiativ og kommunikation på Tinder opleves som relationelt skrøbelige og asymmetrisk fordelt. Initiativ fremstår ikke som et simpelt første skridt, men som et eksponerende relationsarbejde, der indebærer affektiv risiko og mulighed for afvisning. Denne risiko er ikke jævnt fordelt, idet visse brugere – særligt mænd – i højere grad oplever et vedvarende ansvar for at aktivere og opretholde kontakten uden garanti for gensidighed. Match-funktionen etablerer således ikke gensidighed i praksis, men markerer et teknisk potentiale, der først aktualiseres gennem vedvarende handling og respons. Når denne gensidighed udebliver, opløses relationer typisk gennem stilhed og ghosting frem for eksplicit afklaring. Ghosting fremstår derfor ikke som et individuelt normbrud, men som en konsekvent og teknologisk faciliteret praksis i et kommunikationsrum, hvor forpligtelse, ansvar og afslutning er svagt institutionelt understøttet.

For det tredje peger analysen på, at relationens status på Tinder forbliver grundlæggende

foreløbig og kontingent, indtil den eventuelt forankres kropsligt i et fysisk møde. Relationel realitet opstår ikke som en automatisk konsekvens af digital kontakt, men som en kropsligt erfaret mulighed, der først aktualiseres i en fælles situation præget af gensidig synlighed og ansvarlighed. Den digitale kontakt fungerer primært som et orienterings- og sorteringsrum, hvor relationer kan initieres, afprøves eller opløses med relativt lave konsekvenser.

Overgangen til fysisk møde markerer derfor et kritisk knudepunkt, hvor teknologiens filtrerende og affjedrende funktion ophører, og relationens skrøbelighed får større affektiv tyngde. I denne proces reguleres forpligtelse selektivt og situeret, idet brugerne løbende justerer deres investering for at balancere ønsket om kontakt med risikoen for afvisning og eksponering.

På tværs af analyserne viser specialet, at Tinder medierer brugernes relationelle praksisser gennem en række sammenhængende mekanismer, herunder visuel reduktion, accelereret tempo, lav institutionel forpligtelse og kontinuerlig evaluering. Disse mekanismer former ikke blot, hvad brugerne gør, men også hvordan initiativ, autenticitet og relationel kontakt overhovedet opleves som mulige, risikable eller meningsfulde. Med et postfænomenologisk afsæt kan disse erfaringer forstås som udtryk for teknologisk mediering, hvor Tinder aktivt konfigurerer et mulighedsrum for handling gennem invitationer og hæmninger snarere end gennem deterministisk styring.

Specialets vidensbidrag består dermed ikke i at fastslå, hvordan Tinder er som platform i en objektiv forstand, men i at belyse, hvad Tinder gør i brugernes levede erfaringer. Ved at undersøge, hvordan initiativ, selvfremstilling og relationel kontakt opleves og håndteres i praksis, bidrager specialet med erfaringsnær viden om, hvordan sociotekniske betingelser former relationel meningsdannelse i digitale datingmiljøer. Samlet peger specialet på, at mange af de ambivalenser og usikkerheder, brugerne oplever, ikke kan reduceres til individuelle mangler, men må forstås som konsekvenser af et digitalt datingrum, hvor relationer konstant forhandles, reguleres og kan opløses – ofte før de når at blive fuldt kropsligt og socialt forankrede.

9. Litteraturliste

Adams, C., & Thompson, T. L. (2011). *Interviewing objects: Including educational technologies as qualitative research participants*. *International Journal of Qualitative Studies in Education*, 24(6), 733–750.

<https://doi.org/10.1080/09518398.2010.529849>

Baym, N. K. (2015). *Personal connections in the digital age* (2nd ed.). Polity Press.

Berger, T. (2023). *Mediatized love: A materialist phenomenology of Tinder*. *MedieKultur*, 39(74), 1–19.

<https://doi.org/10.1177/20563051231216922>

Best, S. (2019). *Liquid love: Zygmunt Bauman's thesis on sex revisited*. *Sexualities*, 22(3), 439–455.

<https://doi.org/10.1177/1363460718795082>

Boyd, d. (2014). *It's complicated: The social lives of networked teens*. Yale University Press.

Brinkmann, S., & Tanggaard, L. (2020). *Kvalitative metoder: En grundbog*. Hans Reitzels Forlag.

Buss, D. M., & Schmitt, D. P. (1993). *Sexual strategies theory: An evolutionary perspective on human mating*. *Psychological Review*, 100(2), 204–232.

<https://doi.org/10.1037/0033-295X.100.2.204>

Carman, T. (2006). The principle of phenomenology. In C. Guignon (Ed.), *The Cambridge companion to Heidegger*. Cambridge University Press.

<https://doi.org/10.1017/CCOL0521821363.004>

Carman, T. (2008). *Merleau-Ponty*. Routledge.

<https://doi.org/10.4324/9780203461853>

Coeckelbergh, M. (2015). *Language and technology: Maps, bridges, and pathways*. *AI & Society*.

<https://doi.org/10.1007/s00146-015-0604-9>

Couldry, N., & Hepp, A. (2017). *The mediated construction of reality*. Polity Press.

Courtois, C., & Timmermans, E. (2018). *Cracking the Tinder code: An experience sampling study on the association between user activities and affordances, motivations, and affective outcomes*. *Journal of Computer-Mediated Communication*, 23(1), 1–16.

<https://doi.org/10.1093/jcmc/zmx001>

Creativity and Entrepreneurship. (2013, September 24). *IDEO approach to design thinking*.

<https://creativityandentrepreneurship.wordpress.com/2013/09/24/ideo-approach-to-design-thinking/>

Dahlberg, K. (2006). *The essence of essences: The search for meaning structures in phenomenological analysis of lifeworld phenomena*. *International Journal of Qualitative Studies on Health and Well-being*, 1(1), 11–19.

<https://doi.org/10.1080/17482620500478405>

David, G., & Cambre, C. (2016). *Screened intimacies: Tinder and the swipe logic*. *Social Media + Society*, 2(2), 1–11.

<https://doi.org/10.1177/2056305116641976>

Davison, T. L. (2014). *Phenomenological research using a staged multi-design methodology*. *International Journal of Business, Humanities and Technology*, 4(2), 1–9.

Derave, T., Sales, T. P., Gailly, F., & Poels, G. (2021). *Comparing digital platform types in the platform economy*. In *Proceedings of the 29th European Conference on Information Systems (ECIS 2021)*. Springer.

https://doi.org/10.1007/978-3-030-79382-1_25

Duguay, S. (2017). *Dressing up Cinderella: Interrogating authenticity claims on the mobile dating app Tinder*. *Information, Communication & Society*, 20(3), 351–367.

<https://doi.org/10.1080/1369118X.2016.1168471>

Fenn, T., & Hobbs, J. (2017). *Conceiving and applying relationship models for design strategy*. In A. Chakrabarti & D. Chakrabarti (Eds.), *Research into design for communities*

(Vol. 2, pp. 517–526). Springer.

https://doi.org/10.1007/978-981-10-3521-0_45

Ferguson, M. L. (2009). *Resonance and dissonance: The role of personal experience in Iris Marion Young's feminist phenomenology*. I A. Ferguson & M. Nagel (Red.), *Dancing with Iris: The philosophy of Iris Marion Young*. Oxford University Press.

Giorgi, A. (2009). *The descriptive phenomenological method in psychology: A modified Husserlian approach*. Duquesne University Press.

<https://doi.org/10.1163/156916210X526079>

Gillespie, T. (2014). *The relevance of algorithms*. In T. Gillespie, P. J. Boczkowski, & K. A. Foot (Eds.), *Media technologies: Essays on communication, materiality, and society* (pp. 167–194). MIT Press.

<https://doi.org/10.7551/mitpress/9780262525374.003.0009>

Goffman, E. (1959). *The presentation of self in everyday life*. Anchor Books.

Goffman, E. (1992). *Vore rollespil i hverdagen*. Hans Reitzels Forlag.

Goffman, E. (2014). *Hverdagslivets rollespil* (2. udg.). Samfundslitteratur.

Harvard Business School Digital Initiative. (u.å.). *Tinder: The dark side of network effects*.

<https://d3.harvard.edu/platform-digit/submission/tinder-the-dark-side-of-network-effects/>

Heidegger, M. (2008). *Being and time*. Harper Perennial.

Holm, A. B., & Günzel-Jensen, F. (2017). *Succeeding with freemium: Strategies for implementation*. *International Journal of Business Environment*, 9(1), 40–58.

<https://doi.org/10.1108/JBS-09-2016-0096>

Holtzhausen, N., Fitzgerald, K., Thakur, I., Ashley, J., Rolfe, M., & Pit, S. W. (2020). *Swipe-based dating application use and its association with psychological distress*. *BMC Psychology*, 8(1), 1–11.

<https://doi.org/10.1186/s40359-020-0373-1>

Ihde, D. (1990). *Technology and the lifeworld: From garden to earth*. Indiana University Press.

Ihde, D. (1998). *Expanding hermeneutics: Visualism in science*. Northwestern University Press.

Ihde, D., & Selinger, E. (Eds.). (2003). *Chasing technoscience: Matrix for materiality*. Indiana University Press.

Ihde, D. (2008). *Introduction: Postphenomenological research*. *Human Studies*, 31(1), 1–9.
<https://doi.org/10.1007/s10746-007-9077-2>

Ihde, D. (2009). *Postphenomenology and technoscience: The Peking University lectures*. State University of New York Press.

Illouz, E. (2007). *Cold intimacies: The making of emotional capitalism*. Polity Press.

Illouz, E. (2012). *Why love hurts: A sociological explanation*. Polity Press.

Illouz, E., & Kotliar, D. (2022). *Capitalist subjectivity, Tinder, and the emotionalization of the web*. In E. Illouz (Ed.), *The emotional life of populism: How fear, disgust, resentment, and love undermine democracy* (pp. 145–168). Polity Press.
<https://doi.org/10.4324/9781003317524-22>

Jacobsen, M. H. (Ed.). (2017). *The interactionist imagination: Studying meaning, situation and micro-social order*. Palgrave Macmillan.

Jacobsen, M. H., & Kristiansen, S. (2006). Goffmans metaforer: Om den genbeskrivende og rekontekstualiserende metode hos Erving Goffman. *Sociologi i dag*, 36(1), 7–35.

Jacobsen, M. H., Kristiansen, S., & Mortensen, N. (2002). Tilværelsen som et teater – samfundet som en scene. In M. H. Jacobsen, S. Kristiansen, & N. Mortensen (Eds.), *Erving Goffman: Sociologien om det elementære livs sociale former* (pp. 88–116). Hans Reitzels Forlag.

Jacobsen, M. H., & Kristiansen, S. (2015). The life and times of Erving Goffman. In M. H. Jacobsen & S. Kristiansen (Eds.), *Social thinkers: The social thought of Erving Goffman* (pp. 7–26). SAGE Publications.
<https://doi.org/10.4135/9781483381725.n2>

Joshi, A., Kale, S., Chandel, S., & Pal, D. K. (2015). *Likert scale: Explored and explained*. *Current Journal of Applied Science and Technology*, 7(4), 396–403.

<https://doi.org/10.9734/BJAST/2015/14975>

Kaplan, D. M. (2009). *What things still don't do*. *Human Studies*, 32(2), 229–240.

<https://doi.org/10.1007/s10746-009-9116-2>

Kowal, M., Sorokowski, P., Bode, A., Misiak, M., Malecki, W. P., Sorokowska, A., & Roberts, S. C. (2025). *Meeting partners online is related to lower relationship satisfaction and love: Data from 50 countries*. *Telematics and Informatics*, 101, 102309.

<https://doi.org/10.1016/j.tele.2025.102309>

Laustsen, C. B., Thorup Larsen, L., Nielsen, M. W., Ravn, T., & Sørensen, M. P. (2016). Det reflektive selv: Goffman og Giddens. In C. B. Laustsen, L. Thorup Larsen, M. W. Nielsen, T. Ravn, & M. P. Sørensen (Eds.), *Sociologisk teori: En grundbog* (1. udg., pp. 191–211).

Akademisk Forlag.

Martiny, K. M., Pedersen, M. L., & Andersen, M. M. (2021). Framing a phenomenological mixed method: From inspiration to guidance. *Frontiers in Psychology*, 12, 602081.

<https://doi.org/10.3389/fpsyg.2021.602081>

Merleau-Ponty, M. (2002). *Phenomenology of perception*. Routledge..

Mweshi, G. K., & Sakyi, K. (2020). *Application of sampling methods for the research design*. *Archives of Business Research*, 8(11), 180–193.

<https://doi.org/10.14738/abr.811.9042>

Nader, K. (2024). The gamification of dating online. *Theoria*, 90(1), 93–113.

<https://doi.org/10.1111/theo.12549>

Neyt, B., Vandenbulcke, S., & Baert, S. (2019). Are men intimidated by highly educated women? Undercover on Tinder. *Economics of Education Review*, 73, Article 101914.

<https://doi.org/10.1016/j.econedurev.2019.101914>

Office of Justice Programs. (1990). *Firearms and assault: Guns don't kill people, people kill people*. U.S. Department of Justice.

<https://www.ojp.gov/ncjrs/virtual-library/abstracts/firearms-and-assault-guns-dont-kill-people-people-kill-people-gun>

Oksala, J. (2014). *In defense of experience*. *Hypatia*, 29(2), 388–403.

<https://doi.org/10.1111/hypa.12053>

Potarca, G. (2020). The demography of swiping right: An overview of couples who met through dating apps in Switzerland. *PLOS ONE*, 15(12), e0243733.

<https://doi.org/10.1371/journal.pone.0243733>

Potarca, G. (2021). Online dating is shifting educational inequalities in marriage formation in Germany. *Demography*, 58(5), 1977–2007.

<https://doi.org/10.1215/00703370-9499972>

Ranzini, G., & Lutz, C. (2017). *Love at first swipe? Explaining Tinder self-presentation and motives*. *Mobile Media & Communication*, 5(1), 80–101.

<https://doi.org/10.1177/2050157916664559>

Ranzini, G., Rosenbaum, J. E., & Tybur, J. M. (2022). *Assortative (online) dating: Insights into partner choice from an experimental dating app*. *Computers in Human Behavior*, 127, Article 107039.

<https://doi.org/10.1016/j.chb.2021.107039>

Ridley, D. (2012). *The literature review: A step-by-step guide for students* (2nd ed.). Sage.

Rosa, H. (2019). *Resonance: A sociology of our relationship to the world* (J. C. Wagner, Trans.). Polity Press.

Rosenberger, R. (2014). *Multistability and the agency of mundane artifacts: From speed bumps to subway benches*. *Human Studies*, 37(3), 369–392. <https://doi.org/10.1007/s10746-014-9317-1>

Rosenberger, R., & Verbeek, P. P. (2015). *A field guide to postphenomenology*. In R. Rosenberger & P. P. Verbeek (Eds.), *Postphenomenological investigations: Essays on human-technology relations* (pp. 1–42). Rowman & Littlefield.

Räsänen, J. (2025). The grim view of online dating — Rethinking Tinder. *Theoria*, 91(3), 1–15.

<https://doi.org/10.1111/theo.12576>

Schwartz, B. (2004). *The paradox of choice: Why more is less*. Ecco.

Scott, J. W. (1991). *The evidence of experience*. *Critical Inquiry*, 17(4), 773–797.

<https://doi.org/10.1086/448612>

Sinokki, A. (2025). *On male plight on Tinder: A comment to Räsänen*. *Journal of Philosophy of Social Behaviour*, 12(1), 1-14.

<https://doi.org/10.1111/theo.70025>

Šiša, A. (2024). *Ghosting on Tinder: Examining disconnectivity in online dating*. *Media and Communication*, 12(1), 1–15.

<https://doi.org/10.17645/mac.i456>

Sørensen, E. (2009). *The materiality of learning: Technology and knowledge in educational practice*. Cambridge University Press.

Szulc, Ł., Boyd, S., Parkinson, L., & Yang, Y. (2024, August 12). *What's app got to do with it? Premium love in times of emotional capitalism*. *Media@LSE*.

<https://blogs.lse.ac.uk/medialse/2024/08/12/whats-app-got-to-do-with-it-premium-love-in-times-of-emotional-capitalism/>

Thomas, M. F., Binder, A., & Matthes, J. (2023). *The psychological influence of dating app matches: The more matches the merrier?* *New Media & Society*, 26(12), 6995–7019.

<https://doi.org/10.1177/14614448231161598>

Tinder. (n.d.-a). *AI-baseret matching*.

<https://www.help.tinder.com/hc/da/articles/34723594883213-AI-baseret-matching>

Tinder. (n.d.-b). *Tinder-oversigt*. <https://www.help.tinder.com/hc/da/articles/115004647686-Tinder-oversigt>

Turkle, S. (2011). *Alone together: Why we expect more from technology and less from each other*. Basic Books.

Tyson, G., Perta, V. C., Haddadi, H., & Seto, M. C. (2016). *A first look at user activity on Tinder*. In *Proceedings of the 2016 IEEE/ACM International Conference on Advances in Social Networks Analysis and Mining (ASONAM)*. IEEE.

<https://doi.org/10.1109/ASONAM.2016.7752275>

van Dijck, J. (2013). *The culture of connectivity: A critical history of social media*. Oxford University Press.

Van Manen, M. (1990). *Researching lived experience: Human science for an action sensitive pedagogy*. SUNY Press.

Verbeek, P. P. (2005). *What things do: Philosophical reflections on technology, agency, and design*. Penn State University Press.

Verbeek, P. P. (2009). *Let's make things better: A reply to my readers*. *Human Studies*, 32(2), 251–261.

<https://doi.org/10.1007/s10746-009-9118-0>

Verbeek, P. P. (2011). *Moralizing technology: Understanding and designing the morality of things*. University of Chicago Press.

Waltz, S. B. (2004). *Giving artifacts a voice? Bringing into account technology in educational analysis*. *Educational Theory*, 54(2), 157–172. <https://doi.org/10.1111/j.1741-5446.2004.00012.x>

Ward, J. (2017). *What are you doing on Tinder? Impression management on a matchmaking mobile app*. *Information, Communication & Society*, 20(11), 1644–1659.

<https://doi.org/10.1080/1369118X.2016.1252412>

Whyte, J. P., & Torgler, B. (2017). *Things change with age: Educational assortment in online dating*. *Economics of Education Review*, 55, 285–294.

<https://doi.org/10.1016/j.econedurev.2017.07.007>

Wrathall, M. (2005). *How to read Heidegger*. Granta Publications.

Wu, Y., & Kelly, R. (2020). *Online dating meets artificial intelligence: How the perception of algorithmically generated profile text impacts attractiveness and trust*. In *Proceedings of the 32nd Australian Conference on Human-Computer Interaction (OzCHI '20)* (pp. 400–410). ACM.

<https://doi.org/10.1145/3441000.3441074>

Young, I. M. (1980). *Throwing like a girl: A phenomenology of feminine body comportment, motility and spatiality*. *Human Studies*, 3(2), 137–156.

Zytka, D., Grandhi, S. A., & Jones, Q. (2014). *Impression management and formation in online dating systems*. In *Proceedings of the 2014 ACM Conference on Computer-Supported Cooperative Work* (pp. 685–696). ACM.

<https://doi.org/10.1145/2531602.2531680>

10. Bilagsliste

Bilag A - Spørgeskemaundersøgelse

(Online survey udformet og distribueret via Google Forms som led i dataindsamlingen.)

Bilag B - Samtykkeerklæring

(Samtykkeerklæring udsendt til interviewinformanterne og udarbejdet på baggrund af den officielle skabelon fra Aalborg Universitet.)

Bilag C - Interviewguide

(Semistruktureret interviewguide anvendt i forbindelse med gennemførelsen af de kvalitative interviews.)

Bilag D - Kvinde, 25 år

(Transskriberet interview med kvindelig informant på 25 år, forsynet med linjenumre.)

Bilag E - Mand, 30 år

(Transskriberet interview med mandlig informant på 30 år, forsynet med linjenumre.)

Bilag F - Kvinde, 22 år

(Transskriberet interview med kvindelig informant på 22 år, forsynet med linjenumre.)

Bilag G - Kvinde, 29 år

(Transskriberet interview med kvindelig informant på 29 år, forsynet med linjenumre.)

Bilag H - Mand, 28 år

(Transskriberet interview med mandlig informant på 28 år, forsynet med linjenumre.)

Bilag I - Mand, 26 år

(Transskriberet interview med mandlig informant på 26 år, forsynet med linjenumre.)

Bilag J - Kvinde, 25 år (lydoptagelse)

(Lydoptagelse af interview med kvindelig informant på 25 år, anvendt som grundlag for transskription.)

Bilag K - Mand, 30 år (lyd- og videooptagelse)

(Lyd- og videooptagelse af interview med mandlig informant på 30 år, anvendt som grundlag for transskription.)

Bilag L - Kvinde, 22 år (lyd- og videooptagelse)

(Lyd- og videooptagelse af interview med kvindelig informant på 22 år, anvendt som grundlag for transskription.)

Bilag M - Kvinde, 29 år (lyd- og videooptagelse)

(Lyd- og videooptagelse af interview med kvindelig informant på 29 år, anvendt som grundlag for transskription.)

Bilag N - Mand, 28 år (lyd- og videooptagelse)

(Lyd- og videooptagelse af interview med mandlig informant på 28 år, anvendt som grundlag for transskription.)

Bilag O - Mand, 26 år (lyd- og videooptagelse)

(Lyd- og videooptagelse af interview med mandlig informant på 26 år, anvendt som grundlag for transskription.)